

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1931

1931

Η. ΓΥΡΑΝΙΔΗΣ

Ο Καρούζο σε ηλικία 3 ετών.

Από τους μεγάλους καλλιτέχνες του άσματος του παραμένου αιώνας, τα περισσότερα ασφαλώς σχήματα τα κέρριζε ή περιφύριζε ο αδελφός Πάτσι. Έτσι, κάποτε, σε μία μόνο τουρνέ της κέρριζε το καταπληκτικό ποσό των 600.000 προπολεμικών φράγκων. Επίσης, όταν έπληξε στη Νέα Υόρκη κι' έδωσε μερικές παραστάσεις στο «Μετροπόλιταν», πληρώνονταν προς 20.000 φράγκα την κάθε παράσταση! Τότε όμως ο ιμπρεσάριος Μάκ Φέρσον κατώρθωσε και την επήρε από το «Μετροπόλιταν», προσφέροντάς της το μυθώδες γι' αυτήν εποχή εκείνη ποσό των 30.000 φράγκων κατά παράσταση. Αντίθετως, η αντίπαλος της Πάτσι, η θεία Φρετζολίνι, της οποίας η μεγάλη και ρωμαντική ψυχή δεν ενδιαφερόταν για το χρήμα, δεν δέχτηκε ποτέ περισσότερα από 1000 φράγκα για κάθε παράσταση, μολοντί οι διάφοροι ιμπρεσάριοι προσέφεραν και σ' αυτήν τεράστια ποσά.

Ωστόσο και τα κέρδη της Πάτσι τα ξεπέρασε ένας άλλος κι' αυτός ο άλλος ήταν ο μεγαλύτερος τενόρος των αιώνων, ο Ερρίκος Καρούζο, του οποίου το εισόδημα υπερέβαινε το 1.000.000 προπολεμικών φράγκων το χρόνο.

Η ζωή του Καρούζο ήταν πολύ απλή, όπως άλλος υπήρξε κι' ο ίδιος πάντοτε. Σε ηλικία δέκα χρόνων, τραγουδούσε στην εκκλησία της πατρίδας του μαζί με πολλά παιδιά του χορού. Μα από τότε κιόλας η φωνή του αποτελούσε «θαύμα». Έτσι μεγάλωσε, τραγουδώντας από το άβυσσος τους ύμνους του Κυρίου, στις διάφορες εκκλησίες της Ιταλίας, από τις οποίες βγήκαν τόσοι μεγάλοι καλλιτέχνες. Στο διάστημα αυτό, η φωνή του εξελίχθηκε καταπληκτικά και, μολοντί ήταν ακόμα ακαλλιέργητη, εντούτοις απέκλυε ένα καταπληκτικό πλοστό ήχητικό-τροπ.

Τότε τον συμβούλευσαν να επιδοθώ στη μουσική κι' έτσι ο Καρούζο άρχισε τα πρώτα του μαθήματα, έχοντας ως διδάσκαλο τον Βερζίνι.

Φυγρώντας όμως, για να βγάλει το ψωμί του δούλεψε και ως εργάτης μηχανικός και κάθε βράδυ, μόλις τελείωνε τη δουλειά του, έτρεχε στο σπίτι του δασκάλου του για να κάνει το καθημερινό του μάθημα. Σε οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου κι'

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΤΕΝΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΚΑΡΟΥΖΟ

Τα καταπληκτικά κέρδη του μεγάλου τενόρου. Πώς τραγουδούσε παιδάκι στην εκκλησία της πατρίδας του. Τα πρώτα μαθήματα. Για να βγάλει το ψωμί του. Ο Καρούζο επιστάτης σταύλων. Το υπέροχο σφύριγμά του. Ο δρόμος προς την δόξαν! Όπου οι θριαμβοί διαδέχονται τους θριάμβους. Η μεγάλη φιλανθρωπία του Καρούζο. Η οίκογενειακή του ζωή. Η αγάπη του προς τη ζωγραφική.

αν έβρισκε, θα συναντούσε μεγάλες δυσκολίες στη μουσική του διαπαιδαγώγηση και είχε ζήτημα κατά πόσον θα διευκόλυναν οι προϋπάρχοντες του ένα νεαρό μαθητευόμενο, ο οποίος είχε μια τέτοια λύση. Μα η Νεάπολις είχε η πατρίδα του τραγουδιού και κάθε νέος τραγουδιστής που γαίανει απ' αυτή, αποτελεί και μια δόξα της. Γι' αυτό, έλλοι έκει ένοιχον τους νεαρούς καλλιτέχνες που άκουσαν. Αυτό δε συνέβη και με τον Καρούζο.

Δυστυχώς όμως, έπειτα από λίγο καιρό, η ανάγκη της ζωής τον υποχρέωσαν να επιδιώξει και να καταλά-

Καρούζο ξαναρχισε τις μουσικές του σπουδές και, έπειτα από λίγο καιρό, κατώρθωσε να προσληφθώ σ' ένα επαγγελματικό μελόδραμα, στο οποίο έκανε και την πρώτη του εμφάνιση.

Ο μισθός του όμως ήταν μετριώτατος. Πληρώνονταν τριακόσια φράγκα τη βδομάδα.

Μα το πραγματικό ντεμπούτο του το έκανε αργότερα στη Νεάπολη, στην πατρίδα του, όπου, με την πρώτη του εμφάνιση, εγγότρεσε κυριολεκτικώς τους ακροατές του.

Από τότε άρχισε ο δρόμος του προς τη δόξα. Μέσα σε λίγους μήνες είχε γίνει γνωστός σ' όλη την Ιτα-

εία άρχισε κι' ο Καρούζο καθόταν στα παρακίνητα, περιμένοντας να εμφανιστεί στην τρίτη πράξη του έργου, όπως απαιτούσε ο ρόλος του, ήρθαν έξω και τον ζήτησαν από το μέγαρο ενός πολυκατοικημένου της Πάμπης Λεωφόρου, ο οποίος τον προσκαλούσε στο σπίτι του για μία ώρα, για να τραγουδήσει εκεί σε μία έσπερδα του. Ο Καρούζο, μια και είχε μπροστά του ώρα διαθέσιμη, σηκώθηκε, πήγε στο μέγαρο του πολυκατοικημένου και ξαναγύρισε έπειτα από μία ώρα ακριβώς, έχοντας στην τσέπη του ένα σάκ 5.000 δολλαρίων. Αυτό το ποσό του το είχε δώσει ο πλούσιος Αμερικανός ως μισθού για το τραγούδι του.

Επίσης κι' η διάφορες φωνογραμικές εταιρίες του έδιναν μυθώδη ποσά για να τραγουδάει διάφορες επιτυχίες του στις πλάκες τους. Έτσι ο Καρούζο ήταν απ' τους πλουσιωτέρους ανθρώπους της εποχής του. Μα αντίθετος απ' ότι συμβαίνει συνήθως με τους άλλους πλουσίους, δεν ήταν καθόλου φιλάργυρος. Είχε καρδιά γενναία, ψυχή πονετική και, αν πληρώνονταν πανάκριβα απ' τους Αμερικανούς πολυκατοικημένους, δεν έλειπε ποτέ τ' αυτιά του στη φωνή της δυστυχίας και της φτώχειας.

Η ευσπλαχνία του ήταν αφάνταστη, όπως κι' η αγάπη του προς τους άλλους ήθοποιους, τους οποίους έσπευδε πάντα να ενισχύει.

Κάποτε που ο Κοκλάν έδινε την τιμητική του στο Παρίσι, ο Καρούζο δέχθηκε μια προσοδοφόρα περιοδεία του στη Γερμανία, μόνο και μόνο για να πάει και να τραγουδήσει στην ευγενική του συνάδελφου του. Έτσι, χάρις στην συνδρομή του Καρούζο, η εισπράξεις του Κοκλάν από την τιμητική του ανέδωχαν, στο άπιαστο ποσό των 52.000 φράγκων, τη στιγμή που κατά την εποχή εκείνη, τα θέατρα και στις μεγαλύτερες ά-

Ο Καρούζο.

δη τη θέσι του επιστάτου των άλλων του κόμητος ντε Μάρι. Πολύ περίεργη εργασία, μα την αλήθεια, για έναν άνθρωπο, ο οποίος έπειτα από λίγα χρόνια θ' ανεδεικνύετο ένας από τους μεγαλύτερους καλλιτέχνες των αιώνων. Μα ούτε και στον Καρούζο τον ίδιο έρεσε καθόλου η καινούργια εργασία του και γι' αυτό έπειτα από λίγο καιρό την εγκατέλειψε.

Καθ' όλο το διάστημα που είχε μείνει στο μέγαρο του κόμητος, φροντίζοντας τάχα του, είχε καταπληθεί τους άλλους σταυλούς με την μεγάλη τέχνη που είχε στο σφύριγμά και την οποία διατήρησε σ' όλη του τη ζωή μέχρι του θανάτου του. Δεν θέλησε όμως ποτέ να την εκμεταλλευτεί και μόνο όταν είχε κέφι και βρισκόταν στο σπίτι τους, άναμνα στους δικούς του, σφύριζε για να τους διασκεδάσει.

Όταν ξαναγύρισε στη Νεάπολη, ο

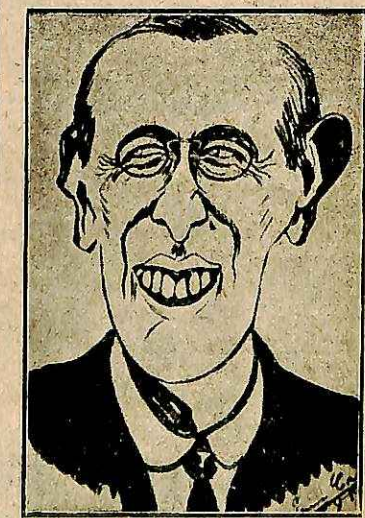
λία. Έπαιξε διαδοχικώς σε όλα της τα μεγάλα θέατρα κι' η φήμη του ήμερα με την ήμερα μεγάλωνε κι' απλωνόταν έξω απ' τα ιταλικά σύνορα.

Δεν πέρασε πολύς καιρός και ο Καρούζο άρχισε να λαμβάνει τις πρώτες προσκλήσεις από τα μεγαλύτερα μελοδράματα της Ευρώπης, τα οποία τον προσκαλούσαν να παίξει σ' αυτά προσφέροντάς του τεράστια ποσά.

Είχε γίνει πια ένας απ' τους διανοητές άσματος του τραγουδιού και είχε αποκτήσει μια δόξα, έφαιλλη της μεγάλης συγχρόνου του δραματικής ήθοποιου Σάρας Μπερνέ.

Μετά την Ευρώπη, άρχισαν να τον προσκαλούν και στην Αμερική. Όπου κι' αν πήγαινε, ότι κι' αν έπαιζε αποθεωνόταν και ποτέ στη ζωή του δεν είχε έστω και μία σχετική αποτυχία.

Κάποτε, ενώ βρισκόταν στη Νέα Υόρκη κι' έπαιζε στο θέατρο «Νιού Φόλντ», έβλεπε ενώ η παράσταση

Ο Πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών Ουίλιαμ Β. Χάρντγουορντ (Καριكاتούρα του Καρούζο)

ΕΚΕΙΝΗ την ήμερα, δεν υπήρχε ούτε μία καρδιά που να μη χτυπά με τρέμο και μ' αγωνία, μέσα στο μεγάλο μαρμαρένο παλάτι...

Ο Άλκι, ο αφηρημένος ευνούχος, είχε ξεχάσει ανοιχτή, τη μικρή κρυφή πόρτα του κήπου, κι' η Σέντα, η πιο άφορη οδοντία, η ευνουμένη του Σουλτάνου, δραπέτευσε, ενώ αυτός βρισκόταν στο κυνήγι. Όταν όμως γύρισε κι' έβλεπε πως έφυγε η αγαπημένη του, επί ώρες δόκλειρε λυσσούσε και φώναζε σαν τρελλός από τη λύπη που και το θυμό του. Κι' ύστερα, σωρίστηκε αποχαυνωμένος, σιωπηλός και σκυθρωπός, επάνω σ' ένα χρυσόκεντημένο ντιβάνι.

Γύρω του, με χαμηλή φωνή συνομιλούσαν οι έμπιστοί του και δεν ήξεραν με τί τρόπο να τον παρηγορήσουν και να τον διασκεδάσουν λίγο.

Κι' έβλεπε, ο Τζαφάρ, ο πιο ευνουμένος από τους υπηρέτες του, πλησίασε το Σουλτάνο, τον προσκύνοντας συγχρόνως την άσπα του. Το τραγούδι του ήταν τόσο μηχανικό, ώστε οι αὐλικοί και οι υπηρέτες το άκουγαν γοητευμένοι.

—Αφέντη, φως του θρόνου, άστρο των ανδρείων, αντιπρόσωπε του

κόσμου επιτυχίες τους δεν είσπρατταν περισσότερα από 15.000 φράγκα. Το Γαλλικό Υπουργείο της Παιδείας αντιμετώπιζε τότε τον Καρούζο, απονέμοντάς του το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής.

Ο Καρούζο έλάτρευε την οικογενειακή ζωή. Η μεγαλύτερη χαρά του, μετά τους θριάμβους του, ήταν να γυρίσει στο σπίτι του και να φοράει τις παντοφλές του. Εκεί περνούσε την ώρα του παίζοντας με τα παιδιά του, τον Ροδόλφο και τον Έρικο.

Ο Καρούζο είχε χτίσει στη Φλωρεντία ένα υπέροχο παλάτι, το οποίο είχε κάνει μόνος του όλα τα σχέδια, σχέδια καλλιτεχνικά, τα οποία θ' έζηλευε κι' ο καλύτερος αρχιτέκτων.

Γιατί, εκτός των άλλων, ο μέγας αυτός καλλιτέχνης του άσματος, ήταν και αρκετά καλός ζωγράφος. Όλοι μάλιστα οι είδικοί εκθαμβούν τα σκίτσα του και τις καρικατούρες του, τις οποίες έκελευσε με πραγματική γελοιογραφική τέχνη και μοίραζε γενναία δωρά στους φίλους του.

Σχετικώς με τον Καρούζο υπάρχει και το παρακάτω ανέκδοτο, που είναι αρκετά γνωστό.

Κάποτε ο Καρούζο επιστρέφοντας από τη Γαλλία στην Ιταλία, έλασε το διαβατήριό του. Σαν έφτασε στον πρώτο σταθμό των συνόρων, μερικοί καρναμπιέροι τον σταμάτησαν και του ζήτησαν τα χαρτιά του.

Τότε ο Καρούζο τους απάντησε: —Δεν έχω χαρτιά... Είμαι ο Καρούζο.

Οι καρναμπιέροι στάθηκαν για μία στιγμή δισταχτικοί. Έπειτα ο επικεφαλής τους προχώρησε προς τον περίφημο τενόρο και του είπε:

—Είπατε πως είστε ο Καρούζο... Μπορείτε να μάς το αποδείξετε;... —Εντάξει, απάντησε εκείνος.

Κι' άμέσως άρχισε να τραγουδά κάποιο τραγούδι του Ριγολέττου. Οι στρατιώτες που άκουγαν κατάπληκτοι. Σαν έτελειωσε, έσπασαν σ' ενθουσιαστικές επευφημίες και, φυσικά, τον... άρραξαν να περάσει...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ Μ. Σ.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Θεού στη γή, ήρθε ένας ξένος τραγουδιστής από τους πιο διαπαιγμένους στο παλάτι. Θέλει ναύστη να σου τραγουδήσει ένα παρήγορο και γλυκό τραγούδι:

Ο Σουλτάνος σκέφτηκε για μία στιγμή και ύστερα είπε με φωνή τρυφερή: «Ας έρθει...»

Ήταν ένας γέρος με πολύ ευγενική φυσιογνωμία και με κατάλευκα κλιτά. Και άρχισε να τραγουδά, παίζοντας συγχρόνως την άσπα του.

Το τραγούδι του ήταν τόσο μηχανικό, ώστε οι αὐλικοί και οι υπηρέτες το άκουγαν γοητευμένοι.

Πότε η φωνή του γέρου κυαίριζε δυνατά και πότε φθόριζε απαλά, ενώ συγχρόνως από την άσπα του κυλούσαν κύματα μελωδίας.

—Αλλά ο Σουλτάνος γινότανε ολο-

Τότε έβλεπε ο Σουλτάνος άκουσε ένα σιγανό στεναγμό. Εκείνη τη στιγμή περνούσε σιμά από τη μικρή πόρτα του κήπου. Κάποιος στέναζε έξω απ' αυτή.

Ο Σουλτάνος άνοιξε γρήγορα την πόρτα, και η Σέντα, η αγαπημένη του Σέντα, έβλεπε κλαίοντας στην αγκαλιά του.

Εκείνος όμως την έσπρωξε από τους ώμους, λέγοντας:

—Απίστη, φύγε!...

Μα η Σέντα του απάντησε, παραπονετικά:

—Αγαπημένε μου, πιστεύεις ότι ενώ είμαι δυνατόν να σ' αγαπώ, Μα δεν πρέπει να ξεχνάς ότι είμαι μια κόρη ζωής και περιέργη. Όταν άκουσα να στυαίνουν ή σάλπινγες για το κυνήγι, με κατέλαβε μια μεγάλη έπιθυμία να έρθω κι' ε-

Η Σέντα κάπνιζε το τσιμπούκι της και μιλούσε με μία φίλη της.

ένα πιο μελαγχολικός και, φοβισμένος, έβλεπε τα μάτια του που άγριεαν όλοένα περισσότερο.

Κι' έβλεπε ο Σουλτάνος σηκώθηκε απότομα και είπε με θυμό:

—Αυτό λοιπόν είναι τ' όραιο τραγούδι; Δεν έχω άκουσει ποτέ χειρότερη φωνή και χειρότερη μουσική. Κι' έφυγε άμέσως από την αίθουσα.

Τι δυστυχισμένος!... ε'παν οι αὐλικοί, κι' έφυγαν κι' αυτοί, ακολουθώντας το παράδειγμα του κυρίου των.

Και μόνος μέσα στην αίθουσα είχε απομείνει όρθιος ο τραγουδιστής, χαμογελάοντας ειρωνικά.

Ο Σουλτάνος πληνίστηκε δογμώντας σαν πληγωμένο ζώο, μέσα στον άπεραντο κήπο του. Οι στρατιώτες που άκουγαν κατάπληκτοι. Σαν έτελειωσε, έσπασαν σ' ενθουσιαστικές επευφημίες και, φυσικά, τον... άρραξαν να περάσει...

με μία φίλη της. Φορούσε ένα φόρεμα χρυσό, κεντημένο με μαργαριτάρια. Μία σειρά από λαφείρια, όμοια με τα μάτια της, σκόρπιζε τα μαύρα της κλιτά. Και στα πόδια της χείλη άνθιζε ένα γλυκύτατο χαμόγελο.

Στη μέση της αϊθούσας στεκόταν ο τραγουδιστής με την άσπα και τραγουδούσε...

Η φωνή του πότε κυαίριζε δυνατά και πότε φθόριζε απαλά, και από την άσπα του κυλούσαν κύματα μελωδίας.

Ο Σουλτάνος τώρα άκουγε προσεχτικά και το πρόσωπό του έβλεπε όλοένα πιο πολύ η αγχώδης, και πιο πολύ ενθουσιασμός.

Και όταν ο τραγουδιστής τελείωσε το τραγούδι του, ο Σουλτάνος σηκώθηκε και έβγαλε από το χέρι του ένα πολυτιμώτατο διαμάντι.

Το έδωσε στον γέρο τραγουδιστή, και είπα:

—Πάρε αυτό το διαμάντι γι' αμοιβή σου. Το τραγούδι σου ήταν θαυμάσιο και με συγκίνησε πάρα πολύ.

Και τότε όλοι χειροκρότησαν μ' ενθουσιασμό.

—Αλλά έξηγησέ μας, ρώτησε σε λίγο ο Σουλτάνος, γιατί χτές, ο τραγουδιστής, τραγουδούσε ένα τόσο άναξιο γι' αυτή την τρέψη σου τραγούδι;

Ο τραγουδιστής χαμογέλασε ειρωνικά και είπα:

—Βασιλιά μου, το ίδιο τραγούδι που σου τραγουδούσα σήμερα, σου τραγουδούσα και χτές.

—Και πως μού φάνηκε ότι είμαι άλλος; ρώτησε ο Σουλτάνος. Πως αυτό που τραγουδούσε χτές μού φάνηκε άπαιστο και το στυαίνον σου τραγούδι με μάγεψε τόσο;

—Γιατί, ο Βασιλιά, είπα ο τραγουδιστής, χτές ήσουν δυστυχισμένος και σήμερα είσαι ευτυχισμένος. Γιατί η ψυχή μας έρει δλα να τα μεταβάλει σύμφωνα με την κατάστασή της. Όταν είναι λυτμένη, και το πιο γλυκό και χαρούνο τραγούδι τ' ανήκει πένθιμο σ' αν οδολό και β-ταν πάλι είναι χαρούμενη, βρίσκει η ρούη σε ότι ποσά ευρίσκει πληγή.

Γιατί, για να νοιώσουμε με όσων μελωδία πρέπει και μέσα μας να ή-γν' μια θεία άσπυρία. Πρέπει γ' αντιποθέτως με την εξωτερική αουτική κι' η αυτική τη ψυχής μας...

Χτές η άπελπισία είχε κάνει να σιωπή κάθε μουσική μέσα σου, και τ' άσπυρία σου δεν άκουγε πια το ε-νός στεναγμό σου... Σήμερα όμως η άσπυρία βασιλεύει πάλι μέσα σου κι' έτσι υπόρσες να καταλάβη την ώνησά σου, τραγουδούσε μου.

Μάθε, ο Βασιλιά, ότι δεν υπάρχει τίποτα έξω από τον ψυχικό μας κόσμο. Ότι δεν βλέπουμε και δεν ά-κούμε παρά μόνο με τ' αυτιά και τα μάτια της ψυχής μας.

Ο Σουλτάνος άκουσε με προσοχή τον τραγουδιστή.

Και κατέλαβε ότι ο ευγενικός αυτός γέρος δεν ήταν μόνο ένας λαμπρός καλλιτέχνης, αλλά και ένας σοφός.

Και τον κράτησε για πάντα κοντά του.

Η Ζόσκα Λουτβίνα ήταν μια πολύ φτωχή κοπέλλα και ζούσε ξενοδολεύοντας, για τριάντα φιορίνια το χρόνο και για το ψωμί της, στις αγοριόες. Για να κερδίσει όμως αυτά τα λίγα χρήματα, σκηνώνονταν από τις τέσσερες το πρωί, καθάριζε δέκα ζευγάρια παπούτσια, σκούπιζε περισσότερες από οχτώ κάμαρες και προετοιμάζε στο διάστημα αυτό το πρόγευμα των αφεντικών της. Έπειτα έβλεπε την ημέρα δεν έκανε τίποτε άλλο, παρά να δουλεύει. Ούτε στιγμή αναπαύσεως δεν είχε...

Όσο, κάποτε η Ζόσκα βρήκε και μια καλή θέσι. Εκεί δεν κοιμόταν πια στο σταύλο, ούτε πήγαινε τις αγελάδες στον κάμπο. Έμενε στο σπίτι για να φροντίζει για τη φωτιά και να περιποιείται την καινούργια μαγειρίσα, την οποία οι κύριοι της είχαν φέρει απ' την πρωτεύουσα. Η μαγειρίσα αυτή ήταν μια γεροντοκόρη, η οποία γκρινιάζε διαρκώς και φορούσε φτερά στο κεφάλι της, πράγμα που έκανε τους χωρικούς να ξεκαρδίζονται στα γέλια. Έμα την έδωσαν στη λειτουργία.

Ούτε ο κύριός της, ούτε η κυρία τους έχωσαν ποτέ τη μύτη τους στην κουζίνα και η Ζόσκα δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να τρώει ως το βράδυ. Ούτε παπούτσια γυάλιζε πια, ούτε σκούπιζε...

Της είχαν πάρει μάλιστα και κρεβάτι και στρώμα. Έτσι η Ζόσκα ήταν ευτυχισμένη...

Η μαγειρίσα είχε στενή φίλη την υπηρέτρια του εφημερίου. Παλαιοί δεσμοί ένωσαν τις δυο γεροντοκόρες. Υπέφεραν κι' οι δυο από πονόδοντο, άγπευσαν να διαβάσουν και δανειζόντουσαν αμοιβαίως τα βιβλία τους.

Μια Κυριακή βράδυ, η μαγειρίσα γύριζε απ' της φίλης της, φέρνοντας ένα βιβλίο με λευκό κάλυμμα: "Η τω η ζωή της Αγίας Ζίτας, της προστάτιδος των υπηρετριών. Μόλις εδιάβασε μερικές σελίδες, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την ικανοποίησή της. Σε μια γωνία της κουζίνας, δυο πόδια έξω από το σκοτάδι και μια ανάσα ακουγόταν, η οποία ποδίδε την παρουσία ανθρώπου. Ήταν η Ζόσκα που θυσίασε ζαπλωμένη στο κρεβάτι της.

— Ζόσκα! φώναζε η μαγειρίσα, φλεγόμενη απ' την επιθυμία ν' ανακοινώσει κάπου τις εντυπώσεις της. Ένα μούγκρισμα της απάντησε.

— Κοιμάσαι;

— Όχι.

— Ε λοιπόν, άκου...

— Τι;

— Ερείς ποιά ήταν η Αγία Ζίτα;

— Όχι.

— Ήταν μια υπηρέτρια, όπως εσύ κι' εγώ...

— Ω! τί λές; Έκανε η Ζόσκα με δυσηπία. Ποι άκουσες να φορούν ή άγιες σκουφές όπως εσύ κι' εγώ, δεσποινίς Μαριονίνα...

— Η άγιες έχουν στέμμα στο κεφάλι και περπατούν ανάμεσα στους άγγέλους, κρατώντας κρίνα στα χέρια τους...

Η μαγειρίσα σήκωσε τότε τη μικρό βιβλίο και της απάντησε:

— Το γράφει εδώ, "Η Αγία Ζίτα ήταν μια υπηρέτρια. Υπηρέτησε στο ίδιο σπίτι τριάντα χρόνια, και για

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΓΑΒΡ ΕΛΛΑΣ ΖΑΛΠΙΣΚΑ

την καλή της διαγωγή, την έκαναν άγία...

Μα η Ζόσκα απάντησε με πείσμα: — Δεν είναι αληθινό αυτό! Μια άγια δεν μπορεί να πηγαίνει τις αγελάδες στη βοσκή και να καθαρίζει πατάτες!

— Το γράφει το βιβλίο!

Μα η Ζόσκα φαίνεται: πώς περιφρονούσε τα βιβλία και φώναζε:

— Ποιος είν' ο τρελλός που έγραψε όλες αυτές τις κουτμάρες και τα ψέματα;

— Κουτμάρες! Ψέματα! φώναζε κι' η μαγειρίσα. Μα το βιβλίο αυτό μου το έδωσε ο κ. εφημέριος.

Η Ζόσκα είχε νικηθεί, αφού το βιβλίο ήταν του κ. εφημερίου. Μα η ταραχή συκλόνιζε την ψυχή της...

Μια άγια, υπηρέτρια! Υπηρέτρια με

πέτσες σε τριαντάφυλλα και το νερό σε κρασί. Οι άγγελοι τη βοηθούσαν στη δουλειά της και μια μέρα μπόρεσε, καθώς προσευχόταν μπροστά σ' ένα παρεκκλήσι, τα φορέματά της δεν μουσκεύτηκαν καθόλου...

Η Ζόσκα, ξεπλωμένη στο κρεβάτι της, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια της, είχε παραδοθεί σε συλλογισμούς... Δεν ήταν κι' αυτή, όπως κι' η Αγία Ζίτα, κόρη μαργαρώ; Δεν ήταν κι' αυτή, όπως κι' εκείνη φτωχή υπηρέτρια; Μα πόσο άμαρτωλή ήταν αυτή, μπροστά στην άγια...

Εκκοιι χρόνια τώρα, από τότε που κατάλαβε τον κόπο, τί είχε κάνει για τη σωτηρία της ψυχής της;

Γι' αυτό η Ζόσκα αποφάσισε ν' αλλάξει στο μέλλον.

Θα γκενιζόταν δυο φορές τη βδομάδα, θα πλενόταν με σαπούνι κάθε Σάββατο, θα μιλούσε με ευγένεια στη μαγειρίσα και θα προσευχόταν ταχτικά...

Και για να κάνει την αρχή, γονάτισε μπρος στο κρεβάτι της που μόνο για να τυπώσει της χρυσάφι ως τότε...

Κότταζε απ' τ' άχνισμα παράθυρου τους καταστρώσε απ' το χιόνι κάμπος που έλαμπαν κάτω απ' το φεγγάρι...

Μια άφωνα κατάνυξη την πλημμύρισε όλκληρη. Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα, ένωσε να χέρι της και έγινε σχεδόν ώριφα...

... ..

Η Ζόσκα έκανε γρήγορα μεγάλες προόδους στην οδό της σωτηρίας. Έφτασε μάλιστα μέχρι του σημείου ν' πλενόταν μέσα στον ίδιο κουβά, στάν

"Όλη την ημέρα δουλεύει, δεν είχε στιγμή αναπαύσεως..."

τριάντα φιορίνια το χρόνο!... Α! αυτή φανταζόταν τους αγίους διαγορετικούς. Όσο που η περιέργειά της είχε ερεθιστεί και παρακάλεσε τη μαγειρίσα να διαβάσει τη ζωή της Αγίας Ζίτας...

Τότε, μέσα στη σιωπή της κουζίνας, που τη διέκοπτε το τικ-τάκ του ρολογιού και το ροχαλιμα του σκύλου, η «δεσποινίς» Μαριονίνα άρχισε να διαβάει και να λέει πόσα η Αγία Ζίτα ήταν άγνη, τιμία, ταπεινή, εργυνική, υπόμονη κι' άρρωσμένη στους κυρίους της...

Η Ζόσκα άκουσε την ιστορία της Αγίας Ζίτας ως το τέλος και όλη τη νύχτα σκεφτόταν αυτή την υπηρέτρια με τις τόσες χάρες τ' ουρανού. Έβλεπε τη δύναμη να μεταβάλλει τις

δα, θα πλενόταν με σαπούνι κάθε Σάββατο, θα μιλούσε με ευγένεια στη μαγειρίσα και θα προσευχόταν ταχτικά...

Και για να κάνει την αρχή, γονάτισε μπρος στο κρεβάτι της που μόνο για να τυπώσει της χρυσάφι ως τότε...

Κότταζε απ' τ' άχνισμα παράθυρου τους καταστρώσε απ' το χιόνι κάμπος που έλαμπαν κάτω απ' το φεγγάρι...

Μια άφωνα κατάνυξη την πλημμύρισε όλκληρη. Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα, ένωσε να χέρι της και έγινε σχεδόν ώριφα...

... ..

Η Ζόσκα έκανε γρήγορα μεγάλες προόδους στην οδό της σωτηρίας. Έφτασε μάλιστα μέχρι του σημείου ν' πλενόταν μέσα στον ίδιο κουβά, στάν

όποιο έπλεναν τον σκύλο του σπιτιού. Άλλ' απ' όλες τις αρετές, η ευσπλαχνία την τραβούσε περισσότερο. Η Αγία Ζίτα σκόρπιζε δεξιά κι' αριστερά όλα της τα αγαθά. Γι' αυτό κι' η Ζόσκα ήθελε να δίνει για να τ' λάβει στο εκατοντάπλοιο.

Κι' έκανε την αρχή από διάφορα μικροπράγματα. Μοίρασε κομμάτι προς κομμάτι όλα της τα ρούχα και όλα της τα αντικείμενα...

Έν' απόγευμα, η Ζόσκα ξεσκούνηζε στη θερμάνα ένα ωραίο γυνέκιο επανωφόρι. Τό ξεσκούνηζε, αναστέναζε και προσευχόταν. Μια χαμπάνα σημάνει μακριά τον έσπερινο.

— Και ο Δόγος έγινε σάρκα, ψιθύριζε η Ζόσκα.

— Κι' ήρθε και κατοίκησε ανάμεσα μας, της απάντησε μιά φωνή. Η Ζόσκα έσκυψε και είδε κάτω στο δρόμο ένα ζητιάνο με κουρέλλια, που έτρεμε μελανιασμένος απ' το κρύο.

— Βοήθησέ με, καλή μου κοπέλλα! ψθύρισε.

Η πρώτη κίνησις της υπηρετρίδας ήταν να τον διώξει. "Όλοι αυτοί οι αλήτες δεν της έλεγαν τίποτε. Μα άμείως απέμακρυνε την κακή αυτή σκέψη, γιατί συλλογίστηκε πως όλοι οι φτωχοί είναι άδελφοί του Χριστού και πως έτσι κάνει κανείς σ' αυτούς, σ' αυτόν τον ίδιο το κάνει...

Μήπως ένας άγγελος δεν είχε ξαναδώσει στην Αγία Ζίτα, το μανδύα που είχε δώσει σ' ένα φτωχό. Με τη σκέψη αυτή, η Ζόσκα οματώθηκε...

Ένας άγγελος!... Ένας άγγελος θύρεχόταν και σ' αυτή, αν έδινε το γυνέκιο επανωφόρι στο φτωχό, γι' να της το ξαναδώσει... Κάποιος της το ψθύριζε αυτό στ' αυτή...

Ήταν ο πειραμένος που συμβούλευε τη Ζόσκα να δοκιμάσει το Θεό.

— Ω! τί ωραία γούνα! ψθύριζε ο αλήτης από κάτω.

Η Ζόσκα έκλεισε τα μάτια σαν άνθρωπος που πνίγεται και πέταξε τη γούνα στο φτωχό, λέγοντας:

— Πάρ' την!... Έν' ονόματι του Χριστού.

Επί δυο ώρες κατόπιν, η Ζόσκα διατελούσε σε κατάνυξη υπερβολικού. Χαμογελούσε διαρκώς, πιστεύοντας πως θα γίνει κάποιο θαύμα...

Μα έξαφνα η μαγειρίσα τη ρώτησε:

— Καθάρισες τη γούνα;

— Όχι.

— Την κρέμασες στο έρμαρι;

— Όχι.

— Ο αφέντης θα πάη αύριο στο Σόντς. Προσπάτησε να την καθαρίσει καλά.

Η απάντησι της Ζόσκας πνίγηκε μέσα στο καμφο της. Ο αφέντης αύριο θα της ζητούσε τη γούνα, και γούνα δεν υπήρχε πια. Αν ο άγγελος άκούσε να π' έφ'ερί τί θα γινόταν;

Η Ζόσκα, έντωμαξού, καθάριζε ένταυσμένη τα χόστα. Προσπαθούσε να καθυσαυχάση, να πειστή πως ο Θεός, ο οποίος έφερε όλα, έφερε π' άφέντης της θα χοιραστή αύριο τη γούνα του και πως θα τη βγάλει απ' τη δύσκολη θέση της...

Ο άγγελος θα παρουσιάσθ' άπόψε ή το πολύ την αύρι...

Όταν όλοι κοιμήθηκαν στο σπίτι...

και το φεγγάρι έλουσε με το φως του τους κάμπος, η Ζόσκα άγγιξε έξω, μέσα στο μονοπάτι που οδηγούσε στο δημόσιο δρόμο.

Έβλεπε χιονισμένη όλημερίς. "Όλα ήταν λευκά: τα δέντρα κι' οι κάμποι. Μονάχα, η λίμνη, κοντά στο μύλο, φαινόταν σαν ένα μαύρο σημάδι.

Η Ζόσκα έμειν' εκεί και προσευχόθηκε με όλη την ψυχή της. Περιέμενε τον άγγελο, ο οποίος θα έρχόταν ντυμένος με το σωματίο του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

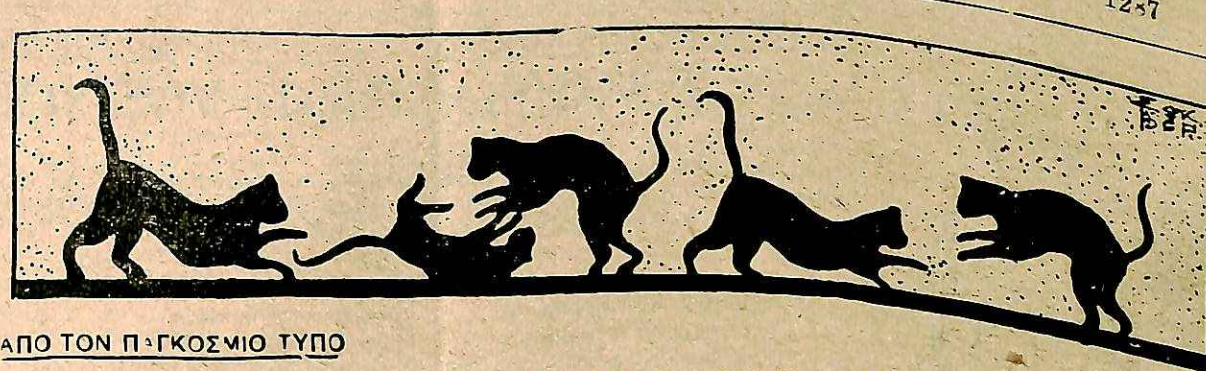
Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια... Έτσι, έπ'ανω σε μι' άρτιδα του φεγγαριού. Θα είχε γουσό μαλλιά και στέφανο από λουλούδια...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο πιθανάνθρωπος του δόκτορος Κέλλογκ. Ζητείται παραμύθι για... χιμαπατζή. Μία καινούργια εφεύρεσις. Πώς θα σταματούν αυτομάτως τα τρέινα. Η ναυτίασις και η θεραπεία της. Τι λέει ένας "Αγ-γλος γιατρός. Η εφεύρεσις ενός Γερμανού μηχανικού. Τα θαρρακισμένα ρούχα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας "Αμερικανός επιστήμων, ο μίστερ Ουίλλιαμ Κέλλογκ, καθηγητής της πειραματικής ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο της πολιτείας "Ινδιάνας, βάλθηκε τελευταία να αποδείξει και εμπράκτως μία παράξενη βιολογική θεωρία του. "Ο καθηγητής Κέλλογκ υποστηρίζει ότι, αν πάρει κανείς ένα μικρό χιμαπατζή, μόλις γεννηθεί και άρχισει από της στήνι-νης εκείνης να τον ανατρέφει όπως ανατρέφονται και τα μικρά παιδιά, ο χιμαπατζής αυτός, όταν μεγαλώσει, θα εξαπρωπιστώ, αν όχι τελείως, τουλάχιστον σε καταπληκτικό βαθμό.

Θα μπορεί δηλαδή να διαβάξει και να μιλή και ίσως ακόμα θ' αποκτήσει διανοητική ανάπτυξη, ανάλογη με ε-νός συνήθους ανθρώπου.

Γι' αυτό, τώρα ο "Αμερικανός επιστήμων ετοιμάζεται να υιοθετήσει ένα χιμαπατζόπουλο που γέννησε πρό-ημερών μία χιμαπατζίνα του Ζωολο-γικού Κήπου της Νέας Υόρκης. "Ε-δημοσίευσε μάλιστα στις εφημερίδες άγγλικές, ζητώντας μία παραμύθια και μιά γκουβερνάντα, ειδικές, γι' α' αναλάβουν την ανατροφή του υπο-ψηφίου πιθανάνθρωπου.

Η μεγάλη εταιρία των σιδηροδρό-μων της Δυτικής "Αγγλίας, πρόκει-ται να εγχαταστήσει, σε λίγο, στις άμμομηχανές της, ένα χρησιμώτατο μηχανήμα, που επενόησε τελευταία ένας "Άγγλος μηχανικός.

Το μηχανήμα αυτό έχει την ιδιό-τητα να σταματάει αυτομάτως την άμμομηχανή μόλις παρουσιαστεί μπρο-στά της οποιοδήποτε εμπόδιο, όπως π.χ. έ'ν' άλλο τρέινο δοχόμενο απ' την αντίθετη διεύθυνση, ή έ'να; άν-θρωπος επάνω στη γραμμή κλπ. "Η μηχανή έχει μπροστά της δύο πλα-τεία σιδεράκια που εφαρμόζουν τε-λείως επάνω στα σιδήρα της γραμ-μής. Μόλις άγγιξουν οποιοδήποτε εμπόδιο, τα σιδεράκια αυτά σπρώ-χνουν ένα ελατήριο που βρίσκεται μέσα στην άμμομηχανή και που πιέ-ζει άμέσως τα φρένα, τα οποία είναι ισχυρότατα. "Έτσι η άμμομηχανή σταματάει άποτόμως και αυτομάτως.

Αυτό δεν είναι τίποτε, τον δια-κόπτει ο ζωγράφος Προκοπίου.

— Μπ! Τίποτε το λές αυτό;

— Τίποτε βέβαια! έπιμένει ο Προ-κοπίου. "Εγώ ξέρω έναν σύγχρονο ζωγράφο, ο οποίος, όταν ζωγραφίζει, σκυλιά, τους βάσει και... φέμωτρο γι' να μην τον διαγκάσουν!...

Αυτό δεν είναι τίποτε, τον δια-κόπτει ο ζωγράφος Προκοπίου.

— Μπ! Τίποτε το λές αυτό;

— Τίποτε βέβαια! έπιμένει ο Προ-κοπίου. "Εγώ ξέρω έναν σύγχρονο ζωγράφο, ο οποίος, όταν ζωγραφίζει, σκυλιά, τους βάσει και... φέμωτρο γι' να μην τον διαγκάσουν!...

Αυτό δεν είναι τίποτε, τον δια-κόπτει ο ζωγράφος Προκοπίου.

— Μπ! Τίποτε το λές αυτό;

— Τίποτε βέβαια! έπιμένει ο Προ-κοπίου. "Εγώ ξέρω έναν σύγχρονο ζωγράφο, ο οποίος, όταν ζωγραφίζει, σκυλιά, τους βάσει και... φέμωτρο γι' να μην τον διαγκάσουν!...

Αυτό δεν είναι τίποτε, τον δια-κόπτει ο ζωγράφος Προκοπίου.

— Μπ! Τίποτε το λές αυτό;

— Τίποτε βέβαια! έπιμένει ο Προ-κοπίου. "Εγώ ξέρω έναν σύγχρονο ζωγράφο, ο οποίος, όταν ζωγραφίζει, σκυλιά, τους βάσει και... φέμωτρο γι' να μην τον διαγκάσουν!...

Αυτό δεν είναι τίποτε, τον δια-κόπτει ο ζωγράφος Προκοπίου.

— Μπ! Τίποτε το λές αυτό;

— Τίποτε βέβαια! έπιμένει ο Προ-κοπίου. "Εγώ ξέρω έναν σύγχρονο ζωγράφο, ο οποίος, όταν ζωγραφίζει, σκυλιά, τους βάσει και... φέμωτρο γι' να μην τον διαγκάσουν!...

Αυτό δεν είναι τίποτε, τον δια-κόπτει ο ζωγράφος Προκοπίου.

— Μπ! Τίποτε το λές αυτό;

— Τίποτε βέβαια! έπιμένει ο Προ-κοπίου. "Εγώ ξέρω έναν σύγχρονο ζωγράφο, ο οποίος, όταν ζωγραφίζει, σκυλιά, τους βάσει και... φέμωτρο γι' να μην τον διαγκάσουν!...

τις άχτίνες του μέχρι άποστάσεως πέντε χιλιομέτρων, με τόση ένταση, ώστε ένας άνθρωπος που βρίσκεται μέσα στην άκτίνα αυτή, αν κρατάει εφημερίδα, να μπορεί να την διαβά-ζει, σαν να εινε ημεόρα

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο κόμης ντε Μπρούιλ, ο πιο φιλάρεσκος άνδρας των τελευταίων αιώνων. Πώς φορούσε από ένα κοστούμι την ημέρα! Μία τεραστιά περιουσία που διασπαρίζεται στους ραφτάδες. Τα παράδεξα συνολικά των βασιλείων της Αιγύπτου. Άδελφια που παντρεύονταν μεταξύ τους. Πώς η Κλεοπάτρα παντρεύτηκε τους δύο αδελφούς της. Μία πρωτότυπη θεωρία. Ένα καινούργιο σπόρ για να γυμνάζεται το πρόσωπο, κτλ. κτλ.

ως πρωθυπουργού της Σαξωνίας.

Ένας Άγγλος γιατρός, ο κ. Σμιθ, υποστηρίζει την θεωρία ότι η περίφημη βασίλισσα της Αιγύπτου Κλεοπάτρα αποτελεί την πιο ταγαώδη διάφηση μιας άλλης θεωρίας, σύμφωνα με την οποία οι γάμοι μεταξύ στενών συγγενών και προπάντων αδελφών, έχουν ως αποτέλεσμα τη γέννηση παιδιών άσχημων, ήλιθων, ανηθικών κ.τ.λ. Είπε αναμφισβήτητο ότι η Κλεοπάτρα υπήρξε η ωραιότερη και ευφρενότερη γυναίκα της εποχής της. Έ, λοιπόν, η γυναίκα εκείνη που ξετρέλλανε τον ένα μετά τον άλλον τους δύο παντοδύναμους Ρωμαίους στρατηλάτες, τον Κάισαρα και τον Αντώνιο, είχε γονείς και προγόνους, οι οποίοι παντρεύτηκαν τις αδελφές τους!

Έτσι, ο πατέρας της και η μητέρα της ήταν αδελφια νόμιμα που είχαν παντρευτεί κι' απ' τον γάμο τους γεννήθηκε η Κλεοπάτρα. Άλλα κι' αυτή ήταν επίσης παιδιά δυο αδελφών. Η Κλεοπάτρα δηλαδή δεν είχε δυο παπούδες και δυο γιαγιάδες, όπως θα έπρεπε αν οι άνθρωποι έναν πατέρα του πατέρα της κι' έναν πατέρα της μητέρας της αλλά μόνον μια γιαγιά κι' έναν παππού!...

Ακούστε όμως για να καταλάβετε καλύτερα:

Πέντε γενιές προτού γεννηθεί η Κλεοπάτρα, ο τότε βασιλιάς της Αιγύπτου Πτολεμαίος καθιέρωσε ως νόμιμο τον μεταξύ αδελφών γάμο και πάντρεψε τον πρωτότοκο γυιό του και διάδοχό του με την μεγαλύτερη κόρη του. Επίσης κι' αυτοί το πρωτότοκο αγόρι τους το πάντρεψαν με το πρωτότοκο κορίτσι τους και τα εγγόνια που γεννήθηκαν απ' τον γάμο αυτό το πάντρεψαν επίσης μεταξύ τους. Έτσι, να πάλι γεννήσαν δυο παιδιά μόνον, ένα αγόρι κι' ένα κορίτσι. Τα πάντρεψαν κι' αυτά μεταξύ τους και από τον τέτατο ξεκίνησαν κατά σειράν γάμο μεταξύ αδελφών γεννήθηκε η πανοράμια και πανέγλυπη βασίλισσα που ξετρέλλανε όλους τους την επιλήσια. Μα κι' η Κλεοπάτρα ακολούθησε την τακτική των προγόνων της. Παντρεύτηκε τον πρωτότοκο αδελφό της και όταν αυτός πέθανε τον δευτερότοκο. Μετά δέ τον θάνατο και του δευτερότοκου αδελφού της, έρωτεύθηκε τον Αντώνιο.

Οι επιστήμονες όμως δεν την παραδέχονται τη θεωρία αυτή και ισχυρίζονται ότι η Κλεοπάτρα αποτελεί τη μοναδική ίσως εξαίρεση του κανόνα που

αναφέραμε στην αρχή.

Στο Παρίσι λανσαρίστηκε τελευταία ένα καινούργιο σπόρ, πρωτοφανές και κάπως παράξενο, το οποίο φαίνεται ότι θα επικρατήσει και θα διαδοθεί πολύ, επειδή εξυπηρετεί την γυναικεία δημοφιλία. Το σπόρ αυτό λανσαρίσαν τα μεγάλα Ίνστιτούτα καλλονής για τις γυναίκες, και το όνομάσαν σπόρ των μυών του προσώπου.

Οι διευθυντές των Ίνστιτούτων αυτών σκέφτηκαν ότι, ενώ ζούμε στην εποχή των σπόρ κι' ενώ υπάρχουν εκατό περίπου σπόρ, με κανένα απ' αυτά δεν γυμνάζεται το πρόσωπο. Γυμνάζονται τα χέρια, τα πόδια, το κορμί, ή πλάτες, το στήθος, όλα τέλος πάντων τα μέλη του σώματος, εκτός από το πρόσωπο. Και όμως τα χαρακτηριστικά του προσώπου, τόσο των ανδρών, όσο και των γυναικών, έχουν εξίσου με τα άλλα μέλη του σώματος ανάγκη γυμναστικής για να δυναμωθούν, να γίνουνται πιο άδρα και να διατηρούνται περισσότερο καιρό όμορφα, και όμορφα. Έπεισαν λοιπόν το καινούργιο αυτό σπόρ, που αποτελείται από μια δολοκλήρη σειρά μορφασμών, και κινήσεων των μυών του προσώπου.

Όσες γυναίκες λοιπόν θέλουν να αποκτήσουν το όμορφο πρόσωπο που ονειρεύονται, να κάνουν τα ακόλουθα:

Η... γυμναστική του προσώπου!...

κτίσουν όσο το δυνατόν αργότερα ριτίδες στα μάγουλά τους, ή, αν τις έχουν ήδη, να τις εξαφανίσουν το γρηγορότερο, πρέπει απ' το πρωί ως το βράδυ να κάνουν κάθε τόσο συνεχείς μορφασμούς, σαν αυτόν που δείχνει η εικόνα μας, να τραβούν τα χείλη τους τότε προς τα έξω και τότε προς τα μέσα, τότε προς τα δεξιά και τότε προς τα αριστερά. Όσες πάλι θέλουν να έχουν στρουμπουλά, ρόδινα και δροσερά μάγουλα πρέπει να γελούν ή να χαμογελούν κάθε λίγο και λιγάκι.

Ακόμα καλύτερο κι' αποτελεσματικότερο είναι το να μασάζουν συνεχίσεις επί πολλές ώρες την ημέρα. Όσες θέλουν να αποκτήσουν το λεγόμενο «εξ' απλή» πρέπει να κάνουν τακτικά αλμπάνες με τα ρουθούνια.

Τέλος με το να στριφογυρίζουν μια γυναίκα διαρκώς τα μάτια της δεξιά κι' αριστερά, πάνω και κάτω, τα διατηρεί όμορφα κι' ελαφροειδή.

Η μανία του ρεκόρ που έχει κατα-

λάβει τον κόσμο στην εποχή μας είναι απερίγραπτη και φθάνει τα όρια της εξωφρενικότητας. Το περιεργό όμως είναι ότι η μανία αυτή άρχισε τώρα να κυριεύει και τους κληρικούς, εύτυχως όχι τους δικούς μας.

Στην Κοιλιά του Βάμβακος της Αμερικανικής πολιτείας Λουϊζιάνα, ο έφημεριος Έμιλ Σάντιφερ, της αρέσκως των Βαπτιστών, θέλησε να σημειώσει το ρεκόρ της πιο πολυώρου διδασκίας. Και μια Κυριακή, έδω και μερικές βδομάδες, άρχισε στις 9 το πρωί, μετά την λειτουργία να κηρύσσει τον λόγο του Θεού κι' έτελειωσε στις 9 το βράδυ. Δηλαδή μιλούσε επί δώδεκα συνεχείς ώρες, κατά τις οποίες υπελογισθή ότι επρόφερε 85.000 λέξεις. Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έκάθησε κάποιος ούτε στιγμή. Άλλα δεν έμεινε, και ησυχία. Κατά τις δώδεκα έστειλε και του έφεραν ένα μπιρτέκι απ' το οποίο έτρωγε μια μπουκιά έπειτα από κάθε φράση του. Στις 5 το απόγευμα έφαγε με τον ίδιο τρόπο ένα πόδι κοτόπουλου και κατά τις 8 το βράδυ ήπιε ένα ποτήρι γάλα.

Τό άστειο είναι ότι, ενώ κατεβόχθηκε τα όρεκτικώτατα αυτά φαγητά, έπροφήτεψε ότι σε λίγο θα πέσει στον κόσμο μεγάλη σιτοδεία, την οποίαν θα έακολουθήσουν λιμοί, λοιμοί κλπ.

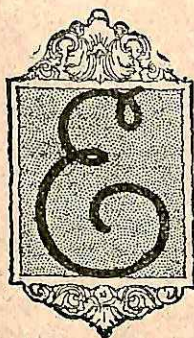

Η Κλεοπάτρα.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΚΑΙΓΟΝΤΑΙ ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ

Τι λένε σχετικά οι μεγάλοι επιστήμονες. Τό άλκοολ και οι μέθυσοι. Πώς άπανθρακώθηκε μία γρηά μπικρού. Η αυτόματος ανάφλεξη του σώματος της. Η έκρηξη στην κοιλιά του άρρώστου κατά τη στιγμή της εγχείρισης. Ο τραγικός θάνατος μιας γρηάς άριστοτεχνίδος. Τό άπίστευτο πάθωμα ενός άββα. Πώς καίκε μέσα στο δωμάτιό του, κτλ.

ΙΣ πολλά επιστημονικά συγγράμματα αναφέρονται συχνά διάφορες περιπτώσεις ανθρώπων, οι οποίοι άνεφλέγησαν αυτόμάτως κι' απηνθρακώθηκαν, χωρίς εντούτοις το κάμνμό τους να όφειλεται σε έξωτερική αιτία. Στους περισσότερους μάλιστα απ' αυτούς, ενώ το κυρίως κομμάκι και το κεφάλι μετεβλήθησαν σε στάχτη, τα πόδια τους και, κάποτε, τα χέρια τους, δεν έπαθαν άπολύτως τίποτε. Η επιστήμη δεν κατόρθωσε ακόμα να εξηγήσει εντελώς πού όφειλεται το καταπληκτικό αυτό φαινόμενο. Κατά γενικόν σκεδόν κανόνα όμως, όλοι αυτοί, οι όποιοι έχουν άναφλεγει αυτόμάτως ήσαν άλκοολικοί και μεγάλοι μπικρόηδες. Γι' αυτό δέ οι επιστήμονες συμπεραίνουν ότι το περιεργό φαινόμενο όφειλεται στο άλκοολ, πού έχει διαποτίσει τα έντόσθια των μυών, οι όποιοι έτσι άναφλέγονται αυτόμάτως χωρίς νάρθουν σ' έπαρη με την φωτιά.

Ο Ξακουστός Άγγλος βιολόγος και χημικός του 18ου αιώνα Μπέντσε, συμφωνεί με την άποψη αυτή. Άντιθέτως ο Φρειδερίκος Άκουμ, ένας άλλος συνάδελφός του του περασμένου αιώνα, διαφωνεί μαζί του και υποστηρίζει ότι η άνάφλεξη μερικών ανθρώπων όφειλεται στη συγκέντρωση άφρόνων φωσφόρων στον όργανισμό τους, ό όποιος κατακλύζει όλα τα μέλη.

Τό πρώτο σχετικό περιστατικό, το όποιο έπιβεβαιώθηκε επισήμως, συνέβη τον Μάρτιο του 1774, στο Κόβεντρι της Άγγλιας και ο διάσημος Άγγλος φυσικός Ουίλιαμ, το περιγράφει ως έξης, σε μία έπιστολή πού έστειλε στον συνάδελφό του Σάφρ:

«Στο Κόβεντρι ζούσε μία γρηά 52 ετών, η Μαρία Κλουζ, η όποία από την νεότητά της τό είχε έξει στο πιστό. Άλλά, μετά τον θάνατο του συζύγου της πού συνέβη έδώ κι' ένα μίσον χρόνο, τό κακό παράγινε τόσο, ώστε δεν περνούσε μέρα πού να μην πη τολλάχιστον ένα γαλόνι καθαρό ρούμι. Κάποτε μάλιστα ήπιε σέ μία μέρα δυο δολοκλήρα γαλόνια. Με την τακτική όμως αυτή ή ύγεια της κατεστράφη και ένώ άλλοτε ήταν ροδαλή και παχυνή, έγινε άδύνατη, καχεκτική και κοκκαλιέρα.

«Στις άρχές του περασμένου μηνός άρρώσθησε βαρεία και από τότε άναγκάστηκε να μένη διαρκώς στο κρεβάτι, χωρίς να μπορεί να μετακινήθ καθόλου. Έπειδή ήταν κατάμονη, οι γείτονες πήγαιναν ταχτικά στο σπίτι της, την έπεριποιούντο, και της έκαναν τις δουλειές του νοικοκυριού της. Τις νύχτες όμως δεν ήθελε συντροφιά κι' έκοιμόταν όλομυαχη. Έκ τούτοις, κάθε τόσο απ' τα

γειτονικά σπίτια την άκούγαν να φωνάζει ότι βλέπει μπροστά της τό διάβολο, ό όποιος ήθελε να την πάρη.

«Η κάμαρά της ήταν ισόγεια, έβλεπε στον δρόμο, είχε τους τοίχους βαμένους με ασβέστη και τό πάτωμα με πλακάκια. Τό κρεβάτι ήταν τοποθετημένο με τό κεφάλι προς τον τοίχο και σέ άπόσταση ενός μέτρου από τό μικρό τζάκι του δωματίου. Η Μαρία Κλουζ συνήθιζε συχνά να σέρεται ως την άκρη του κρεβατιού και να μένη εκεί επί ώρες κατίζοντας διαρκώς τη φωτιά.

«Τό πρωί της 3ης Μαρτίου, οι γείτονες είδαν, κατά τις 5 1/2, να βγαίνει καπνός από τό παράθυρό της. Έτρεξαν άμέσως και, μόλις έμπήκαν μέσα, είδαν τό πτώμα της Μα-

κρη άπόσπας από τη φλόγα!...»

Στην «Ιατρική και Φυσική Έπιθεώρηση της Δρέσδης» του 1781 αναφέρεται ένα άλλο, ακόμα καταπληκτικότερο, σχετικά περιστατικό πού συνέβη τον ίδιο χρόνο στο Παρίσι. Ένας απ' τους μεγαλύτερους γιατρούς της εποχής εκείνης, ο δόκτωρ Στερνάλ, έπρόκειτο να κάνει εγχείρηση στην κοιλιά κάποιου έμπόρου πού φημιζόταν σ' όλο το Παρίσι ως μέγας μπικρόης. Τη στιγμή πού ο γιατρός με τό νυστέρι του άρχισε να σχίζει την κοιλιά του έμπόρου, αντήχησε μέσ' απ' αυτή ένας περιεργός κρότος πού έμοιαζε με δυνατή έκπνευσή. Άμέσως δέ κατόπιν, μέσ' απ' τό σχίσμα της κοιλιάς, άναστήθηκε μία όρημη και με-

ριολεκτικώς στάχτη. Άντιθέτως τό πόδια της απ' τό γόνατα και κάτω δεν είχαν πάθει άπολύτως τίποτε. Επίσης κανένα απ' τά έπιπλα του δωματίου δεν είχε καεί και γύρω στο πτώμα της κομήςσης δεν θρόθηκε κανένα καμένο άντικείμενο απ' τό όποίο να είχε πάρει φωτιά τό κομμάτι της.

Άλλά τό περιεργότερο και χαρακτηριστικώτερο παρόμοιο περιστατικό είναι εκείνο πού συνέβη στον άββα Μπερόνι τον Σεπτέμβριο του 1786 και τό όποιο περιγράφουν δυο γιατροί σ' ένα φύλλο του γερμανικού περιοδικού «Άλχημείατε Λιτερατούρ Τσάιτουνγκ», του ίδιου έτους.

Ο άββάς Μπερόνι φημιζόταν σ' όλη την επαρχία του ως τρομερός μπικρόης. Ένα άπόγευμα, ενώ όρισκόταν στο δωματίό του, έννοιωσε έξαρνα έναν δυνατόν πόνο στο δεξί του μπράτσο. Καθώς γύρισε τό κεφάλι του και κύτταξε προς τό εκεί, είδε κατάπληκτος να βγαίνει απ' τό ποκάμισό του μία δυνατή φλόγα. Μέσα στο δωμάτιο δεν είχε ούτε φως, ούτε φωτιά, ούτε κανένα άλλο άντικείμενο φλεγόμενο. Έντρομος άρχισε να φωνάζει «Βοήθεια!» και σέ λίγο μαζεύτηκαν γύρω του όλοι οι γείτονες.

Τόν όρθηκαν λιπόθυμον κατά γής. Άπό τό κομμάτι του έβγαινε μία τεράστια φλόγα. Έτρεξαν άμέσως από πάνω του κουδέρτες και άλλα σκεύηματα κι' έτσι κατόρθωσαν να την σβύσουν. Έπειτα έφώναξαν ένα γιατρό. Τό μπράτσο, ή πλάτη και τό στήθος είχαν άναφλεγει και τό δέγμα τους είχε ξεκολλήσει και όρισκόταν στο πάτωμα, καμένο και μαυρισμένο. Τό κεφάλι και τό μαλλιά δεν είχαν πάθει τίποτε, όπως και τό πόδι.

Έπειτα από δυο μέρες ο δυστυχής μπικρόης άββάς πέθανε, έπειδή γαργαλιόσαν τα εγκαύματά του.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

«Όσοι έχουν πάει στη Γαλλία θάμειναν άσφαλώς κατάπληκτοι, βλέποντας τους δρόμους γεμάτους από άνθρώπους πού έχουν περάσει στη μπουτονιέρα τους την περίφημη κόκκινη ροζέττα της Λεγεώνας της Τιμής. Και πραγματικά, σύμφωνα με την έπίσημη στατιστική, υπάρχουν εκεί 155.000 άνθρωποι, πού έχουν πάει τό παρήσημα αυτό. Τό κακό όμως γόνατι ως γόνατι πού περνούν σ' αυτά τολλάχιστον απ' τους σημειώδες παρυστημοσφρημένους.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' άλλοις βιβλίοις. Γράψατε: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

— Έξερεις, άδερφούλη μου, έγώ όταν παραπιώ, κάνω μεγάλες χειρονομίες. Είμαι έκατός για κάθε θυσία!...
— Άλήθεια; Πλήρωσε τότε τό πιστό πούπιαμε, άδερφούλη μου.

ρίας να κοιτάει κατά γής καμένο, άνάμεσα στο τζάκι και στο κρεβάτι. Τα πόδια της και τό ένα μπράτσο της δεν είχαν πάθει τίποτε. Άλλά τό κομμάτι της, τό έντόσθια της και τό κεφάλι της είχαν άπανθρακωθεί έντελώς και είχαν μεταβληθεί σε σπρώμα στάχτης.

«Άπό τά έπιπλα του δωματίου έλάχιστα είχαν καεί, καθώς και ένα μικρό μέρος του κρεβατιού. Τίποτε δεν έφανέρονε ότι η Μαρία Κλουζ είχε έλθει σε έπαφή με τη φωτιά. Πήγα ο ίδιος κι' εξέτασα προσεκτικά τό πτώμα της μέσα στο δωματίό της. Άπ' την εξέταση μου δέ αυτή κατέληξα στο συμπέρασμα, ότι τό σώμα της πήρε αυτόμάτως φωτιά, ύπως τό σπύργο όταν έρίσκεται σε μι-

γάλη φλόγα, απ' την όποία πήγαν φωτιά τό ρούχα μιας νοσοκόμου πού στέκοταν πολύ κοντά στο χειρουργικό τραπέζι. Σέ λίγα δευτερόλεπτα όλα τα έντόσθια του μπικρό έμπόρου, έντερα, σπλήνα, σπυκνί κλπ. είχαν γίνει στάχτη.

Περιεργό επίσης είναι τό πάθωμα της γρηάς κομήςσης ντε Μπυγκάρι. Η άριστοτεχνίτισσα αυτή ήταν άλκολική σέ άπερίγραπτον βαθμό. Κατά τό 1840, είχε άποτραβήξει στον οικογενειακό της κύκλο, όπου ζούσε, πίνοντας άδιάκοπα απ' τό πρωί ως τό βράδυ. Ένα πρωί οι ύπνιετες της, καθώς μπήκαν στην κρεβατοκάμαρα, την όρθηκαν να κοιτάει στο πάτωμα νεκρή. Τό κεφάλι της και όλο τό κομμάτι της απ' τη μέση κι' έπάνω είχαν γίνει κυ-

Ένα περιστέρι—κατάσκοπος, με αδιάφορο φωτογραφική μηχανή στο λαιμό, για να παίρνει πετώντας φωτογραφίες οχυρώσεων.

B.

Δικαίως θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι η γυναίκα, λόγω της σωματικής κατασκευής της, δεν μπορεί να αντέξει στους κόπους που απαιτεί το πάγιο έργο του κατασκόπου και ότι ιδίως τα νεύρα της είνε αδύνατα να βαστάξουν στην υπερτάση που προκαλεί ο διαρκής κίνδυνος και η αγωνία.

Παρ' όλ' αυτά όμως, η γυναίκα διαθέτει ως κατάσκοπος περισσότερα πλεονεκτήματα από τον άνδρα. Εκτός από τα θύλακά της, έχει ανεπτυγμένη ο' αφάνταστο βαθμό την ικανότητα να αφομοιώνεται με το περιβάλλον μέσα στο οποίο θα βρεθεί, έχει επίσης εξαιρετική παρατηρητικότητα και αντιλαμβάνεται σχεδόν αμέσως και εξ' ενστίχου τον κίνδυνο.

Όλες αυτές τις ικανότητες τις είχε σε μεγάλο βαθμό μια κατάσκοπος της Αγγλίας, η οποία ήταν γνωστή με το όνομα Έμμα Στούμπερτ. Η γυναίκα αυτή είχε όχι μόνο όλα τα χαρακτηριστικά που αναφέραμε παραπάνω, αλλά ήταν ακόμα και σε άρταστο βαθμό σκληρή και αναισθητική και δεν της έκανε καμιά απόλυτος εντύπωση να παραδώσει στα χέρια των εχθρών του τον άνθρωπο στον οποίο την προηγούμενη στιγμή είχε χαρίσει τον έρωτά της.

Η Έμμα Στούμπερτ ήταν ο τύπος της φιλοχηματισμού κατασκόπου. Έργαζόταν, κινδύνευε, έπαιρθε μόνο και μόνο για να κερδίσει περισσότερα χρήματα. Κατήγετο από την Βιέννη, είχε γοητευτικό πρόσωπο, κλασικά χαρακτηριστικά, θαυμάσια μάτια και ήρωή της σαγηνεύει. Τίποτε από την όλη της εμφάνιση δεν έπαιρθε ότι η γυναίκα αυτή ήταν γεμάτη θέληση, αυτοκυριαχία και σκοπιμότητα και ότι έμενε απόλυτος ψυχρή εσωτερικώς σε οποιαδήποτε περίπτωση. Το πνεύμα της ήταν σπινθηροβόλο και όλα αυτά τα χαρίσματα τα συμπλήρωνε μια μοναδική σωματική άντοχη, την οποία σπάνια συναντάει κανείς σε γυναίκες. Ήταν η γεννημένη κατάσκοπος.

Κατά κανόνα έπαιζε τον ρόλο της μεγάλης κυρίας, η οποία, χωρίς στην παρουσία της, μπορεί να ταξιδεύει στον όλον τον κόσμο για ανάπαυση. Έτσι δεν μπορούσε να γεννηθεί σε κανένα ή ύποπτο ότι ήταν πληρωμένη πράκτωρ της «Μυστικής Υπηρεσίας». Με-

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΣ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ

Η ύπερβολή της γυναικείας ως κατασκόπου απέναντι του άνδρος. Μια καταπληκτική γυναίκα. Η αναίσθητη και σκληρή Έμμα Στούμπερτ. Πώς ενεργούσε και πώς γοητεύει τους αντιπάλους της. Η τραγική περιπέτεια του φαρμακοποιού. Πώς τυφλώθηκε από τους Γάλλους. Πώς την έπαιξε η Έμμα Στούμπερτ. Ο έρωτας της με το Γερμανό αξιωματικό. Το ταξίδι της στη Γερμανία. Πώς έπαιξε για κατασκοπεία στο μέτωπο, κ.τ.λ. κτλ.

τά την εκρηξή του πολέμου, εγκαταστάθηκε στην Έλβετία. Είχε φιλικώτατες σχέσεις με την καλύτερα κοινωνία και ιδίως με τους διπλωματικούς κύκλους και έτσι μπορούσε εύκολα να φανεί και να μεταβιβάσει κάθε είδους πολιτικά μυστικά στους προϊσταμένους της. Είχε την συνήθεια να κάνει την ερωτευμένη με τους αντιπάλους της και όταν αποκοινοίσε την απόλυτη επιστολή τους και τους έλεγε τα μυστικά τους, τους παρέδιδε στους προϊσταμένους της για να τους τουφεκίσουν. Χαρακτηριστικό της δράσώς της είνε και το εξής περιστατικό:

Κατά το 1916, της ανετέθη να παρακολουθήσει έναν Έλβετο φαρμακοποιό, ο οποίος πήγαινε τακτικά στην Γαλλία χωρίς να φαίνεται ύποπτος κατά τίποτε άλλο. Η Στούμπερτ φρόντι-

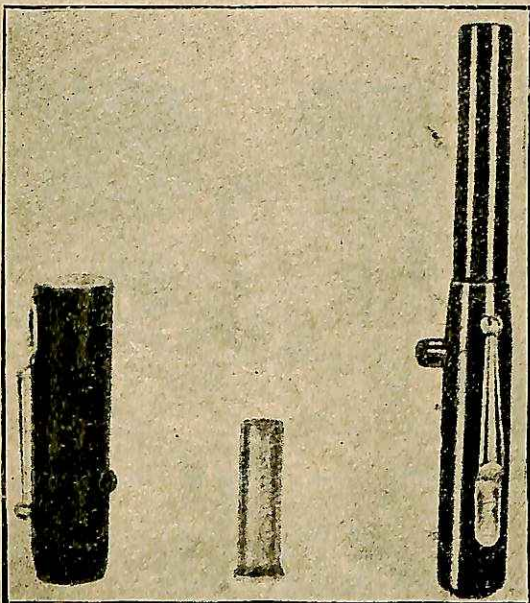
τας στην αγκαλιά του φίλου της και του είπε με λυγμούς:

—Είσαι τρελλός να άρνησαι την αλήθεια μια και οι Γάλλοι έχουν όλα τα στοιχεία εναντίον σου. Αν δεν θέλεις να σωθείς εσύ, τουλάχιστον μην παρσύνεις και μένα στο θάνατο μαζί σου.

Τότε ο Έλβετος έτραυλίστηκε: —Εγώ... δεν έξετέλεσα ποτέ καμιά εντολή... Μονάχα παρελάμβανα έγγραφα από τους Γερμανούς και τα παρέδιδα σε άλλους Γερμανούς στη Γαλλία...

«Υστερα από την όμολογία αυτή, ο Έλβετος εστάλη στο Παρίσι όπου συμπλήρωσε την κατάρτιση του. Υστερα έπεράσε από στρατιωτικό και τουφεκίστηκε.

Όσο και η πιο άκαρδη ακόμα

Στυλογράφος κατασκόπου, ο οποίος στην πραγματικότητα είνε... πιστόλι. Το κομπάρσο άριστοτα είνε η σκανδάλη. Στο μέσον είνε το φυαγίριον.

σε αμέσως κι έγινε φίλη του και προσπάθησε να αποκτήσει την απόλυτη εμπιστοσύνη του. Όταν την έκρινε, πήγε μαζί του στην Γαλλία και προειδοποίησε την «Γενική Υπηρεσία Ασφαλείας» για την άφιξή τους. Όπως ήταν επόμενο, στον σταθμό του Μπλεγκάρντ συνελήφθησαν κι οι δύο τους. Ο έπ' κεφαλής τους έδειξε το απόσπασμα που ήταν δέσμευτος για να τους τουφεκίσουν και τους είπε:

—Εχουμε όλες τις αποδείξεις για την ένοχότητά σας! Είνε άρκετες, ώστε να συστήσουμε αμέσως έκτακτο στρατιωτικό και να σας τουφεκίσουμε έαυ τάδε. Υπόλοιπο όσος μια πιθανότητα, να σώσετε τη ζωή σας. Προσχωρήστε στην υπηρεσία μας, μαρτυρήστε μας τους προϊσταμένους σας και ανακοινώστε μας τις εντολές που σας έχουν αναθέσει.

Ο φαρμακοποιός άρνήθηκε κάθε ένοχη. Η Έμμα Στούμπερτ φάνηκε τότε αληθινή ήθοποιος. Έπεσε κλαίγον-

γυναίκα μπορεί να ερωτευθεί. Αυτό έπαυσε κάποτε κι η Έμμα Στούμπερτ μ' έναν Γερμανό αξιωματικό που σκοτώθηκε στην Έλβετία για ανάρρωσι και τον όποιον της είχαν αναθέσει να ξεμαρτυρήσει. Αντιθέτως όμως προς ό,τι έκανε ως τότε, δεν κατώρθωσε να παρασύρει τον νέο αξιωματικό στα δίχτυα της, αλλά απεναντίας έπεσε εκείνη στα δίχτυα του. Απελπισμένη τότε, παρουσιάστηκε στον αρχηγό της αγγλικής υπηρεσίας πληροφοριών της Έλβετίας, του έδωσε πίσω τον τελευταίο της μισθό κι έδήλωσε ότι ήταν υπηρεσία και έλαβε την δήλωσή της ότι δεν μπορούσε να τον γείλασε. Ο Αγγλός την απήγαγε από κάθε υπηρεσία και έλαβε την δήλωσή της ότι δεν μπορούσε να τον γείλασε. Ο Αγγλός την απήγαγε από κάθε υπηρεσία και έλαβε την δήλωσή της ότι δεν μπορούσε να τον γείλασε.

Καμιά φορά κάνει κανείς τον κατάσκοπο και δίχως να το θέλει. Κι αυτό είνε η τραγική περίπτωση μιας νεαρής Γαλλίδας κομψότητας, για την οποία όμως θα μιλήσουμε στο άλλο φύλλο.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΡΟΛΟΪ ΤΗΣ ΓΗΣ

Μια Έλβετική εταιρεία ωρολογιοποιίας κατασκεύασε τελευταίως ένα τεράστιο ρολόι, το οποίο είνε ασφαλώς το μεγαλύτερο της ύφλη. Το ρολόι αυτό είνε 120 φορές μεγαλύτερο από τα συνηθισμένα ρολόγια που βλέπουμε στους δρόμους κορμασμένα, έξω από τα ωρολογιοποιεία και ζυγίζει 300 δ'κάδες. Μόνον δε τα ρομπίνια που βασίζονται μέσα στον μηχανισμό του, στοιχίζουν 25.000 Έλληνικές δραχμές.

ΜΙΑ ΑΘΑΝΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

ΑΦΗΣΑΜΕ στο περασμένο φύλλο τον πατέρα του Αρμάνδου Ντουβάλ να ικετεύει την Αλφονσίνα να πείσει την Κυρία με τις Καμελίες, ή όπως ονομάζεται πειστικό στο τελευταίο στάδιο της φθίσεως, να εγκαταλείψει το γούτο του για να μη του μεταδώσει την τρομερή αρρώστια της.

—Να τον εγκαταλείψω!... Να τον εγκαταλείψω!... φώναζε η Αλφονσίνα μες απ' τους λυγμούς της. Ω, Θεέ μου!... Είνε πολύ μεγάλη η θυσία αυτή για μια γυναίκα που θα πεθάνει σε λίγο... Ω! πώς θα πεθάνω μόνιμη...

Έβλεπε όμως η αποφασιστική της ζωηρότητας στην έκφραση της και, κυττάζοντας τον πατέρα του Αρμάνδου κατάντα, του είπε σταθερά: —Ναι, κύριε Ντουβάλ... Θα εγκαταλείψω τον Αρμάνδο... Θα τον εγκαταλείψω, γιατί τον αγαπώ πραγματικά και δεν θέλω να πάθω τίποτε εξ' ατίας μου... Έγινε δίχως...

Και έπρόσθεσε, σαν να κατηγορούσε τον εαυτό της: —Αλήθεια, πώς δεν το σκέφτηκα κι' εγώ ως τώρα... Πώς δεν σκέφτηκα ότι μπορεί να του μεταδώσω την τρομερή αρρώστια μου; Ω! ο έγωισμός μου δεν μ' άφηνε να το σκεφτώ!... Ήθελα να τον έγω κοντά μου, να μ' αγαπάει, χωρίς να συλλογίζομαι πως έτσι τον κατέστρεφα...

Έπειτα, γυρίζοντας προς τον κ. Ντουβάλ, είπε: —Ναι... Θα τον εγκαταλείψω... Η δυσκολία όμως είνε πως αν γυρίσω στο Παρίσι στο σπίτι μου, θαρθεί ο Αρμάνδος να με βρει...

Τότε ο κ. Ντουβάλ της έπιασε το χέρι, την έπιασε στα γόνατά του, γιατί φαινόταν έτοιμη να λιποθυμήσει, και της είπε με φωνή γεμάτη συγκίνηση: —Σ' εύχριστώ, κόρη μου... Η θυσία σου είνε μεγάλη... Βλέπεις; γυναίκες θα μπορούσαν να την κάνουν... Αλλά μην ανησυχείς καθόλου... Αν και δεν έχουν θέματα αν θα δεχτείς την πρότασή μου, φρόντισα και να κοιτάσω στο Παρίσι μια χειρωνακτική άρρωστη, όπου ο Αρμάνδος δεν θα μπορούσε ποτέ να σε βρει... Θα εγκατασταθείς εκεί ήσυχα και θα ζήσεις όσο θέλεις ο Θεός ανενόχλητη απ' το γούτο μου... Θα μου επιστρέψεις μόνο να έρχομαι να σε βλέπω κάθε μέρα...

—Ωραία!... Ψιθύρισε η Αλφονσίνα, πνιγόντας μέσα της την απελπισία της. Ας φύγωμε όμως αμέσως, γιατί είν' ενδεχόμενο να γυρίσει ο Αρμάνδος σε λίγη ώρα.

Και, χωρίς να χάνει καιρό, φώναξε τη Βουρά, την οποία διάταξε να ετοιμάσει αμέσως τα πράγματά της, γιατί θα έφευγαν με το άμαξι με το οποίο είχε ο Θεός ανενόχλητη απ' το γούτο μου... Θα μου επιστρέψεις μόνο να έρχομαι να σε βλέπω κάθε μέρα...

—Ωραία!... Ψιθύρισε η Αλφονσίνα, πνιγόντας μέσα της την απελπισία της. Ας φύγωμε όμως αμέσως, γιατί είν' ενδεχόμενο να γυρίσει ο Αρμάνδος σε λίγη ώρα.

Και, χωρίς να χάνει καιρό, φώναξε τη Βουρά, την οποία διάταξε να ετοιμάσει αμέσως τα πράγματά της, γιατί θα έφευγαν με το άμαξι με το οποίο είχε ο Θεός ανενόχλητη απ' το γούτο μου... Θα μου επιστρέψεις μόνο να έρχομαι να σε βλέπω κάθε μέρα...

—Ωραία!... Ψιθύρισε η Αλφονσίνα, πνιγόντας μέσα της την απελπισία της. Ας φύγωμε όμως αμέσως, γιατί είν' ενδεχόμενο να γυρίσει ο Αρμάνδος σε λίγη ώρα.

Και, χωρίς να χάνει καιρό, φώναξε τη Βουρά, την οποία διάταξε να ετοιμάσει αμέσως τα πράγματά της, γιατί θα έφευγαν με το άμαξι με το οποίο είχε ο Θεός ανενόχλητη απ' το γούτο μου... Θα μου επιστρέψεις μόνο να έρχομαι να σε βλέπω κάθε μέρα...

—Ωραία!... Ψιθύρισε η Αλφονσίνα, πνιγόντας μέσα της την απελπισία της. Ας φύγωμε όμως αμέσως, γιατί είν' ενδεχόμενο να γυρίσει ο Αρμάνδος σε λίγη ώρα.

Και, χωρίς να χάνει καιρό, φώναξε τη Βουρά, την οποία διάταξε να ετοιμάσει αμέσως τα πράγματά της, γιατί θα έφευγαν με το άμαξι με το οποίο είχε ο Θεός ανενόχλητη απ' το γούτο μου... Θα μου επιστρέψεις μόνο να έρχομαι να σε βλέπω κάθε μέρα...

—Ωραία!... Ψιθύρισε η Αλφονσίνα, πνιγόντας μέσα της την απελπισία της. Ας φύγωμε όμως αμέσως, γιατί είν' ενδεχόμενο να γυρίσει ο Αρμάνδος σε λίγη ώρα.

Και, χωρίς να χάνει καιρό, φώναξε τη Βουρά, την οποία διάταξε να ετοιμάσει αμέσως τα πράγματά της, γιατί θα έφευγαν με το άμαξι με το οποίο είχε ο Θεός ανενόχλητη απ' το γούτο μου... Θα μου επιστρέψεις μόνο να έρχομαι να σε βλέπω κάθε μέρα...

—Ωραία!... Ψιθύρισε η Αλφονσίνα, πνιγόντας μέσα της την απελπισία της. Ας φύγωμε όμως αμέσως, γιατί είν' ενδεχόμενο να γυρίσει ο Αρμάνδος σε λίγη ώρα.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

νε ζήτημα λίγων ημερών. Αύριο, μεθαύριο, σε πέντε, δέκα μέρες θα πεθάνω... Είμαι έβραη για γι' αυτό. Θέλω λοιπόν τις ημέρες που μου μένουν ακόμα, να ζήσω αποτραβηγμένη σε μια έρημη, για να προσευχηθώ και να προσπαθήσω να επιτύχω την συννώμη. Εκείνη, μπρος στον όποιον ή άμορτωλη μου ψυχή θα δώσει σε λίγο λόγο των πράξεών της... Πρέπει να εξέλσω πριν από την τρομερή στιγμή του θανάτου...

«Θα ήθελα βέβαια πολύ να ήσουν κοντά μου κατά την ώρα εκείνη, αλλά αυτό θα ήταν για μένα ένα άμωτομα παραπάνω...

«Συγχώρησέ με που σ' εγκαταλείπω και προσπάθησε να με ξεχάσεις. Είσαι νέος ακόμα και η ζωή απλώνεται μπροστά σου γεμάτη ελπίδες και όμορφιες...

Μπροστά σε μένα όμως απλών-

ει το θάνατο. Ο κ. Ντουβάλ της διάβασε, με πέντε, δέκα μέρες θα πεθάνω... Είμαι έβραη για γι' αυτό. Θέλω λοιπόν τις ημέρες που μου μένουν ακόμα, να ζήσω αποτραβηγμένη σε μια έρημη, για να προσευχηθώ και να προσπαθήσω να επιτύχω την συννώμη. Εκείνη, μπρος στον όποιον ή άμορτωλη μου ψυχή θα δώσει σε λίγο λόγο των πράξεών της... Πρέπει να εξέλσω πριν από την τρομερή στιγμή του θανάτου...

Προς πάλι το χέρι της Αλφονσίνας, το έφερε στα χείλη του κι' ένω το πόντιζε με τα δάκρυά του, ψιθύριζε: —Ο Θεός σε συγχώρησε ήδη!... Αυτό που έκανες τώρα σ' εξάντισε για όλες σου τις αμαρτίες... Σ' εύχριστώ!... Σ' εύχριστώ...

Addio del passato...

Έπειτα από μερικές ώρες, η Αλφονσίνα μαζί με τη Βουρά είχε κρύψει εγκατασταθεί στο εξοχικό σπίτι που είχε νοικιάσει ο πατέρας του Αρμάνδου...

Μέλις όμως έφτασε εκεί, έπεσε στο να εξακολουθήσει γιατί ο δόχας, ένας δόχας αδύνατος και ξερός, της σπάρταζε το στήθος.

Η κατάσταση της όσο θαύμαζε γαστρίστους δόχας και του κάρου ή Βουρά, δίνοντάς της διάφορα φάρμακα, προσπαθώντας να καθυστερήσει την αγωνία της. Στο τέλος, ανήσυχη κι' αυτή, αναγκάστηκε να στείλει και να φωνάξει ένα γιατρό, ο οποίος έμενε σε μ' άρρωστη εκεί κοντά.

Ο γιατρός αυτός ήταν ένας άκαθός γέρος, ο οποίος, μόλις είδε της Αλφονσίνα, κατάλαβε πως βρισκόταν πάλι στα τελευταία της. Εν τούτοις θέλησε να την καθυστερήσει και της είπε: —Δεν είνε τίποτε, κόρη μου... Μή φοβάσαι!... Ως το πρωί θα είσαι καλύτερα... Θα σου δώσω τώρα ένα ναρκωτικό για να μπορέσεις να κοιμηθείς ήσυχα τη νύχτα και θα σου στείλω μια νοσοκόμα να βοηθήσει σου... Μή φοβάσαι!... Ωρεβούλα...

Όταν όμως κατέβηκε με τη Βουρά ως την πόρτα, της είπε κουνιόντας απελπισμένος το κεφάλι του: —Η ζωή της είνε πάλι ζήτημα μερικών ωρών... Ωστόσο, χάρις στα φάρμακα που θα φέρω σε λίγο ή νοσοκόμας, την οποία θα σου στείλω σε λίγο, θα μπορέσει ίσως να ζήσει δυο τρεις ημέρες ακόμα...

Πράγματι, έπειτα από μια ώρα, έφτασε και η νοσοκόμα, μια μοναχή, η οποία είχε αφιερώσει τη ζωή της στην περίθαλψη των ασθενών, κι' εγκαταστάθηκε στο πλευρό της Αλφονσίνας... Της έδωσε το ναρκωτικό του γιατρού κι' έτσι η άρρωστη μπόρεσε να ήσυχαιε κάπως... Ωστόσο η απελπισία δεν αποκαταστάθηκε καθόλου διότι τη νύχτα από κοντά της...

Κατά τις δυο μετά τα μεσάνυχτα η Αλφονσίνα ζούσε κάπως καλύτερα κι' άρχισε να κοινοποιεί μαζύ της για το Θεό και για τη μέλλουσα ζωή.

Τότε η ενάρετη μοναχή της μίλησε με τόση πειστικότητα για την άπειστη καλωσύνη του Θεού, για το έλεός του και τη συγκίνησή του, ώστε η άρρωστη ένοιωσε τα λόγια της σαν βάλσαμο στην πληγωμένη ψυχή της...

Με απέραντη ελπίδα ζωηροποιόταν τώρα μες στα μάτια της, που σε λίγο θα έκλειναν για πάντα...

Η ελπίδα μιας άλλης ζωής γαλήνης, εύτυχίας, χωρίς πόνους και συμφορές...

«Μπορείς τώρα μ' ένα παιδάκι που για πρώτη φορά ακούει να του μιλήσει πάλι τη θεογονία και γι' αυτό κάθε λέξη της μοναχής την άφηνε καταπληκτική.

Ζητούσε να μάθι μέσα σε λίγες στιγμές κάθε τι σχετικό με το Χριστό και με τη ζωή του στη γη... (Ακολουθεί)

Την πήρε στα γόνατά του, γιατί φαινόταν έτοιμη να λιποθυμήσει και της είπε...

ται τώρα το τρομερό μαρτύριο του θανάτου κι' η μόνη ελπίδα μου είνε η συγκνώμη του Θεού...

«Ζήσε ευτυχισμένος, Αρμάνδε, και όταν πεθάνω, δεν θέλω να με κλάψεις... Αμάρτησα στη ζωή μου κι' ο Θεός με τιμώρησε όπως μου άξιζε...

Χαίρε

ΑΛΦΟΝΣΙΝΑ.

Όταν η Αλφονσίνα τελείωσε την επιστολή της, την έδωσε στον πατέρα

της, η οποία έβλεπε πάλι το θάνατο, κι' ο ύπνος της διακοπτόταν κάθε τόσο από παρηγορήματα, μες στα οποία ξεχώριζε κανείς το όνομα του Αρμάνδου...

Όταν άνοιξε τα μάτια της, ο ήλιος που βασιλευσε μελαγχολικά στο αντικείμενο θανάτου, της έστειλε από το παράθυρο τις τελευταίες του ακτινές...

—Αρμάνδε! Αρμάνδε! Ψιθύρισε.

ΤΟΥ PETER NÅNSEN

ΔΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΓΩ, Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ
ΚΙ' Η ΦΙΛΗ ΤΟΥ...

Όλοι μας χαίρουμε με τη σκέψη, ότι η κ. Υ... δεν θα περνούσε μόνη τη νύχτα της... Μονάχα, η άφιξη του πυζύγου της κυρίας κάθε Κυριακή δέκοπε το τρυφερό αυτό ειδύλλιο...

Ο φίλος μου ήταν πολύ έρωτευμένος με τη φλογερή και χλωμή αυτή γυναίκα. Έκείνη πάλι ήσυχη, γλυκιά κι' αγόρευαν απολαύσαν με μια οάση ευχαρίστησι τις εσωτερικές του απέναντί της. Μά αν κα-
τά τύχην, δεν βρισκόνταν αυτός κοντά της, τότε εκείνη γλιστρούσε κοντά σ' έναν άλλο... Έννοιους την ά-
νδρα να περιβάλλεται από μι' α-
ποσφαιριστή θυμασμού των ανδρών.
Έξω από την οποία έκανε τα νερά της.

Εγώ είχα αντίληψη πολύ καλά την ιδιοσυγκρασία της, έφθον κάθε φορά που συναντούσαμε σε κανένα διάδρομο ή σε κανένα μονοπάτι του κήπου, χωρίς να βρίσκεται κανείς άλλος μπροστά, μου έριχνε ματιές τρυφερές και φλογερές. Για να μη φάνηκε κακοσυναισθημένος, απαντούσα στις ματιές της αυτές και με ένα μικρό σάλιο, έσκαψα από πάνω της, ενώ εκείνη καθόταν σ' ένα καναπέ και τη φίλησα, φιθυρίζοντας τις μερικά τρυφερά λόγια.

Έκτός απ' αυτό, δεν υπήρχε στην ψυχή μου ούτε ί-
ννος επιθυμίας ν' επατήσω το φίλο μου και έριστώ ι-
διαίτερως την προ-
σότη σας στο ση-
μείο αυτό, πριν έ-
ξακολουθήσω τη διήγησή μου.

Ένα βράδυ, εί-
χαμε γλέντι στην πανσιόν. Όταν ο-
λος ο κόσμος κοι-
μήθηκε, ο φίλος μου κι' εγώ, μεί-
ναμε άκομα στη
θεράζοντα πίνοντας,
αυτός προπάντων.

Η χαλοκαιρινή νύχτα ήταν υπέ-
ροχη. Ένα φως διάφανο απλώνό-
ταν στον ορίζοντα. Το σελήνηφως έ-
ξοχεζε το πάγκο. Ο φίλος μου πλημμυρισμένος α-
π' ποιητική διά-
θεσι, μου έλεγε:

—Ας φαντα-
στούμε πως ζούμε
σε η Φλωρεντία,
ακούσαμε τις σκάλες να τρίζουν κι'

Έσκυφα από πάνω της και τη φίλησα, φιθυρίζοντας της τρυφερά λόγια...

σου πω τώρα κάτι που ίσως θα σε καταπλήξει: Έγώ ο ίδιος την ένε-
θάρρυνα να σου εκδηλώσει... Της
είπα απεριφράστως πως είσαι το μό-
νο πρόσωπο στον κόσμο, στο οποίο θα
μπορούσε να δείξει την ευνοϊκή της,
χωρίς να με δυσχεράσει καθόλου...
Χαμογέλας;... Σου μιλάω έντονα:
σοβαρά και σε διαβεβαιώνω ότι θα
σου την παρέδωκα ευχαρίστως για μια
νύχτα, αν το θεχόταν η Ύδα... Χθες
το βράδυ άκομα, της έκανα την ερώ-
τηση: «Θέλεις να πάω να σου τόν
φέρω;... Μά εκείνη θύμωσε έξαφνα
και ξέσπασε σε λυγμούς.

—Μά, αν σου απαντούσε ναί, τό-
τε θα έλυνες εσύ, είπα στο φίλο μου.

—Σου όρχίζομαι ότι, μου απάντη-
σε εκείνος: Έν πρώτοις, είσαι ο κα-
λύτερός μου φίλος, αυτός δηλαδή στον
οποίο θα έδινα ευχαρίστως ένα μέρος
από όλα επιθυμητά πράγματα έχω...
Έπειτα—αυτό θα σου πω—ή ίσως α-
π' αχτίδα—δεν θα έννοιωθα κι' αυτήν
το παρμηκερό αίσθημα, αν δεν άρεσε
και σε σένα, που ξέρεις τόσο από γυ-
ναίκες...

Ο φίλος μου έμεινε μερικά λεπτά
σκεφτικός κι' έπειτα φώναξε απότο-
μα:

—Θέλεις να μου προσφέρεις μια ύ-
πηρεσία;

—Με μεγάλη μου ευχαρίστηση...
—Θέλεις να πιάς να βρής απόψε
τη φίλη μου;...

—Αλλόκοτη ιδέα, μά την αλή-
θεια...

—Θέλεις να προσπαθήσω να γίνης
απόψε φίλος της;

—Όχι! Μά το Θεό, όχι!...

—Γιατί;

—Γιατί ένδικαιούμαι περισσότερο
να είμαι φίλος δικός σου παρά δικός
της.

Ο φίλος μου χαμογέλασε και, σκύ-
βοντας πόδι το μέσος μου, μου έπι-
ατε το γόνο και μου είπε:

—Σε π α ρ α λ ω να μου
προσφέρεις αυτή την υπηρεσία. «Όχι
κι' αν συμβεί, σε διαβεβαιώνω πως
η φίλη μας θα παραμείνει πάντοτε η
ιδία... Πρόκειται, μά το Θεό, να μου
προσφέρεις μια μεγάλη φιλική εκδού-
λευσι... Μονάχα ένα πράγμα σου ζη-
τώ: Να μου πής όλη την αλήθεια
κατόπιν... Δεν θέλω να αν πής ψέ-
ματα, αν εκείνη σου δοθεί αληθινά...»

—Ασφαλώς όχι.
Φαίνεται πως σε
λατρεύει...

Ο φίλος μου ά-
δειασε ένα μεγάλο
ποτήρι κρασί του
Ρήνου. Τα μάγου-
λά του ήταν τώρα
φλογισμένα και ή
φωνή του έτρεμε έ-
λαφρά, ενώ έξακο-
λουόυσε:

—Καταλαβαίνω
πολύ καλά την α-
φιβολία σου... Δεν
αγνοώ καθόλου ότι
η σίλη μου δείχτη-
κε λίγο κοκκίνα σπ-
έναντί σου... Μό-
νο το διηγώθηκα αυτή
ή Ίδα... Μου ώμο-
λόγησε μάλιστα πως
θα μπορούσε να σ' έρωτευθί, τρελλά
αν δεν ήμουν εγώ
στη μέση... Και θα

Η συμφωνία μας σφραγίστηκε μ'
ένα ποτήρι κρασί. «Έτσι ανέλαβαν
την υποχρέωση να του διηγηθώ λε-
πομερώς ότι θα συνέβαινε μεταξύ
εμού και της φίλης του. Αυτός πάλι
μου έδωσε το λόγο του ότι δεν θ' α-
πεκάλυπτε ποτέ τίποτε απ' όσα θα
του έλεγα.

—Έλα, μου είπε τότε, να σου
δείξω το δρόμο.

Μόλις όμως βοήθηκαμε στο διάδρο-
μο που οδηγούσε στα διαμερίσματα

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΥΧΟΛΙΩΚΤΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΠΑΤΕΛΩΝΟΣ ΜΠΡΕΝΓΚΟΛΦ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ένας σκοπός έκδοσε νυκταγμένος
βόλτες απ' έξω. Αυό απ' τούς συνω-
μότες προχώρησαν σούρνοντας πρό-
ς το μέρος του και όταν έφτασαν σε
δυό μέτρων απόστασι απ' αυτόν πα-
τάχτηκαν έξαφνα και του πρότειναν
τη περιστροφή τους:

—Μην αντισταθείς, του είπαν, θα
σε σκοτώσουμε άμέσως! Παράδοσε
μας το όπλο σου.

Ο σκοπός, νουθετώντας τις κάννες
των περιστρώων των συνωμωτών να
στηρίζονται στους κροτάφους του, ά-
φησε το όπλο του και παραδόθηκε
χωρίς αντίστασι.

Εισορμήσαμε τότε μέσ' στο φυλά-
κειο με προτεταμένα τα περιστρώα
μας, φωνάζοντας:

—Ζήτω ή Έπανάστασι!

Οι στρατιώτες, οι περισσότεροι
απ' τούς οποίους ήταν μεθυμένοι
στο κίνημά μας, ζυμώντας έξαφνα
και τριβώντας τα μάτια τους φώνα-
ζαν κι' αυτοί: «Ζήτω ή Έπανάστα-
σι!» Όταν μάλιστα είδαν πως ο δι-
οικητής τους ήταν μεταξύ των συ-
νωμωτών, δεν δυσκολεύτηκαν καθό-
λου ναρθούν με το μέρος μας.

Είχαμε γίνει τώρα διπλάσιοι. Ζώ-
σαμε το προεδρικό μέγαρο από όλες
τις διευθύνσεις και κατόπιν ο Μιρέ-
για επί κεφαλής όλων των ανωτά-
ρων αξιωματικών κι' έχοντας και
μένα στο πλευρό του προχώρησε μέ-
σα. «Όσους υπηρέτες ή υπαλλήλους
συναντούσαμε στο δρόμο μας τους
συλλαμβάνουμε και τους παραπέμπουμε
στους στρατιώτες.

Τέλος φτάσαμε έξω από τα ιδιαι-
τερα προεδρικά διαμερίσματα.
Ο στρατηγός Μιρέγια χτύπησε με
το σπαθί του την πόρτα, ή οποία σε
λίγο άνοιξε και παρουσιάστηκε ο θα-
λαμηπόλος του προέδρου.

—Ο κ. πρόεδρος; τον ρώτησε ο
στρατηγός.

—Κοιμάται, απάντησ' εκείνος, κυ-
τάζοντας μας με άπορία. Μά τί συμ-
βαίνει;

—Πήγαμε να τον ξυπνήσης άμέ-
σως και μη ζήτης εξηγήσεις.

Ο καμαριέρης εξαφανίστηκε κι'
έπειτα από λίγα λεπτά άναμνηξ,

της κυρίας Υ... το σχέδιό μας μου φέ-
θηκε ήλθιο και θωρακικό. Έτοιμαζό-
μουν να το ανακοινώσω αυτό στο φί-
λο μου, μά την ίδια στιγμή είδα ένα
πονηρό χαμόγελο στην άκρη του στό-
ματός του. Τότε είπα μέσα μου:
«Ας γίνει το θέλημά του! Θα δοώ
ποιός είναι ο πιο πονηρός! Θα γελάω
καλύτερα αυτός που θα γελάση τε-
λευταίος!»

Έπειτα του φθόρισα ένα: «Όρε-
θούμαι, άνέστηκα τα σκαλοπάτια που
έτριζαν κι' άνοιξα την πόρτα του
διαμερίσματος της κυρίας Υ...

(Στο προσεχές το τέλος)

είδαμε να παρουσιάζεται, άγαρυσό-
πνημένος κι' άνήσυχος, ο πρόεδρος
της Δημοκρατίας.

Ήταν ένας ψηλός άντρας ως πε-
νήντα χρόνων με μικρή μαύρη γε-
νιάδα και με χαρακτηριστικά που
φάνερωναν περισσότερη πονηρία πα-
ρά έξυπνάδα...

Μας κτύπησε στην άρχή με περι-
έργεια, μη καταλαβαίνοντας τίποτε.
Μά όταν είδε το Μιρέγια να προχω-
ρή προς αυτόν άποφασιστικός, τρα-
θήχτηκε πίσω χλωμιάζοντας.

—Τί θέλετε; τραύλισε.

—Απλούστατα, απάντησε ο Μιρέ-
για, να σάς συλλάβω και να μάς
δώσετε την παραίτησή σας. «Όλος ο
στρατός της Δημοκρατίας άπαναστά-
τησε άπόψε κι' έξ όνόματός του έρ-

—Συλλάβετέ τον!

Μά, έκείνη τη στιγμή, συνέβη κά-
τι άπροσδόκητο, κάτι που κανείς δεν
τό περίμενε...

Ένας άστυνομικός—μυστικός ακό-
λουθος του προέδρου της Δημοκρατί-
ας, όπως έμαθα κατόπιν—παρουσιά-
στηκε από μια πλαγινή πόρτα μαζί
με δυό-τρεις αξιωματικούς του Προ-
εδρείου.

Ο Μιρέγια, μόλις τον είδε, έκανε
μι' άπειλητική κίνησι προς το μέρος
του. Μά ο άστυνομικός προλαβαίνον-
τάς τον, τον άρπάξε απ' το λαιμό,
τράβηξε το περιστρώ του και τον
προσβολής κατακέφαλα...

Η σφαίρα βόλες τον δυστυχισμέ-
νο μου φίλο κατάρτηθα.

Ο Μιρέγια σωριάστηκε κάτω α-
—

Τα μάτια μου υψώσαν κι' έπει-
τα...

Έπειτα δεν ξέρω πια τί συνέβη.
Το βέβαιο είναι—κι' αυτό το εξα-
κρίβωσα κατόπιν—πως είχα τραυμα-
τιστεί.

Όταν συνήλθα, έπειτα από μι-
λιπομυρία, ή οποία δεν ξέρω πόσο βά-
στηξε, βρισκόμουν μέσα σε μια γυ-
μνή αίθουσα, μέσα στην οποία ήταν
κι' άλλα δυό κρεβάτια, εκτός από
το δικό μου, μά άδειάνα αυτά.

Έτσι κατάλαβα πως βρισκόμουν
σε κάποιο στρατιωτικό νοσοκομείο ή
...στο νοσοκομείο κημιάς φυλακής.
Ανυπομονούσα να μάθω τί είχε α-
πογίνει... Η επανάστασι τί είχε α-
πογίνει... Έξαφνα όμως τότε θυμή-
θηκα, γιατί το είχα ξεχάσει αυτό,
πως είχα δει το Μιρέγια να σωριά-
ζεται κάτω νεκρός.

Απαισιόδοξες σκέψεις κυρίευσαν
άμέσως το μυαλό μου...

Σε λίγο ή πόρτα του δωματίου ά-
νοιξε και μπήκαν μέσα δυό άνδρες.
Ο ένας ήταν νοσοκόμος, μά ο άλλος
φαινόταν δεσμοφύλακας, τόσο από τη
στολή του, όσο κι' από τα κλειδιά
που κρατούσε στα χέρια του.

—Πού βρίσκομαι; τους ρώτησα με
αγωνία.

—Στο νοσοκομείο της Στρατιωτι-
κής Φυλακής του Σαντιάγκο.

—Όποτε ή επανάστασις απέτυχε;
—Ναί, μου απάντησαν.

—Μά τί έγινε λοιπόν; τους ρώ-
τησα, διψώντας να μάθω νέα. Μά οι
άνθρωποι αυτοί ε-χαν, φαίνεται, δια-
ταχθεί να μη μου πούν πολλά πράγ-
ματα και κι' αυτό δεν μου έδωσαν
καμιά απάντησι.

Έπειτα από μια ώρα όμως τα εί-
χα μάθει όλα από ένα στρατιωτικό
δικαστή, ο οποίος ήρθε για να μ' ά-
ναγκρίνη.

Μετά το φόνό του στρατηγού Μι-
ρέγια, οι άλλοι συνωμωτές, χάνοντας
τον αρχηγό τους, έγκατέλειψαν τα
πάντα και το έβαλαν στα πόδια,
φροντίζοντας μόνο πως να σωθούν.

Τότε επενέβη ή άστυνομία, ή ό-
ποια ήταν με το μέρος του προέδρου,
συνέλαβε τούς περισσότερους απ' αυ-
τούς κι' έτσι έπειτα από λίγες ώρες,
ή τάξις άπεκατεστάθη στο Σαντιά-
γκο. Τα στρατεύματα, έννοείται, ού-
τε κοινήθηκαν καθόλου απ' τις θέ-
σεις τους.

Έτσι βρισκόμουν τώρα φυλακισμέ-
νος και έπρόκειτο να περάσω, μόλις
σηκωνόμουν απ' το κρεβάτι, από το
έκτακτο στρατιωτικό για να δικαστώ
επί εσχάτη προδοσία κι' επί κατα-
σκοπείας, γιατί ήμουν ξένος και δεν
είχαν βρει κανένα έγγραφο επάνω
μου που να φανερώνει την πραγματι-
κή μου ταυτότητα.

Αυτή τη φορά την είχα πολύ ά-
σχημα...

(Ακολουθεί)

Τα μάτια μου υψώσαν κι' έπει-
τα...

Έπειτα δεν ξέρω πια τί συνέβη.
Το βέβαιο είναι—κι' αυτό το εξα-
κρίβωσα κατόπιν—πως είχα τραυμα-
τιστεί.

Όταν συνήλθα, έπειτα από μι-
λιπομυρία, ή οποία δεν ξέρω πόσο βά-
στηξε, βρισκόμουν μέσα σε μια γυ-
μνή αίθουσα, μέσα στην οποία ήταν
κι' άλλα δυό κρεβάτια, εκτός από
το δικό μου, μά άδειάνα αυτά.

Έτσι κατάλαβα πως βρισκόμουν
σε κάποιο στρατιωτικό νοσοκομείο ή
...στο νοσοκομείο κημιάς φυλακής.
Ανυπομονούσα να μάθω τί είχε α-
πογίνει... Η επανάστασι τί είχε α-
πογίνει... Έξαφνα όμως τότε θυμή-
θηκα, γιατί το είχα ξεχάσει αυτό,
πως είχα δει το Μιρέγια να σωριά-
ζεται κάτω νεκρός.

Απαισιόδοξες σκέψεις κυρίευσαν
άμέσως το μυαλό μου...

Σε λίγο ή πόρτα του δωματίου ά-
νοιξε και μπήκαν μέσα δυό άνδρες.
Ο ένας ήταν νοσοκόμος, μά ο άλλος
φαινόταν δεσμοφύλακας, τόσο από τη
στολή του, όσο κι' από τα κλειδιά
που κρατούσε στα χέρια του.

—Πού βρίσκομαι; τους ρώτησα με
αγωνία.

—Στο νοσοκομείο της Στρατιωτι-
κής Φυλακής του Σαντιάγκο.

—Όποτε ή επανάστασις απέτυχε;
—Ναί, μου απάντησαν.

—Μά τί έγινε λοιπόν; τους ρώ-
τησα, διψώντας να μάθω νέα. Μά οι
άνθρωποι αυτοί ε-χαν, φαίνεται, δια-
ταχθεί να μη μου πούν πολλά πράγ-
ματα και κι' αυτό δεν μου έδωσαν
καμιά απάντησι.

Έπειτα από μια ώρα όμως τα εί-
χα μάθει όλα από ένα στρατιωτικό
δικαστή, ο οποίος ήρθε για να μ' ά-
ναγκρίνη.

Μετά το φόνό του στρατηγού Μι-
ρέγια, οι άλλοι συνωμωτές, χάνοντας
τον αρχηγό τους, έγκατέλειψαν τα
πάντα και το έβαλαν στα πόδια,
φροντίζοντας μόνο πως να σωθούν.

Τότε επενέβη ή άστυνομία, ή ό-
ποια ήταν με το μέρος του προέδρου,
συνέλαβε τούς περισσότερους απ' αυ-
τούς κι' έτσι έπειτα από λίγες ώρες,
ή τάξις άπεκατεστάθη στο Σαντιά-
γκο. Τα στρατεύματα, έννοείται, ού-
τε κοινήθηκαν καθόλου απ' τις θέ-
σεις τους.

Έτσι βρισκόμουν τώρα φυλακισμέ-
νος και έπρόκειτο να περάσω, μόλις
σηκωνόμουν απ' το κρεβάτι, από το
έκτακτο στρατιωτικό για να δικαστώ
επί εσχάτη προδοσία κι' επί κατα-
σκοπείας, γιατί ήμουν ξένος και δεν
είχαν βρει κανένα έγγραφο επάνω
μου που να φανερώνει την πραγματι-
κή μου ταυτότητα.

Αυτή τη φορά την είχα πολύ ά-
σχημα...

(Ακολουθεί)

Τα μάτια μου υψώσαν κι' έπει-
τα...

Έπειτα δεν ξέρω πια τί συνέβη.
Το βέβαιο είναι—κι' αυτό το εξα-
κρίβωσα κατόπιν—πως είχα τραυμα-
τιστεί.

Όταν συνήλθα, έπειτα από μι-
λιπομυρία, ή οποία δεν ξέρω πόσο βά-
στηξε, βρισκόμουν μέσα σε μια γυ-
μνή αίθουσα, μέσα στην οποία ήταν
κι' άλλα δυό κρεβάτια, εκτός από
το δικό μου, μά άδειάνα αυτά.

Έτσι κατάλαβα πως βρισκόμουν
σε κάποιο στρατιωτικό νοσοκομείο ή
...στο νοσοκομείο κημιάς φυλακής.
Ανυπομονούσα να μάθω τί είχε α-
πογίνει... Η επανάστασι τί είχε α-
πογίνει... Έξαφνα όμως τότε θυμή-
θηκα, γιατί το είχα ξεχάσει αυτό,
πως είχα δει το Μιρέγια να σωριά-
ζεται κάτω νεκρός.

Απαισιόδοξες σκέψεις κυρίευσαν
άμέσως το μυαλό μου...

Σε λίγο ή πόρτα του δωματίου ά-
νοιξε και μπήκαν μέσα δυό άνδρες.
Ο ένας ήταν νοσοκόμος, μά ο άλλος
φαινόταν δεσμοφύλακας, τόσο από τη
στολή του, όσο κι' από τα κλειδιά
που κρατούσε στα χέρια του.

—Πού βρίσκομαι; τους ρώτησα με
αγωνία.

—Στο νοσοκομείο της Στρατιωτι-
κής Φυλακής του Σαντιάγκο.

—Όποτε ή επανάστασις απέτυχε;
—Ναί, μου απάντησαν.

—Μά τί έγινε λοιπόν; τους ρώ-
τησα, διψώντας να μάθω νέα. Μά οι
άνθρωποι αυτοί ε-χαν, φαίνεται, δια-
ταχθεί να μη μου πούν πολλά πράγ-
ματα και κι' αυτό δεν μου έδωσαν
καμιά απάντησι.

Έπειτα από μια ώρα όμως τα εί-
χα μάθει όλα από ένα στρατιωτικό
δικαστή, ο οποίος ήρθε για να μ' ά-
ναγκρίνη.

Μετά το φόνό του στρατηγού Μι-
ρέγια, οι άλλοι συνωμωτές, χάνοντας
τον αρχηγό τους, έγκατέλειψαν τα
πάντα και το έβαλαν στα πόδια,
φροντίζοντας μόνο πως να σωθούν.

Τότε επενέβη ή άστυνομία, ή ό-
ποια ήταν με το μέρος του προέδρου,
συνέλαβε τούς περισσότερους απ' αυ-
τούς κι' έτσι έπειτα από λίγες ώρες,
ή τάξις άπεκατεστάθη στο Σαντιά-
γκο. Τα στρατεύματα, έννοείται, ού-
τε κοινήθηκαν καθόλου απ' τις θέ-
σεις τους.

Έτσι βρισκόμουν τώρα φυλακισμέ-
νος και έπρόκειτο να περάσω, μόλις
σηκωνόμουν απ' το κρεβάτι, από το
έκτακτο στρατιωτικό για να δικαστώ
επί εσχάτη προδοσία κι' επί κατα-
σκοπείας, γιατί ήμουν ξένος και δεν
είχαν βρει κανένα έγγραφο επάνω
μου που να φανερώνει την πραγματι-
κή μου ταυτότητα.

Αυτή τη φορά την είχα πολύ ά-
σχημα...

(Ακολουθεί)

Τα μάτια μου υψώσαν κι' έπει-
τα...

Έπειτα δεν ξέρω πια τί συνέβη.
Το βέβαιο είναι—κι' αυτό το εξα-
κρίβωσα κατόπιν—πως είχα τραυμα-
τιστεί.

Όταν συνήλθα, έπειτα από μι-
λιπομυρία, ή οποία δεν ξέρω πόσο βά-
στηξε, βρισκόμουν μέσα σε μια γυ-
μνή αίθουσα, μέσα στην οποία ήταν
κι' άλλα δυό κρεβάτια, εκτός από
το δικό μου, μά άδειάνα αυτά.

Έτσι κατάλαβα πως βρισκόμουν
σε κάποιο στρατιωτικό νοσοκομείο ή
...στο νοσοκομείο κημιάς φυλακής.
Ανυπομονούσα να μάθω τί είχε α-
πογίνει... Η επανάστασι τί είχε α-
πογίνει... Έξαφνα όμως τότε θυμή-
θηκα, γιατί το είχα ξεχάσει αυτό,
πως είχα δει το Μιρέγια να σωριά-
ζεται κάτω νεκρός.

Απαισιόδοξες σκέψεις κυρίευσαν
άμέσως το μυαλό μου...

Σε λίγο ή πόρτα του δωματίου ά-
νοιξε και μπήκαν μέσα δυό άνδρες.
Ο ένας ήταν νοσοκόμος, μά ο άλλος
φαινόταν δεσμοφύλακας, τόσο από τη
στολή του, όσο κι' από τα κλειδιά
που κρατούσε στα χέρια του.

—Πού βρίσκομαι; τους ρώτησα με
αγωνία.

—Στο νοσοκομείο της Στρατιωτι-
κής Φυλακής του Σαντιάγκο.

—Όποτε ή επανάστασις απέτυχε;
—Ναί, μου απάντησαν.

—Μά τί έγινε λοιπόν; τους ρώ-
τησα, διψώντας να μάθω νέα. Μά οι
άνθρωποι αυτοί ε-χαν, φαίνεται, δια-
ταχθεί να μη μου πούν πολλά πράγ-
ματα και κι' αυτό δεν μου έδωσαν
καμιά απάντησι.

Έπειτα από μια ώρα όμως τα εί-
χα μάθει όλα από ένα στρατιωτικό
δικαστή, ο οποίος ήρθε για να μ' ά-
ναγκρίνη.

Μετά το φόνό του στρατηγού Μι-
ρέγια, οι άλλοι συνωμωτές, χάνοντας
τον αρχηγό τους, έγκατέλειψαν τα
πάντα και το έβαλαν στα πόδια,
φροντίζοντας μόνο πως να σωθούν.

Τότε επενέβη ή άστυνομία, ή ό-
ποια ήταν με το μέρος του προέδρου,
συνέλαβε τούς περισσότερους απ' αυ-
τούς κι' έτσι έπειτα από λίγες ώρες,
ή τάξις άπεκατεστάθη στο Σαντιά-
γκο. Τα στρατεύματα, έννοείται, ού-
τε κοινήθηκαν καθόλου απ' τις θέ-
σεις τους.

Έτσι βρισκόμουν τώρα φυλακισμέ-
νος και έπρόκειτο να περάσω, μόλις
σηκωνόμουν απ' το κρεβάτι, από το
έκτακτο στρατιωτικό για να δικαστώ
επί εσχάτη προδοσία κι' επί κατα-
σκοπείας, γιατί ήμουν ξένος και δεν
είχαν βρει κανένα έγγραφο επάνω
μου που να φανερώνει την πραγματι-
κή μου ταυτότητα.

Αυτή τη φορά την είχα πολύ ά-
σχημα...

(Ακολουθεί)

Τα μάτια μου υψώσαν κι' έπει-
τα...

Έπειτα δεν ξέρω πια τί συνέβη.

ΚΑΝΕΝΑΣ σχεδόν στην εποχή μας δεν πιστεύει στις διάφορες προφητείες που γίνονται κατά καιρούς για την συντέλεια του κόσμου. Καμιά άλλοτε από τις προφητείες αυτές δεν έχει επαληθευθεί ως τώρα, ούτε καν εν μέρει.

Η συντέλεια του κόσμου! Κατά τον μεσαίωνα δεν υπήρχε άλλη λέξις, ή οποία να προσένοσε περισσότερο το όνομα απ' αυτή στην ανθρωπότητα, την κατακυριευμένη από την δεισιδαιμονία. Και το κακό ήταν ότι, κάθε τόσο, διάφοροι προφήται προανέγγελλον για μια ωρισμένη ημέρα το τέλος του κόσμου.

Εντωμεταξύ, ως δτον δηλαδή να φτάσει η ημέρα αυτή, οι άνθρωποι κυνούντοσαν από πραγματικό πανικό. Διατελούντες υπό το φόβο του θανάτου, έκαναν κάθε είδους τρέλλες και παραδοξότητες. Έτσι, άνθρωποι που είχαν ως τότε το γλέντι ως μόνο σκοπό της ζωής τους, έσχιζαν τα ρούχα τους, έριχναν στάχτη στο κεφάλι τους, ένηστευαν, βασάνιζαν το σώμα τους, και προσέυχονταν νυχθημερόν ενδιαφερόμενοι μόνο για την σωτηρία της ψυχής τους. Άλλοι πάλι, αντίθετος, οι οποίοι ως τότε ήσαν υποδείγματα αρετής και τιμωότητος, τὸ έριχναν στα γλέντια, στο μεθύσι και στην άσωτία. «Φάγωμεν, πίωμεν—έλεγαν— αὐρίον γὰρ ἀποθανοῦμεν».

Η πεποίθησις ότι θα καταστραφή κάποτε ο κόσμος, άνάγεται στην πύμαζινη άρχαιότητα. Ο κατακλυσιζόμενος της Παλαιάς Διαθήκης τί άλλο είνε παρὰ μία μερική συντέλεια του κόσμου; Έπίσης ο Έλλην φιλόσοφος 'Ηράκλειτος, οι άρχαιοι στωικοί μιλούν και συζητούν σοβαρά για την συντέλεια του κόσμου, ή δὲ μυθολογία των βορεινών λαών αναφέρει τὸ «Ραγκναρόκ», την πτώσιν δηλαδή των θεών, ή οποία θα προκαλέσει και την καταστροφή του κόσμου.

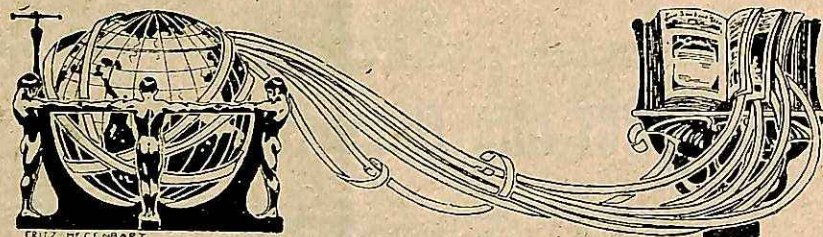
Μολταυτα σὲ όλες αυτές τις προφητείες για την συντέλεια τῆς γῆς, άφίεται να ύπονοηθῇ ότι ο κόσμος δεν θα καταστραφή οριστικά και τελειωτικά και ότι, μετά την καταστροφή, ή ζωή θα άπλωθῇ και πάλι στην γῆ, όπως και μετά τον κατακλυσμὸ τοῦ Νώε.

Έπίσης και ο χριστιανισμός με την διδασκαλία του περί Δευτέρας Παρουσίας μας δίνει ελπίδες για μία μέλλουσα ζωή. Βέβαια, ή γῆ θα καταστραφή, και μαζί μ' αυτή και όλα όσα βρίσκονται επάνω της, και οι άνθρωποι και τὰ ζῷα. Άλλά κατόπιν οι δίκαιοι θ' άναστήθουν και θα ζήσουν στο έξῆς μία ζωή άτελείωτη, γεμάτη ψυχική μακαριότητα, γαλήνη κι ευδαιμονία.

Έτσι, την συντέλεια του κόσμου μόνον οι άμαρτωλοί πρέπει να την φοβούνται.

Ο μεγαλύτερος φόβος για την έκλεισις τῆς Δευτέρας Παρουσίας επικρατοῦσε κυρίως κατά τὰ πρώτα χρόνια του χριστιανισμού και κατόπιν κατά τὸ έτος 1000 μ.Χ., όποτε διάφοροι ψευτοπροφήται είχαν προανέγγειλεν την συντέλεια. Αυτό έφτασε για ν' άπλωθῇ σ' όλη την Εὐρώπη ένας αφάνταστος πανικός. Περιουσίες τεράστιες χαρίστηκαν σὲ μοναστήρια, κτήματα άπεράντα έβριναν άκυλλοργητα, χιλιάδες ανθρώπων άπαρηγόρησαν τὰ έγκόσμια κι έγκατέλειπον τις έγγραφές τους, κάθε πρόσδος έσταμά-

ΤΑ ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πως έτρομοκρατούντο οι άνθρωποι κατά τον μεσαίωνα. Τρέλλες, έξωφρενισμοί, παραδοξότητες. Τι γράφουν οι άρχαιοι συγγραφείς για τὴ συντέλεια. Η Δευτέρα Παρουσία του Χριστιανισμού. Τὸ τρομερό έτος 1000 μ. Χ. Μία προφητεία του Φλαμμариόν που δεν... έπραγματοποιήθη. Η καταστροφή τῆς Γῆς από τον κομήτη του Χάλλεϋ. Η πιθανώτερες περιπτώσεις συντέλειαις του κόσμου. Η έκρηξις του ήλιου, κ.τ.λ.

τησε, μά, παρ' όλ' αυτά... ή συντέλεια του κόσμου δεν έπληθε. Από τότε, επανειλημμένως, διάφοροι σοφοί, μάγοι, αστρολόγοι, αλχημιστάι, προανήγγελλον την καταστροφή του κόσμου, αλλά δεν γινόντουσαν πειν τόσο εύκολα πιστευτοί.

Η τελευταία οδοιπόρ διωσδρόπτε προφητεία για την καταστροφή του κόσμου, έγινε πρό 22 περίπου έτών, από ένα έξοχο επιστήμονα και αστρονόμο, τον Κάμυλλο Φλαμμариόν.

Ο Φλαμμариόν λοιπόν είχε προανέγγειλεν την καταστροφή του κόσμου για την 18ην Μαΐου 1910. Έβόασε όμως τους λόγους του σὲ πολύ σοβαρούς λόγους. Την ημέρα αυτήν ακριβώς ο κο-

μήτης του Χάλλεϋ θα έφθανε στο πλησιέστερο προς την γῆν σημείο τῆς τροχιάς του. Τότε το κεφάλι του κομήτη θα βρισκόταν σὲ απόστασι 25 εκατομμυρίων χιλιομέτρων από την γῆ, και ή σφαίρα, ή οποία έχει μήκος 82 ως 56 εκατομμυρίων χιλιομέτρων, θα τόνανε ολόκληρη τὴ γῆ με τὴν σφαίρα.

Έπειδή δὲ συνήθως ή οδὸς των κομητῶν ἀποτελούνται από δξηνόνο και άλλα άέρια, τὰ όποια μόλις έρχονται σὲ επαφή με μία οποιαδήποτε φλόγα, προκαλούν τρομερές έκρηξεις. Έτσι ή γῆ θα μετεβάλλετο σὲ συντήριμα.

Αὐτὰ είχε προανέγγειλεν ο Φλαμμариόν. Νομίζετε όμως ότι φοβήθηκε κανείς με την προφητεία του κι' απο-

στάσει να γλεντήσει την περιουσία του ή να την μοιράσει στους φτωχούς; β, πως γινόνταν κατά τὸ μεσαίωνα;

Όχι... Κανένας δεν συγκινήθηκε καθόλου κι' όλοι εξακολούθησαν να ζουν όπως πρῶτα. Μόνο σὲ μία μικρή γεωμανική πόλι, στην οποία έπρόκειτο να χτιστῇ τις ημέρες εκείνες ένα καινούριο ύδαγωγείο, κάποιος αλλοιόξενος κοιντικός σύμβουλος διεμαρτυρήθη και ελεπε ότι μία και θα χαλούσε ο κόσμος, όχι γιατί την είχε προανέγγειλεν ο Φλαμμариόν, αλλά γιατί την είχε προφητεύσει και ο... προφητάνας.

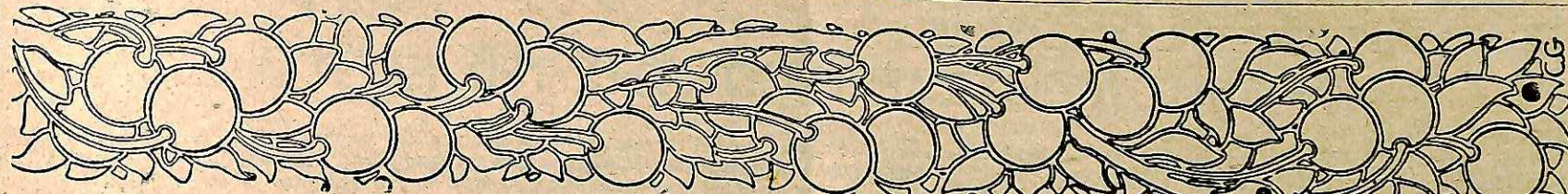
του Περασέως, ο όποιος άνεκαλόφθη την 21ην Φεβρουαρίου 1901 σ' ένα τμήμα του ούρανού που είχε φωτογραφηθῇ την προηγούμενη μέρα και στο όποιο δεν φαινόταν άλλοτε ούτε ίχνος από τὸ άστέρι αυτό. Τι είχε συμβεί; Άπλούστατα, είχε δημιουργηθῇ ένας καινούργιος κόσμος. Άλλά πάλι άστέρια εξαφανίζονται ξαφνικά. Αὐτὰ είνε οι κόσμοι που καταστρέφονται. Υπάρχει επίσης στον ούρανό ένα πλήθος σκοτεινών ουρανίων σωμάτων, των όποιων ή τροχιές μας είνε άγνωστες. Ένα τέτοιο ούρανό σώμα μπορεί να βρεθῇ καμιά φορά στο πείδιον τῆς ήλιου, ή έξως. Τότε με ταχύτητα άφάνταστη, που θα μεγαλώνη δόνατα, θα πέσει επάνω στον ήλιο και θα συγκρουστῇ μαζί του. Η σύγκρουσις αυτή θα προκαλέσει την έκρηξι του. Φαντάζεσθε όμως τί θα εξακολουθήσει στη γῆ, αν ένα τόσο μεγάλο ούρανό σώμα προκαλέσει την έκρηξι του ήλιου. Τὰ πάντα, άνθρωποι, ζῷα και φυτὰ θα μεταβληθῶν σὲ τέφρα και κάθε ζωή θα νεκρωθῇ.

Άλλά κι' απ' τον ήλιο ακόμα τον ίδιον, άνευ τῆς μεσολαβήσεως άλλου ουρανίου σώματος, πρέπει να φοβόμαστε την καταστροφή του κόσμου. Που μπορούμε να ξέρομε αν δεν προηγηθῇ κι' αυτόν επάνω ξαφνικά καμιά έκρηξις, όπως συνέβη με πολλά άλλα άστέρια, τὰ όποια φονήσαν μονομιάς κι' ύστερα έόθισαν για πάντα; Ποιός μας έγγρατάι λοιπόν, ότι δεν μπορεί να συμβῇ ένα τέτοιο πράγμα και με τον ήλιο; Η δὲ καταστροφή του ήλιου θα εχη άπαραίτητως ως συνέπεια και την καταστροφή τῆς γῆς.

Η πὸ διαδεδομένη όμως θεωρία για την συντέλεια του κόσμου είνε ή θεωρία τῆς ψύξεως. Ένα πλήθος υπολογισμών έχουν γίνει σχετικῶς μ' αυτήν την πιθανότητα και απ' όλους έχει εξαχθῇ τὸ συμπέρασμα ότι, χωρίς άλλο ο ήλιος μία μέρα θα κοπῇ όπως κοῦσε κι' ή γῆ, και θα πέσῃ πειν να αναδίδῃ φῶς και θερμότητα. Σιγά-σιγά τότε τὸ κλίμα τῆς γῆς θα μεταβληθῇ. Η εύκρατος ζώνη θα παγώσουν και ο πάγος θα προχωρή σιγά-σιγά ως τους τροπικούς. Οι άνθρωποι, ή μάλλον όσοι απ' τους ανθρώπους θα έχουν άπομείνει, θα περπατούν στον Ίσμερινό, θα καταφύγουν σὲ σπηλιές και θα σκάνουν θαθεία στα έγκατα τῆς γῆς για να βροῦν λίγη ζέστη, από αυτήν που αναδίδει ή γῆ ή ἴδια. Μά τὸ κοῦο θα προχωρή και ως τὰ έγκατα τῆς γῆς. Τὰ χωράφια δεν θα καρποφοροῦν πειν, τὰ ζῷα δεν θα έχουν τί να φάνε. Έτσι, ο τελευταίος άνθρωπος θα πεθάνῃ από την πείνα και από τὸ κοῦο, άνάμεσιν στα κόκκαλα των αδελφῶν και των γονέων του. Η γῆ θα μεταβληθῇ σ' ένα άπέραντο νεκροταφείο και ο πάγος θα σκεπάσει για πάντα κάθε ίχνος ζωῆς.

Αὐτὴ θα είνε ή συντέλεια του κόσμου διά τῆς ψύξεως. Άλλά τότε πότε θα έπέλθῃ; Οι υπολογισμοί των παλαιῶν επιστημόνων την προσδιορίζουν επάνω κάτω έπειτ' από μερικά... δισεκατομμύρια έτών! Άλλά τότε που πρωτοέβλεψαν έναν σπουδαίωτο συντελεστή

του Περασέως, ο όποιος άνεκαλόφθη την 21ην Φεβρουαρίου 1901 σ' ένα τμήμα του ούρανού που είχε φωτογραφηθῇ την προηγούμενη μέρα και στο όποιο δεν φαινόταν άλλοτε ούτε ίχνος από τὸ άστέρι αυτό. Τι είχε συμβεί; Άπλούστατα, είχε δημιουργηθῇ ένας καινούργιος κόσμος. Άλλά πάλι άστέρια εξαφανίζονται ξαφνικά. Αὐτὰ είνε οι κόσμοι που καταστρέφονται. Υπάρχει επίσης στον ούρανό ένα πλήθος σκοτεινών ουρανίων σωμάτων, των όποιων ή τροχιές μας είνε άγνωστες. Ένα τέτοιο ούρανό σώμα μπορεί να βρεθῇ καμιά φορά στο πείδιον τῆς ήλιου, ή έξως. Τότε με ταχύτητα άφάνταστη, που θα μεγαλώνη δόνατα, θα πέσει επάνω στον ήλιο και θα συγκρουστῇ μαζί του. Η σύγκρουσις αυτή θα προκαλέσει την έκρηξι του. Φαντάζεσθε όμως τί θα εξακολουθήσει στη γῆ, αν ένα τόσο μεγάλο ούρανό σώμα προκαλέσει την έκρηξι του ήλιου. Τὰ πάντα, άνθρωποι, ζῷα και φυτὰ θα μεταβληθῶν σὲ τέφρα και κάθε ζωή θα νεκρωθῇ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΕΔΙΘ ΜΕ ΤΟ ΛΑΙΜΟ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ

(Από τις περιπέτειες του άριστοκράτου λωποδύτου ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Έπειτα—εξακολούθησε ο Γκωνιάς—ο Λουπέν οργάνωσε ένα θορυβώδη άγώνα εναντίον του ίδιου του έαυτού του, έκανε τὰ περίφημα έγκρίνια των παπῶν, πρόβαζε τους προσκλησμένους του, διέπραξε την περίφημη κλοπή και κατόπιν, αυτόκτονησε υπό την ιδιότητα του συνταγματάρχου Σπαρμιέντο. Όλος ο κόσμος τον θαύησε, τόσο αυτόν, όσο και την άπαρηγόρητη χήρα του.

Εδώ ο Γκωνιάς στάθηκε, κόπταζε τον άρχηγό του μέσ' στα μάτια και τονίζοντας τις λέξεις του, έπρόσθεσε:

—Αφίνοντας πίσω του μία άπαρηγόρητη χήρα.

—Την κυρία Σπαρμιέντο, έκανε ο άρχηγός τῆς Δημοσίας Ασφαλείας. Μά είνε δυνατόν;

—Διόβολι! Έκανε ο Γκωνιάς. Δεν σκαρώνει κανείς μία τέτοια δουλειά χωρίς να υπάγῃ σοβαρό κέρδος...

—Ε, αυτό τὸ κέρδος, τοῦ άπάντησε ο κ. Ντιντουά, θα τὸ βγάλῃ ο Λουπέν, πουλώντας τους τάπητες στην Αμερική... ή άλλο...

—Σύμφωνοι... Μά ξερνάτε ότι αυτό μπορούσε να τὸ κάνῃ κι' ο συνταγματάρχης Σπαρμιέντο, χωρίς ν' αναγκαστῇ να ψευδοτυκτονήσῃ... Λοιπόν υπάρχει κάποιο άλλο κέρδος...

—Ποιό...

—Ξεχνάτε, άρχηγέ; ότι ο συνταγματάρχης Σπαρμιέντο έπεσε θύμα κλοπῆς κι' ότι, αν εκείνος πέθανε φανερωμένως, ή χήρα του ζει... Λοιπόν ή χήρα του θα πείν...

—Μά τί θα πείν λοιπόν;

—Άπλούστατα, την... ασφάλεια...

Ο κ. Ντιντουά άπέμεινε κατέπληκτος.

—Όλα τὰ σκοτεινά εκείνα γεγονότα του παρουσιάζονταν τώρα με την προφανή τους σημασία...

—Αλήθεια... αλήθεια... ψιθύρισε. Ο συνταγματάρχης είχε ασφαλίζει τους τάπητες του.

—Και ξέρετε τὸ ποσό, για τὸ όποιο τους είχε ασφαλίζει; τον ρώτησε ο Γκωνιάς.

—Όχι...

—Όχι... Μά ξερνάτε ότι αυτό μπορούσε να τὸ κάνῃ κι' ο συνταγματάρχης Σπαρμιέντο, χωρίς ν' αναγκαστῇ να ψευδοτυκτονήσῃ... Λοιπόν υπάρχει κάποιο άλλο κέρδος...

—Ποιό...

—Ξεχνάτε, άρχηγέ; ότι ο συνταγματάρχης Σπαρμιέντο έπεσε θύμα κλοπῆς κι' ότι, αν εκείνος πέθανε φανερωμένως, ή χήρα του ζει... Λοιπόν ή χήρα του θα πείν...

—Για τρία εκατομμύρια φράγκα!

—Τρία εκατομμύρια φράγκα! επανέλαβε ο άρχηγός τῆς Δημοσίας Ασφαλείας.

—Ναι, τρία εκατομμύρια φράγκα! Τους είχε ασφαλίζει σὲ πέντε διαφόρες έταίριες...

—Και ή κυρία Σπαρμιέντο πήρε τις ασφάλειες...

—Όχι όλες ακόμα... Χτες πήρε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, σήμερα ένα εκατομμύριο... Τὰ υπόλοιπα θα τὰ πάρῃ κατά τὴ διάρκεια τῆς έβδομάδος αυτής...

—Μά είνε τρομερό! φώναξε ο κ. Ντιντουά. Θα έπρεπε...

—Τί, άρχηγέ; τον διέκοψε ο Γκωνιάς.

—Ναι, πραγματικῶς διαβολόλθωπος!... Για να πετύχῃ τὸ σχέδιό του, μανουδράρισε τὰ πράγματα έτσι, ώστε, ἐπὶ τέσσερες-πέντε εβδομάδες, κανείς δεν μπόρεσε να συλλάβῃ την παραμικρή ύποψία εναντίον του συνταγματάρχου Σπαρμιέντο...

—Όλες ή ύποψίες έστρέφοντο εναντίον του Λουπέν. Έτσι, όχι μόνο δεν ύποψιάστηκε κανείς τὸ συνταγματάρχη, αλλά και όλοι λυπήθηκαν μετά τὸ θάνατό του, την άπαρηγόρητη χήρα του, την Έδω με τὸ λαιμό του Κύκνου...

Οι δύο άντρες στεκότουσαν τώρα ο ένας κοντὰ στον άλλο και κοτταζόντουσαν μέσα στα μάτια.

—Ναι, δόσκειται μέσα στο μέγαρο αυτό και κανείς τὴ μαγειρίσσει...

—Ό! Ό! έκανε ο κ. Ντιντουά, σφίγγοντας τὸ χέρι του έπιθεωρητοῦ, τὰ συγχαρητήριά μου, Γκωνιάς...

—Έχω και κάτι άλλο, άρχηγέ, πολύ καλύτερο ακόμα να σας προσέρω...

Ο Ντιντουά, ακούγοντας τὰ λόγια αυτά, άναήρτησε...

—Ένωσις συγχαρόν; τον Γκωνιάς να τὸ σφίγγῃ τὸ χέρι του ἐνὸ έστρεψε τὸ μπράτσο του.

—Τί θέλεις να πῇ, Γκωνιάς;

—Μά, φαντάζεσαι, άρχηγέ, ότι θα σ' άνησυχοῦσα τέτοια ώρα, αν δεν έπρόκειτο να σας προσέρω ένα σπουδαίο κομμάτι...

—Η Σόνια κι' ή Βικτωρία είν' άσημαντες μπροστὰ στον άλλο...

—Λοιπόν, ψιθύρισε ο κ. Ντιντουά, ο όποιος καταλάβαινε έπιτέλους την ταρχῇ του Γκωνιάς.

—Λοιπόν, τὸ μαντεύατε, άρχηγέ.

—Όστε δόσκειται κι' εκείνος έδώ;

—Ναι, δόσκειται έδώ...

—Κουμμένο;

—Καθόλου... Πίνε άπλούστατα με τειφισμένους και ύποκρίνεται τον ύπηρητη...

Αὐτὴ τὴ φορά ο κ. Ντιντουά δεν ελεπε ούτε μία λέξη, δεν έκανε ούτε τὴν παραμικρὴ κίνησι...

—Η τὴν τῆς φράσεως του Αρσέν Λουπέν τον κατέπλητσε...

—Ναι, εξακολούθησε ο Γκωνιάς, ο Λουπέν ζῶσε με δύο προσωποπότητες μέσα σ' αυτό τὸ μέγαρο...

—Ός συνταγματάρχης Σπαρμιέντο και ως άπρητῆς... Υπὸ την τελευταία του αυτή ιδιότητα, παρακολουθεῖ από τριών έβδομάδων τις έξουσίες μου κι' έπιθῇ...

—Τὸν άναγνωρίζατε;

—Δεν άναγνωρίζε κανείς τὸ Λουπέν... Είνε τέσος τεχνίτης στις μεταμφιέσεις του, ώστε κανείς δεν μπορεί ποτὲ να τὸν άναγνωρίσῃ...

(Ακολουθεῖ)

—Ναι, δόσκειται μέσα στο μέγαρο αυτό και κανείς τὴ μαγειρίσσει...

—Ό! Ό! έκανε ο κ. Ντιντουά, σφίγγοντας τὸ χέρι του έπιθεωρητοῦ, τὰ συγχαρητήριά μου, Γκωνιάς...

—Έχω και κάτι άλλο, άρχηγέ, πολύ καλύτερο ακόμα να σας προσέρω...

Ο Ντιντουά, ακούγοντας τὰ λόγια αυτά, άναήρτησε...

—Ένωσις συγχαρόν; τον Γκωνιάς να τὸ σφίγγῃ τὸ χέρι του ἐνὸ έστρεψε τὸ μπράτσο του.

—Τί θέλεις να πῇ, Γκωνιάς;

—Μά, φαντάζεσαι, άρχηγέ, ότι θα σ' άνησυχοῦσα τέτοια ώρα, αν δεν έπρόκειτο να σας προσέρω ένα σπουδαίο κομμάτι...

—Η Σόνια κι' ή Βικτωρία είν' άσημαντες μπροστὰ στον άλλο...

—Λοιπόν, ψιθύρισε ο κ. Ντιντουά, ο όποιος καταλάβαινε έπιτέλους την ταρχῇ του Γκωνιάς.

—Λοιπόν, τὸ μαντεύατε, άρχηγέ.

—Όστε δόσκειται κι' εκείνος έδώ;

—Ναι, δόσκειται έδώ...

—Κουμμένο;

—Καθόλου... Πίνε άπλούστατα με τειφισμένους και ύποκρίνεται τον ύπηρητη...

Αὐτὴ τὴ φορά ο κ. Ντιντουά δεν ελεπε ούτε μία λέξη, δεν έκανε ούτε τὴν παραμικρὴ κίνησι...

—Η τὴν τῆς φράσεως του Αρσέν Λουπέν τον κατέπλητσε...

—Ναι, εξακολούθησε ο Γκωνιάς, ο Λουπέν ζῶσε με δύο προσωποπότητες μέσα σ' αυτό τὸ μέγαρο...

—Ός συνταγματάρχης Σπαρμιέντο και ως άπρητῆς... Υπὸ την τελευταία του αυτή ιδιότητα, παρακολουθεῖ από τριών έβδομάδων τις έξουσίες μου κι' έπιθῇ...

—Τὸν άναγνωρίζατε;

—Δεν άναγνωρίζε κανείς τὸ Λουπέν... Είνε τέσος τεχνίτης στις μεταμφιέσεις του, ώστε κανείς δεν μπορεί ποτὲ να τὸν άναγνωρίσῃ...

(Ακολουθεῖ)

—Ναι, δόσκειται μέσα στο μέγαρο αυτό και κανείς τὴ μαγειρίσσει...

—Ό! Ό! έκανε ο κ. Ντιντουά, σφίγγοντας τὸ χέρι του έπιθεωρητοῦ, τὰ συγχαρητήριά μου, Γκωνιάς...

—Έχω και κάτι άλλο, άρχηγέ, πολύ καλύτερο ακόμα να σας προσέρω...

Ο Ντιντουά, ακούγοντας τὰ λόγια αυτά, άναήρτησε...

—Ένωσις συγχαρόν; τον Γκωνιάς να τὸ σφίγγῃ τὸ χέρι του ἐνὸ έστρεψε τὸ μπράτσο του.

—Τί θέλεις να πῇ, Γκωνιάς;

—Μά, φαντάζεσαι, άρχηγέ, ότι θα σ' άνησυχοῦσα τέτοια ώρα, αν δεν έπρόκειτο να σας προσέρω ένα σπουδαίο κομμάτι...

—Η Σόνια κι' ή Βικτωρία είν' άσημαντες μπροστὰ στον άλλο...

—Λοιπόν, ψιθύρισε ο κ. Ντιντουά, ο όποιος καταλάβαινε έπιτέλους την ταρχῇ του Γκωνιάς.

—Λοιπόν, τὸ μαντεύατε, άρχηγέ.

—Όστε δόσκειται κι' εκείνος έδώ;

—Ναι, δόσκειται έδώ...

—Κουμμένο;

—Καθόλου... Πίνε άπλούστατα με τειφισμένους και ύποκρίνεται τον ύπηρητη...

Αὐτὴ τὴ φορά ο κ. Ντιντουά δεν ελεπε ούτε μία λέξη, δεν έκανε ούτε τὴν παραμικρὴ κίνησι...

—Η τὴν τῆς φράσεως του Αρσέν Λουπέν τον κατέπλητσε...

—Ναι, εξακολούθησε ο Γκωνιάς, ο Λουπέν ζῶσε με δύο προσωποπότητες μέσα σ' αυτό τὸ μέγαρο...

—Ός συνταγματάρχης Σπαρμιέντο και ως άπρητῆς... Υπὸ την τελευταία του αυτή ιδιότητα, παρακολουθεῖ από τριών έβδομάδων τις έξουσίες μου κι' έπιθῇ...

—Τὸν άναγνωρίζατε;

—Δεν άναγνωρίζε κανείς τὸ Λουπέν... Είνε τέσος τεχνίτης στις μεταμφιέσεις του, ώστε κανείς δεν μπορεί ποτὲ να τὸν άναγνωρίσῃ...

(Ακολουθεῖ)

—Ναι, δόσκειται μέσα στο μέγαρο αυτό και κανείς τὴ μαγειρίσσει...

—Ό! Ό! έκανε ο κ. Ντιντουά, σφίγγοντας τὸ χέρι του έπιθεωρητοῦ, τὰ συγχαρητήριά μου, Γκωνιάς...

—Έχω και κάτι άλλο, άρχηγέ, πολύ καλύτερο ακόμα να σας προσέρω...

Ο Ντιντουά, ακούγοντας τὰ λόγια αυτά, άναήρτησε...

—Ένωσις συγχαρόν; τον Γκωνιάς να τὸ σφίγγῃ τὸ χέρι του ἐνὸ έστρεψε τὸ μπράτσο του.

—Τί θέλεις να πῇ, Γκωνιάς;

—Μά, φαντάζεσαι, άρχηγέ, ότι θα σ' άνησυχοῦσα τέτοια ώρα, αν δεν έπρόκειτο να σας προσέρω ένα σπουδαίο κομμάτι...

—Η Σόνια κι' ή Βικτωρία είν' άσημαντες μπροστὰ στον άλλο...

—Λοιπόν, ψιθύρισε ο κ. Ντιντουά, ο όποιος καταλάβαινε έπιτέλους την ταρχῇ του Γκωνιάς.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΟΝΣΕΛΕ, Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

Πώς διηγείται μένος του τη βιογραφία του. Η παροιμιώδης ευθυμία του. Η κλασική τερπελιά του ως μαθητού. Πώς αφοσιώθηκε στην ποίηση. Ο 'Ιταλός πρόεδρος κι' ο υπάλληλός του. Ο Μονσελέ δημοσιογράφος. 'Αεργες και πεινασμένοι στο Παρίσι. Η ευφυολογία του. Το κυνήγητό των δανειστών. Με τα μούτρα στο γράφιμο. Ένα περίεργο και πρωτότυπο γράμμα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Κάρολος Μονσελέ υπήρξε ένας από τους πιο σημαντικούς Γάλλους γυμναστές του 19ου αιώνα. Διακρινόταν για την απόλυτη αίσιοδοξία του, για την αγάπη του προς την καλοπέραση και για τον ευθύμο τρόπο με τον οποίο αντιμετώπιζε τις πικρίες και τις απογοητεύσεις της ζωής. Όταν του ζήτησαν κάποτε τη βιογραφία του, ο Μονσελέ έδωσε την εξής χαρακτηριστική απάντηση, ή οποία δημοσιεύθηκε σ' ένα φιλολογικό περιοδικό της εποχής εκείνης:

«Γεννήθηκα στη Νάντη, αλλά κανένας δεν συγκινήθηκε από τη γεννητική μου ανατολή. Έπειτα μεγάλωσα και απόκτησα ανδρόσχημα σεξουαλικό, χωρίς όμως να υπερηφανεύομαι γι' αυτό. Η ιστορία μου είναι πολύ κοινή: μοιάζει με την ιστορία όλων των τεμπέληδων που προμηθεύονται ένα εισιτήριο και τραβούν για το Παρίσι. Θα υπέφερα περισσότερο απ' όσο υπέφερα, αλλά φρόντισα από νωρίς να κρύβω τα δάκρυά μου και να μη χάνω το θάρρος μου. Το ζήτημα ήταν να ζήσω. Έκαμα λοιπόν τα βιβλία βοσκοτικού μου επάγγελμα. Έγώ τα έγραφα κι' ο πατέρας μου, ο οποίος ήταν επιβλητικός, τα πουλούσε! Ως ποιητής, από τους πολλούς τίτλους που μου δίνουν, εκείνος που μ' αρέσει περισσότερο, είναι «ο ποιητής της ευθυμίας».

Ο πατέρας του συγγραφέως ήταν πραγματικά βιβλιοπώλης, καθώς αναφέρει παραπάνω, και είχε το βιβλιοπωλείο του στη Νάντη. Εκεί είχε και ένα μικρό αναγνωστήριο, στο οποίο μαζευόντουσαν όλοι οι διανοούμενοι της πόλεως, οι οποίοι δεν ήξεραν πού να περάσουν καλύτερα τον καιρό τους.

Η σπουδές του μικρού Καρόλου δεν υπήρξαν καθόλου περίφημες. Παραμελούσε συνήθως τα μαθήματά του και οι δασκάλοι παραπονέθηκαν πολλές φορές στον πατέρα του για την «κλασική» όληνηρά του.

Ενώ όμως ήταν τόσο άμελης στα μαθήματά του, απεναντίας έδειχνε μεγάλη κλίση στην ποίηση. Είχε αρχίσει να γράφει στίχους από δεκαπέντε χρονών παιδί και, για να τελειώσει ένα τετράστιχο ή ένα συννέτο, μπορούσε να μείνει ολόκληρες ώρες σκυμμένος στο τραπέζι του.

Επειδή η οικογένειά του δεν ήταν εύπορη, όταν μεγάλωσε λίγο αναγκάστηκε να ζητήσει δουλειά και κατόρθωσε να προσληφθεί ως υπάλληλος του προξένου της 'Ιταλίας στο Μπρεντάν, ο οποίος ήταν συγγενής και κρασάμπορος. Ο Μονσελέ όμως, αντί να προσέχει τις αποθήκες και να κρατά ταχικούς λογαριασμούς, φρόντιζε περισσότερο για τη... μουσα του.

Ο προξένος του δυσφορούσε για την άτακτη διενέργεια της υπηρεσίας από το νεαρό του υπάλληλο, αλλά δεν γνώριζε την αιτία της αταξίας αυτής. Επ' τέλους μιά μέρα συνέλαβε τον Μονσελέ στο κελιάρι να... γράφει στίχους. Έννοείται ότι την άλλη μέρα του έδωσε τα παπούτσια στο χέρι.

Επειδή όμως ο Κάρολος ντρεπόταν να γυρίσει άεργος στην πατρίδα του και δεν ήθελε άλλωστε να εγκαταλείψει το Μπρεντάν, κατόρθωσε μετά πολλές περιπέτειες να βρει δουλειά στην εφημερίδα «Ταχυδρόμος», όπου προσελήφθη ως διορθωτής και συντάκτης συγχρόνως.

Πολύ γρήγορα όμως άφησε το επάγγελμα του διορθωτή, γιατί ο διευθυντής του δέκρινε στο γράμματό του μίαν ασυνήθιστη πρωτοτυπία και τον έβαλε να γράφει χρονογραφήματα και κριτικές, ή οποίες έκαναν μεγάλη εντύπωση στο έπαρχιακό κοινό της εφημερίδας.

Στα 1846 ο διευθυντής του «Ταχυδρόμου» ανέλαβε τη διεύθυνση της εφημερίδας «Εποχή» και, μόλις έφτασε στην πρωτεύουσα, έσπευσε να προσκαλέσει τηλεγραφικώς τον Μονσελέ και να του εμβάση διακόσια φράγκα για έξοδα του ταξιδιού.

Αλλά η «Εποχή» διέκοψε πολύ γρήγορα την έκδοσή της και ο Μονσελέ με

το άναμφισβήτητο ταλέντο του έμεινε χωρίς δουλειά. 'Επ' ολόκληρους μήνες περιφερόταν άεργος στο Παρίσι και δοκίμαζε όλων των ειδών τις στερήσεις, ακόμα και την πείνα.

Εν τούτοις όμως διατηρούσε πάντοτε την παροιμιώδη του αισιοδοξία και προσπαθούσε να κατηγορηθεί με ευφυολογίες.

— Έγώ, έλεγε στους φίλους του, δεν πρέπει να τρώω. Μόνο όταν πεινώ, μου έρχεται έμπνευσις.

Μα τότε πρέπει να είσαι μεγάλος ποιητής, του παρατήρησε κάποιος, αφού είσαι πάντα... πεινασμένος!

Στις μέρες της δυστυχίας του κοιμόταν όπου τύχαινε και το θεωρούσε εξαιρετική έννοια της τύχης, όταν κατόρθωνε καμιά φορά να στεγασθεί στη σοφίτα κανενός φίλου του.

Εντωμεταξύ οι δανειστές του τον κατέδιωκαν κατά πόδας και το χειρότερο ήταν, ότι το ότι του ζητούσαν τα χρήμα, καθώς έλεγε, αλλά ότι του δέκοιταν την έμπνευσή!

Για να αποφεύγει λοιπόν τις ενοχλητικές αυτές επισκέψεις, έγραφε στην πόρτα του δωματίου του τον αριθμό 100 και, όταν άκουγε να χτυπά κανείς, έβηκε από μέσα ή έλεγε με αλλοιωμένη φωνή:

— Άλλος μέσα!...

Ο Μονσελέ, όταν εξάντλησε και την

τελευταία έλπιδα δανείου, για να μπορέσει να ζήσει κατέφυγε στην πέννα του.

Έγραφε λοιπόν, έγραφε άφθονα πράγματα, έμμετρα και πεζά, έγραφε ακατάπαντα.

Δεν μπορούσε όμως να βοηθούται, ή αν έβρισκε, δεν κατόρθωνε να τους αποσπάσει παρά μερικους δολοιούς που του τους έδιναν από φιλάνθρωπια μάλλον παρά από αναγνώριση της συγγραφικής του άξιας.

Μπροστά στην ανυπόφορη αυτή κατάσταση, ο Μονσελέ αγανάκτησε και συνέταξε ένα γράμμα που είχε ως έξης:

«Κύριε, Δογιστήν της ελάχιστα γνωστός και στερούμενος προστασίας, σάς παρακαλώ να λάβετε την καλωσύνη και να στείλετε μια συστατική επιστολή... προς τον ίδιο.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΟΝΣΕΛΕ»

Τού γράμματος αυτού έστειλε ένα αντίτυπο στον διακεκριμένο κριτικό της εποχής Άρσεν Ουσσά και ένα άλλο στο Λουδοβίκο Ντενουνιέ, ο οποίος έγραφε τις φιλολογικές επιφυλλίδες του «Αίωνα».

Το τέχνασμα αυτό, πρωτότυπο καθώς ήταν, δεν έμεινε χωρίς αποτέλεσμα. Οι δυο πανίσχυροι λόγιοι της εποχής εκείνης, κυριεύθηκαν από περιέργεια να γνωρίσουν τον παράδοξο επιστολογράφο και, αφού τον έγνώρισαν, τον ανέλαβαν πράγματι υπό την προστασία τους.

Από τότε τελειώσαν-πειρά ή οικονομικές ανέχειες του Μονσελέ, ο οποίος άρχισε να γνωρίζει τώρα και ημέρες ευμερείας. Χάρη στους ισχυρούς προστάτες του, γνωρίστηκε με πολλούς συγχρόνους του λογίους και τα άρθρα του έγιναντο πρόθυμα δεκτά στις εφημερίδες.

Όταν κάποτε ασθένησε ο γνωστός μυθιστοριογράφος Φρειδερίκος Ζουλιέ, ο Μονσελέ έγραψε γι' αυτόν ένα άρθρο εξαιρετικά όρατο. Το άρθρο αυτό προξένησε άριστη έντύπωση στον έπιφανή λόγιο της εποχής Ζιραντέν, ο οποίος χωρίς να γνωρίζει καθόλου τον άρθερογράφο, του ανέθεσε να γράψει πρόλογο σ' ένα καινούργιο του βιβλίο.

Το γεγονός αυτό συνέτελεσε ώστε να στερεωθεί ή φήμη του Μονσελέ, ο οποίος άρχισε πειρά να γράφει μυθιστορήματα, που του παρέχουν σημαντικώτατα κέρδη.

Τη συνέχεια της σταδιοδρομίας του διατρέπουσ αυτού εϋθυμογράφου θα την ιδούμε στο ερχόμενο φύλλο.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Λέγουν ότι ένας κόκκος άμμου μπορεί να συγκρατήσει την όλη ολόκληρου κόσμου... Πολύ θα ήθελα να μου έδειχναν αυτόν τον κόκκο της άμμου.

Β α λ τ ο υ ρ

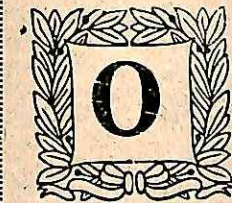

Η Γαλλίς ηθοποιός του κινηματογράφου Φραγκίσκη Ροζαί.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΕΛΦΙΝΙΩΝ

Η αγάπη των αρχαίων προς τα δελφίνια. Τι γράφουν γι' αυτά διάφοροι μεγάλοι ιστορικοί. Το αιχμάλωτο δελφίνι του βασιλέως της 'Ικαρίας. Η άλληλεγγυή μεταξύ τους. Μία συγκινητική ιστορία. Το παιδάκι και το δελφίνι. Πώς ψέφθηκε το δελφίνι μετά τον θάνατο του μικρού του φίλου. Ένας θαλάσσιος περίπατος επάνω στη ράχη του δελφινιού. Ο 'Ωριων και οι ληστές, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

από ωραίες και συγκινητικές παραδόσεις.

Ο διάσημος Ρωμαίος ιστορικός Πλίνιος θεοοιώνει στα έργα του ότι τα δελφίνια είναι ευαίσθητα ζώα, στοργικά και συχνά έδωλάνουν ευγνωμοσύνη σ' αυτούς που τα περιποιούνται.

Ο ίδιος συγγραφέας αναφέρει ότι κάποτε, μερικοί ψαράδες έπιασαν ένα δελφίνι ζωντανό και το προσέφεραν ως δώρο στο βασιλέα της 'Ικαρίας. Ο βασιλέας τότε έβαλε κι' έδεσαν γαρά το δελφίνι με χονδρά σχοινιά κι' έπειτα διάταξε και το έρριξαν στη θάλασσα, σε μιά γωνία του λιμένος της 'Ικαρίας. 'Ετσι το φτωχό ψάρι έχασε την ελευθερία του.

Έπειτα από λίγες ώρες μαζεύτηκαν ολόγυρά του καμιά δεκαριά άλλα δελφίνια που τριγύριζαν εδώ κι' εκεί, το πλησίαζαν, το χαιδευαν κι' έβραζαν ολόγυρά του είχαν ένα μελαγχολικό τόνο. Το φαινόμενο αυτό εξακολούθησε πολλές μέρες, ως ότου στο τέλος ο βασιλέας της 'Ικαρίας συγκινήθηκε και διάταξε να λύσουν το αιχμάλωτο δελφίνι. Τότε όλα τα άλλα έβγαλαν γαρύβια ξεφωνητά, και, αφού έβαλαν ανάμεσά τους το απελευθερωμένο δελφίνι, βγήκαν απ' το λιμάνι και τράβηξαν προς το ανοιχτό πέλαγος.

Ο ίδιος Πλίνιος γράφει ότι είδε κάποτε μιά συντροφιά δελφίνια να μεταφέρουν στις πλάτες τους ένα άλλο δελφίνι που το είχε σκοτώσει κάποιος ψαράς και να πλέουν έτσι, προσπαθώντας το πτώμα του συντρόφου των για να μη το φάνε τ' άλλα ψάρια.

Κατά την εποχή του Αβούστου, μιά μέρα ένα δελφίνι παραπλανήθηκε και μπήκε στον Τίβερι. Πλέοντας σ' αυτόν εδώ κι' εκεί, έφτασε σ' ένα μέρος της όχθης, όπου στεκόταν ένα παιδί δώδεκα ετών, κρατώντας ένα κομμάτι ψωμί στο χέρι του. Όταν το παιδάκι είδε το μεγάλο αυτό ψάρι, άρχισε να κόβει υποκυίες απ' το ψωμί του και να τις πετάει στο δελφίνι, το οποίο τις κατεβόγγιζε.

Την άλλη μέρα, την ίδια ώρα το παιδάκι, κρατώντας ένα μεγαλύτερο κομμάτι ψωμί, έκαμνηγε στο ίδιο μέρος της λίμνης. Με κατάπληξη είδε τότε το δελφίνι να το περιμένει και άρχισε πάλι να το τάζει.

Από τότε κάθε πρωί, την ίδια ώρα, το παιδάκι συναντιόταν στην όχθη με το δελφίνι και το τάζει. Σιγά-σιγά μάλιστα το δελφίνι άρχισε να πηγαίνει σόροζα στην όχθη και άφινε να το χαιδεύει ο μικρός τρεφ-

δότης του. Μιά μέρα τέλος το παιδί, ξεθάρρεψε τόσο πολύ, ώστε πήγχε μέσ' στο νερό κι' έδοκίμασε να καθελίκεψη το ψάρι, όπως έκανε με τα άλλα του πατέρα του. Το δελφίνι όχι μόνο δεν αποτραβήχτηκε, αλλά και για να διευκολύνει το παιδάκι, μάζεψε τα πεσούγιά του. Έπειτα ξεκίνησε, έκανε έναν περίπατο ως την απέναντι όχθη και ξανάφερε το παιδί στο μέρος απ' το οποίο το πήρε. Το παιγνίδι αυτό έγινε από τότε ή καθημερινή διασκέδασις των χωρικών των περιχώρων. Κάθε πρωί μαζεύονταν επάνω σ' ένα λοφίσκο, λίγο μακριά απ' την όχθη, κι' έβλεπαν το παιδί να συναντάται με το δελφίνι, να το τάζει, έπειτα να καθελίκευθ στην όχη του και να κινεί έτσι τον περίπατό του μέσ' στο ποτάμι.

Το παιγνίδι αυτό έκράτησε ένα ολόκληρο χρόνο και περισσότερο. Κά-

□ □ □ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ □ □ □

Η Ντόροθυ Μαν Καϊγ, μιά απ' τις ωραιότερες Άγγλιδες ηθοποιούς του κινηματογράφου.

ένα δελφίνι που περνούσε τις μέρες του στην άσκορλια, παγνιδίζοντας με τα μικρά παιδιά και με τους μεγάλους. Κάποτε δυο-τρεις πασατικοί ξένοι που δεν ήξεραν τη συνήθειά του αυτή, καθώς το είδαν να πηγαίνει κοντά στα παιδιά, του πέταξαν πέτρες και το γυπόψαν. Τότε το δελφίνι έφυγε και χάθηκε για πολύν καιρό.

Έπειτα όμως από μερικούς μήνες ξαναγύρισε και άρχισε πάλι τα παιχνίδια με τα παιδιά.

Άλλοι πάλι Ρωμαίοι συγγραφείς αναφέρουν άλλα εξίσου καταπληκτικά περιστατικά.

Ένα δελφίνι κάποτε είχε συμπαθήσει τόσο πολύ ένα μικρό παιδάκι, ώστε, επειδή το παιδάκι δεν τολμούσε να μπη στο νερό να παίξει μαζί του, το ψάρι βγήκε στη στεριά. Μολονότι δε δεν μπορούσε ν' αναπνεύσει, έμεινε έντοτοις κοντά στο παιδάκι ώρα πολλή, ως ότου ψέφθηκε.

Κάποιο άλλο δελφίνι είχε συνθηθεί στη συντροφιά ενός μικρού παιδιού που το τάζει με ψωμί. Αφού κατεβόγγιζε το ψωμί που του έδινε ο μικροσκοπικός φίλος του, το δελφίνι τον άφινε ν' ανεβαίνει στη ράχη του και τον έπληρωνε περίπατο μέσα στη θάλασσα. Συχνά μάλιστα τραβούσαν άρκετά υίλλια μακριά απ' την άχτη.

Κάποτε όμως, ενώ βρισκότουσαν σ' ανοιχτά, έσπασε άξαφνα άρις τρικυμία. Το δελφίνι προσπάθησε να ξαναγυρίσει το γρηγορώτερο στην άχτη. Άλλα ή τρικυμία ήταν τόσο δυνατή, ώστε ένα μεγάλο κύμα παρέσυρε το παιδί απ' τη ράχη του και, περ' όλες τις προσπάθειές του, το δελφίνι δεν κατόρθωσε να το σώσει. Τότε, απ' την άπελπισία του, το δελφίνι γύρισε μόνο του στην άσκορλια, βγήκε έξω στη στεριά και έμεινε εκεί ως ότου ψέφθηκε.

Τέλος είναι γνωστή ή θακουστή περιπέτεια του μουσικού 'Ωριωνος, ο οποίος, ενώ ταξίδευε κάποτε μ' ένα πλοίο, οι ναύτες θέλησαν να τον σκοτώσουν για να τον ληστέψουν. Έκείνος τους έζήτησε για ύστατη χάρι να πού επιτρέψουν να παίξει με τη λύρα του για τελευταία φορά. Τού έδωσαν την άδεια κι' έκείνος άρχισε να παίξει τόσο ωραία, ώστε γύρω απ' το πλοίο μαζεύτηκαν ένα σωρό δελφίνια και τον άκουγαν γοητευμένα. Όταν τελείωσε, ο 'Ωριων πήδησε στη θάλασσα. Τότε τα δελφίνια τον πήραν και τον πήγαν κοντά στο Τάινωρο, όπου βγήκε στην άκροθαλάσσιά σάως και άβλαβής.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Το ανόητο είναι πολύ όφελιμο, αντισυμβατικό και αντισυμβατικό. Αν ήσυχάζεστε από νεύρα ή αν ήσυχάζεστε από νευραλγία ή αν ήσυχάζεστε από κομμάτι έλας, οίστε άπάνω μιά κουταλιά του καφέ ανόητο και καταπιείτε το.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ «ΤΡΙΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ»

ΤΑ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ
ΑΡΤΑΝΙΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Μα ο καρδινάλιος Μαζαρίνος, ακούγοντας τα λόγια μου αυτά, μου απάντησε αδιάφορα με την ιταλική προφορά του:

—Κόρις γι' 'Αρτανιάν, αν ο άνθρωπος αυτός σας σκοτώσει, αυτό βέβαια δεν θα τον εμποδίσει να με σκοτώσει και μένα κατόπιν...

Η Αυτού Πανιερότης θα παρηγοριόταν πολύ εύκολα και θα έμενε ήσυχος κατενθουσιασμένος, αν ο δολοφόνος του περιοριζόταν να σβήσει τη δόξα της εκδικησέως του σε μένα. Και πράγματι, όπως θα δείτε παρακάτω, από μένα έκανε την αρχή.

Ο άνθρωπος αυτός, μετά την απελευθέρωσή του από τον όπλο, άρχισε να περιφέρεται θαυμάσια κι' άνοιξε στα ταξίδια απ' το Παλέρσι-Ρουαγιά, κι' όποιον άνακτορικά υπήρξε συναντούσε μπροστά του, τον πλησίαζε και του ζητούσε πληροφορίες για μένα.

Έτσι έμαθε όλες μου τις συνήθειες και πληροφορήθηκε ότι το μεγαλύτερο ελάττωμά μου ήταν πώς αγαπούσα πολύ τις γυναίκες. Έπειτα δέ είχε μια αδελφή, η οποία ήταν ώριμη, απρόσβιας να τη χρησιμοποίησι για να πετύχῃ καλότερη εκδίκησή του. Την εξαπέλυσε λοιπόν πίσω μου, έτσι που δεν έκα- ναν ούτε βήμα χωρίς να τη συναντήσω μπροστά μου.

Όταν το άντελή φθην αυτό, ο έγωισμός μου μ' έκανε να νομίσω πως μ' εύρισκε τον γούστο της και γι' αυτό με παρακολουθούσε. Αυτό μ' έκανε να πάω θάλασσας, να πάω πρωί, που την είδα πάλι μπροστά μου, στάθηκε απότομα και της είπα:

—Είσαι πολύ όμορφη, κοπέλλο μου, και μου φαίνεται πως θα ήταν εύτυχης όποιος θα μπορούσε να σ' κάνει να τον αγαπήσει...

Στα λόγια μου αυτά, εκείνη μου απάντησε με μια χαριτωμένη υπόκλιση, όπως συνήθιζαν να κάνουν η γυναίκες, όταν άκουν ένα κομπλιμέντο που τους άρεσει.

Τότε πήρα ακόμα περισσότερο θάρρος και διάλεξα τον υπέρθετό μου, ο οποίος με συνόδευε, να την παρακολουθήσει κρυφά ως την κατοικία της για να φροντίσει να μάθῃ πληροφορίες γι' αυτή απ' τους γείτονες. Έπειτα από μια ώρα, ο υπηρέτης μου ήρθε πάλι και με βρήκε και μου είπε πως, σύμφωνα με τα λεγόμενα των γειτόνων, η νέα αυτή ήταν μια τιμία κοπέλλα, η οποία ζούσε μαζί με τη μητέρα της κι' έκανε τη ράφτρα.

Έμεινα ευχαριστημένος μαθαίνοντας πως η ώραία αυτή κόρη είχε καλή φήμη, κι' αυτό έκανε να φουντώσῃ η φωτιά που είχε άρσενει να καίῃ μέσ' στο στήθος μου για κείνη. Άμέσως τότε της έστειλα στο σπίτι της μια γνωστή μου γυναίκα για να τη ζητήσει δῆθεν ἐκ μέρους κάποιου κυρίου, η οποία ήθελε τάρτα να της κάνει μερικές παραγγελίες άσπρορουχίων. Είχα συστήσει στην άγγελιοφόρο μου αυτή να παραμονεύῃ και να πᾶν στο σπίτι της την ώρα που η μητέρα της νέας δεν θα βρισκόταν εκεί, γιατί φοβόμουν μήπως η γοητὴ φέρει τίποτε δυσκολίες.

Πράγματι, η άγγελιοφόρος μου βρήκε μόνη της τη νέα, μα αυτή στην αρχή δεν δέχτηκε να την ακολουθή-

ση στο σπίτι της κυρίας, που ήθελε να της κάνει την παραγγελία. Μα η άπεσταλμένη μου, που ήταν ξεκούραστη κι' αυτές τις δουλειές, της είπε τότε πως η κυρία που την ζητούσε θα έβρισκε την άλλη μέρα για την έ- ζοχή και πως, αν δεν πήγαινε στο σπίτι της τώρα, θα γιναι μια πρώτης τάξεως δουλειά.

Η νεαρή άρτετα πείστηκε στο τέλος, φόρεσε το καπέλλο της και τα γάντια της κι' άκολούθησε την άπεσταλμένη μου στο σπίτι μιας άλλης γυναίκας, την οποία είχα κάνει ένη- μερη της υπόθεσώς. Η γυναίκα αυτή, η οποία δεν ήταν καθόλου ύπο-

πληγμένη στα ζη- τηματά της ή- λυξε, δέχτηκε τη νέα, της παρουσίασε με- ρικά μέτρα ύ- ρίσματος για να της δείξῃ μερικά από τα καλά της έργα, λέγοντάς της για δικαιολογία πως τα λόγια μου αὐ- τὰ μου τὰ εί- χε υπαγορεύ- σει το φλογε- ρό μου πάθος.

Της είπα πως είχε δική και πως, σύμφωνα με την παροιμία, έπρεπε να γνωρίσω το μυστικό της.

Έπειτα από τα λόγια μου αυτά, η νεαρή άρτετα δέχτηκε να την έ-

πισκεψθῇ στο σπίτι της, αλλά μπρο-

στά στη μητέρα της, για να με γνω-

ρίσει κι' αυτή κι' έτσι να υποδείξῃ να

πᾶν στο σπίτι της με την πρόφασι των ποικαμιών που της εί-

ποιώσε η μητέρα της δεν θα μου έπι-

τρέψει την είσοδο.

Την άλλη μέρα κιόλας βρισκόμουν στο σπίτι τους. Η μητέρα της φάνηκε εὖ άρχως ευ-

χαριστημένη μαζί

μου και με παρακάλεσε—άλλο που

δεν ήθελε κι' εγώ—να πηγαίνω τα-

χυτικά να τις βλέπω. Έγώ συνέχισα

τις έπισκέψεις μου, όταν, μια μέρα,

συνάντησα ένα φορτηγό του καρδινά-

λίου, ο οποίος άρχισε να με συγγί-

νει για τη φιλενάδα μου.

Άμέσως έγω τον ρώτησα τί ένο-

ύστε με τα λόγια αυτά, γιατί νόμιζα

πως με κορόιδευε. 'Ο Θεός να με φυλά-

ξη! Άπεναντίας σε ζήτησε βλέπον-

τάς σε να πηγαίνεις κάθε μέρα στο

σπίτι της ώρας αυτής νέας... Έγώ

κάθουμαι στο ίδιο σπίτι, στη πάνω

πάτωσα... Πολύ τυχερός!... Θέλησα κι'

εγώ άλλοτε να σχετιστώ με την κο-
πέλλα αυτή, μα με δέχτηκε τόσο ά-
σχημα ώστε δεν επανέλαβα την από-
πειρά μου...

Τότε έγω τον ρώτησα για τη δια-
γωγή της κόρης αυτής κι' ο συνάδελ-
φός μου με διαβεβαίωσε πως ήταν η
δικαιοσύνη, μολοντί—έπρόσθεσε γε-
λώνοντας—έπρεπε να είμαι πληροφο-
ρημένος έγω γι' αυτό το ζήτημα κα-
λύτερα από κάθε άλλον... Η νέα αὐ-
τή διαβεβαίωσε για την τόλμη της
κόρης που αγαπούσε άναψε περισσό-
τερο το πάθος μου και μ' έκανε πιο
επιθετικό.

Έκείνο το βράδυ λοιπόν, όπως και
τα προηγούμενα, καθόμιασε στις συν-
θιμένες με θέσεις στην τραπέζια και
περιμένοντας την είσοδο άγνωστων
προσώπων. Δεν ήρθαν παρά μονάχα
δύο, ένας άντρας και μια γυναίκα, πα-
τέρας και κόρη. 'Απ' την αρχή που
τους είδα μου φάνηκαν σαν θύματα
της Μοίρας, γιατί κάποια τραγική έ-
κφραση σφράγιζε τα πρόσωπά τους.

Ο πατέρας ήταν ψηλός, αδύνατος,
λίγο χαμπαύσιος, με άσπρα μαλλιά, πο-
λύ άσπρα, ανάλογα προς την άνηθρή
ακόμα φυσιογνωμία του. Η κόρη πάλι
θα ήταν εικοσιεσσάρων ως εικοσι-
πέντε χρονών, μικρού αναστήματος, πο-
λύ αδύνατη κι' αυτή, πολύ όμορφη, με
ύψος υπερβολικά κορμωμένο.

Παρ' όλ' αυτά, η νέα ήταν άρκε-
τά όμορφη. Είχε τη διάφανη δμη των
φαντασμάτων και έτρωγε με μεγάλη
βραδυτητα, σαν να της ήταν σχεδόν
αδύνατο να στείλῃ τα χέρια της.

Έτυχε να καθήσουν απέναντί μου,
στο άλλο μέρος του τραπέζιού, κι' έ-
τσι είδα άμέσως πως ο πατέρας είχε
ένα πολύ παράξενο νευρικό τίμ. Κάθε
φορά που ήθελε να πάρῃ κάτι, το χέρι
του διέγραφε στον αέρα ένα ταχύτα-
το ζιγκ—ζαγκ ως δτου να φτάσει στο
άντικειμενο που ζητούσε. Έπειτα από
λίγες στιγμές, η στερεότητα αυτή κί-
νησι με κούρασε τόσο πολύ, ώστε γί-
ναισα το κεφάλι μου άλλο γυμνά να μί-
νη το βλέπω. Είχα παρατηρήσει ακόμα
πως η νέα φορούσε στο άριστερό της
χέρι γάντι κι' όταν άκούει έτρωγε.

Ύστερ' απ' το δείπνο, πήγα να κά-
νω ένα γύρο στο περιβόλι του ξενοδο-
χείου, το οποίο βρισκόμουν κοντά στο
σιδηροδρομικό σταθμό, στους πρόποδες
ένος ψηλού βουνού, απ' τον οποίο ά-
νάβλυζαν πάμπολλες θερμές πηγές αρο-
ερχόμενες από παλαιά ήφαιστεια.

Το βράδυ εκείνο έκανε πολλή ζέ-
ση. Έκοβα βόλτες στη μεγάλη δεν-
τροστοιχία του κήπου κι' άκουγα τους
ροδόντες ήχους της μουσικής που έ-
παίξε στη γειτονική λέσχη. Σε λίγο
είδα νύχκεται προς το μέρος μου με
αργό βήμα το γνωστό ζεύγος, ο πατέ-
ρας κι' η κόρη. Τους χαιρετήσα με
την οικειότητα που έχουν μεταξύ τους
οι κάτοικοι των λουτροπόλεων, και τό-
τε ο πατέρας, σταματώντας άμέσως,
με ρώτησε:

—Μπορείτε, κύριε, να μάς υποδεί-
ξετε κανέναν περίπατο σύντομο και ή-
ραίο;

Άμέσως δέχτηκα πρόθυμα να τους

πεί, όπως και να είναι, ότι η κόρη μου
είχε μια γυναίκα στο σπίτι μου, έ-
πειτα δέ είχε μια αδελφή, η οποία ή-
ταν ώριμη, απρόσβιας να τη χρησι-
μοποιήσι για να πετύχῃ καλότερη εκ-
δίκησή του. Την εξαπέλυσε λοιπόν
πίσω μου, έτσι που δεν έκαναν ούτε
βήμα χωρίς να τη συναντήσω μπρο-
στά μου. Όταν το άντελή φθην αυτό,
ο έγωισμός μου μ' έκανε να νομίσω
πως μ' εύρισκε τον γούστο της και
γι' αυτό με παρακολουθούσε. Αυτό μ'
έκανε να πάω θάλασσας, να πάω πρωί,
που την είδα πάλι μπροστά μου, στά-
θηκε απότομα και της είπα:

—Είσαι πολύ όμορφη, κοπέλλο μου, και
μου φαίνεται πως θα ήταν εύτυχης
οποιος θα μπορούσε να σ' κάνει να τον
αγαπήσει...

Στα λόγια μου αυτά, εκείνη μου
απάντησε με μια χαριτωμένη υπόκλι-
ση, όπως συνήθιζαν να κάνουν η
γυναίκες, όταν άκουν ένα κομπλιμέν-
το που τους άρεσει.

Τότε πήρα ακόμα περισσότερο θάρρος
και διάλεξα τον υπέρθετό μου, ο
ο οποίος με συνόδευε, να την παρα-
κολουθήσει κρυφά ως την κατοικία της
για να φροντίσει να μάθῃ πληροφορίες
γι' αυτή απ' τους γείτονες. Έπειτα
από μια ώρα, ο υπηρέτης μου ήρθε
πάλι και με βρήκε και μου είπε πως,
σύμφωνα με τα λεγόμενα των γειτό-
νων, η νέα αυτή ήταν μια τιμία κοπέ-
λλα, η οποία ζούσε μαζί με τη μητέρα
της κι' έκανε τη ράφτρα.

Έμεινα ευχαριστημένος μαθαίνοντας
πως η ώραία αυτή κόρη είχε καλή
φήμη, κι' αυτό έκανε να φουντώσῃ
η φωτιά που είχε άρσενει να καίῃ μέ-
σ' στο στήθος μου για κείνη. Άμέ-
σως τότε της έστειλα στο σπίτι της
μια γνωστή μου γυναίκα για να τη
ζητήσει δῆθεν ἐκ μέρους κάποιου
κυρίου, η οποία ήθελε τάρτα να της
κάνει μερικές παραγγελίες άσπρορου-
χιών. Είχα συστήσει στην άγγελιοφό-
ρο μου αυτή να παραμονεύῃ και να
πᾶν στο σπίτι της την ώρα που η
μητέρα της νέας δεν θα βρισκόταν
εκεί, γιατί φοβόμουν μήπως η γοητὴ
φέρει τίποτε δυσκολίες.

Πράγματι, η άγγελιοφόρος μου βρή-
κε μόνη της τη νέα, μα αυτή στην
αρχή δεν δέχτηκε να την ακολουθή-

ση στο σπίτι της κυρίας, που ήθελε
να της κάνει την παραγγελία. Μα η
άπεσταλμένη μου, που ήταν ξεκούρα-
στη κι' αυτές τις δουλειές, της είπε
τότε πως η κυρία που την ζητούσε
θα έβρισκε την άλλη μέρα για την
έζοχή και πως, αν δεν πήγαινε στο
σπίτι της τώρα, θα γιναι μια πρώτης
τάξεως δουλειά.

Η νεαρή άρτετα πείστηκε στο τέλος,
φόρεσε το καπέλλο της και τα γάντια
της κι' άκολούθησε την άπεσταλμένη
μου στο σπίτι μιας άλλης γυναίκας,
την οποία είχα κάνει ένημερη της
υπόθεσώς. Η γυναίκα αυτή, η οποία
δεν ήταν καθόλου ύποπληγμένη στα
ζητηματά της ή- λυξε, δέχτηκε τη
νέα, της παρουσίασε μερικά μέτρα
ύρσιματος για να της δείξῃ μερικά
από τα καλά της έργα, λέγοντάς της
για δικαιολογία πως τα λόγια μου
αὐτὰ μου τὰ είχεν υπαγορεύσει το
φλογερό μου πάθος.

Της είπα πως είχε δική και πως, σύμ-
φωνα με την παροιμία, έπρεπε να
γνωρίσω το μυστικό της.

Έπειτα από τα λόγια μου αυτά, η
νεαρή άρτετα δέχτηκε να την έπισκε-
ψθῇ στο σπίτι της, αλλά μπροστά στη
μητέρα της, για να με γνωρίσει κι' αὐ-
τή κι' έτσι να υποδείξῃ να πᾶν στο
σπίτι της με την πρόφασι των ποικα-
μιών που της είποιώσε η μητέρα της
δεν θα μου επτρέψει την είσοδο.

Την άλλη μέρα κιόλας βρισκόμουν
στο σπίτι τους. Η μητέρα της φάνη-
κε εὖ άρχως ευχαριστημένη μαζί μου
και με παρακάλεσε—άλλο που δεν
ήθελε κι' εγώ—να πηγαίνω ταχυτικά
να τις βλέπω. Έγώ συνέχισα τις έπι-
σκέψεις μου, όταν, μια μέρα, συνάν-
τησα ένα φορτηγό του καρδινάλιου,
ο οποίος άρχισε να με συγγίγει για
τη φιλενάδα μου.

Άμέσως έγω τον ρώτησα τί ένο-
ύστε με τα λόγια αυτά, γιατί νόμιζα
πως με κορόιδευε. 'Ο Θεός να με
φυλάξη! Άπεναντίας σε ζήτησε βλέ-
ποντάς σε να πηγαίνεις κάθε μέρα
στο σπίτι της ώρας αυτής νέας... Έγώ
κάθουμαι στο ίδιο σπίτι, στη πάνω
πάτωσα... Πολύ τυχερός!... Θέλησα
κι' εγώ άλλοτε να σχετιστώ με την
κοπέλλα αυτή, μα με δέχτηκε τόσο
άσχημα ώστε δεν επανέλαβα την από-
πειρά μου...

Τότε έγω τον ρώτησα για τη δια-
γωγή της κόρης αυτής κι' ο συνάδελ-
φός μου με διαβεβαίωσε πως ήταν η
δικαιοσύνη, μολοντί—έπρόσθεσε γε-
λώνοντας—έπρεπε να είμαι πληροφο-
ρημένος έγω γι' αυτό το ζήτημα κα-
λύτερα από κάθε άλλον... Η νέα αὐ-
τή διαβεβαίωσε για την τόλμη της
κόρης που αγαπούσε άναψε περισσό-
τερο το πάθος μου και μ' έκανε πιο
επιθετικό.

Έκείνο το βράδυ λοιπόν, όπως και
τα προηγούμενα, καθόμιασε στις συν-
θιμένες με θέσεις στην τραπέζια και
περιμένοντας την είσοδο άγνωστων
προσώπων. Δεν ήρθαν παρά μονάχα
δύο, ένας άντρας και μια γυναίκα, πα-
τέρας και κόρη. 'Απ' την αρχή που
τους είδα μου φάνηκαν σαν θύματα
της Μοίρας, γιατί κάποια τραγική
έκφραση σφράγιζε τα πρόσωπά τους.

Ο πατέρας ήταν ψηλός, αδύνατος,
λίγο χαμπαύσιος, με άσπρα μαλλιά,
πολύ άσπρα, ανάλογα προς την άνηθρή
ακόμα φυσιογνωμία του. Η κόρη πάλι
θα ήταν εικοσιεσσάρων ως εικοσι-
πέντε χρονών, μικρού αναστήματος,
πολύ αδύνατη κι' αυτή, πολύ όμορφη,
με ύψος υπερβολικά κορμωμένο.

Παρ' όλ' αυτά, η νέα ήταν άρκετά
όμορφη. Είχε τη διάφανη δμη των
φαντασμάτων και έτρωγε με μεγάλη
βραδυτητα, σαν να της ήταν σχεδόν
αδύνατο να στείλῃ τα χέρια της.

Έτυχε να καθήσουν απέναντί μου,
στο άλλο μέρος του τραπέζιού, κι' έ-
τσι είδα άμέσως πως ο πατέρας είχε
ένα πολύ παράξενο νευρικό τίμ. Κάθε
φορά που ήθελε να πάρῃ κάτι, το χέρι
του διέγραφε στον αέρα ένα ταχύτα-
το ζιγκ—ζαγκ ως δτου να φτάσει στο
άντικειμενο που ζητούσε. Έπειτα από
λίγες στιγμές, η στερεότητα αυτή κί-
νησι με κούρασε τόσο πολύ, ώστε γί-
ναισα το κεφάλι μου άλλο γυμνά να μί-
νη το βλέπω. Είχα παρατηρήσει ακόμα
πως η νέα φορούσε στο άριστερό της
χέρι γάντι κι' όταν άκούει έτρωγε.

Ύστερ' απ' το δείπνο, πήγα να κά-
νω ένα γύρο στο περιβόλι του ξενοδο-
χείου, το οποίο βρισκόμουν κοντά στο
σιδηροδρομικό σταθμό, στους πρόποδες
ένος ψηλού βουνού, απ' τον οποίο
άνάβλυζαν πάμπολλες θερμές πηγές
αροερχόμενες από παλαιά ήφαιστεια.

Το βράδυ εκείνο έκανε πολλή ζέση.
Έκοβα βόλτες στη μεγάλη δεντροστοι-
χία του κήπου κι' άκουγα τους ροδόν-
τες ήχους της μουσικής που έπαίξε
στη γειτονική λέσχη. Σε λίγο είδα
νύχκεται προς το μέρος μου με αργό
βήμα το γνωστό ζεύγος, ο πατέρας
κι' η κόρη. Τους χαιρετήσα με την
οικειότητα που έχουν μεταξύ τους
οι κάτοικοι των λουτροπόλεων, και
τότε ο πατέρας, σταματώντας άμέ-
σως, με ρώτησε:

—Μπορείτε, κύριε, να μάς υποδεί-
ξετε κανέναν περίπατο σύντομο και
ήραίο;

Άμέσως δέχτηκα πρόθυμα να τους

πεί, όπως και να είναι, ότι η κόρη μου
είχε μια γυναίκα στο σπίτι μου, έ-
πειτα δέ είχε μια αδελφή, η οποία ή-
ταν ώριμη, απρόσβιας να τη χρησι-
μοποιήσι για να πετύχῃ καλότερη εκ-
δίκησή του. Την εξαπέλυσε λοιπόν
πίσω μου, έτσι που δεν έκαναν ούτε
βήμα χωρίς να τη συναντήσω μπρο-
στά μου. Όταν το άντελή φθην αυτό,
ο έγωισμός μου μ' έκανε να νομίσω
πως μ' εύρισκε τον γούστο της και
γι' αυτό με παρακολουθούσε. Αυτό μ'
έκανε να πάω θάλασσας, να πάω πρωί,
που την είδα πάλι μπροστά μου, στά-
θηκε απότομα και της είπα:

—Είσαι πολύ όμορφη, κοπέλλο μου, και
μου φαίνεται πως θα ήταν εύτυχης
οποιος θα μπορούσε να σ' κάνει να τον
αγαπήσει...

Στα λόγια μου αυτά, εκείνη μου
απάντησε με μια χαριτωμένη υπόκλι-
ση, όπως συνήθιζαν να κάνουν η
γυναίκες, όταν άκουν ένα κομπλιμέν-
το που τους άρεσει.

Τότε πήρα ακόμα περισσότερο θάρρος
και διάλεξα τον υπέρθετό μου, ο
ο οποίος με συνόδευε, να την παρα-
κολουθήσει κρυφά ως την κατοικία της
για να φροντίσει να μάθῃ πληροφορίες
γι' αυτή απ' τους γείτονες. Έπειτα
από μια ώρα, ο υπηρέτης μου ήρθε
πάλι και με βρήκε και μου είπε πως,
σύμφωνα με τα λεγόμενα των γειτό-
νων, η νέα αυτή ήταν μια τιμία κοπέ-
λλα, η οποία ζούσε μαζί με τη μητέρα
της κι' έκανε τη ράφτρα.

Έμεινα ευχαριστημένος μαθαίνοντας
πως η ώραία αυτή κόρη είχε καλή
φήμη, κι' αυτό έκανε να φουντώσῃ
η φωτιά που είχε άρσενει να καίῃ μέ-
σ' στο στήθος μου για κείνη. Άμέ-
σως τότε της έστειλα στο σπίτι της
μια γνωστή μου γυναίκα για να τη
ζητήσει δῆθεν ἐκ μέρους κάποιου
κυρίου, η οποία ήθελε τάρτα να της
κάνει μερικές παραγγελίες άσπρορου-
χιών. Είχα συστήσει στην άγγελιοφό-
ρο μου αυτή να παραμονεύῃ και να
πᾶν στο σπίτι της την ώρα που η
μητέρα της νέας δεν θα βρισκόταν
εκεί, γιατί φοβόμουν μήπως η γοητὴ
φέρει τίποτε δυσκολίες.

Πράγματι, η άγγελιοφόρος μου βρή-
κε μόνη της τη νέα, μα αυτή στην
αρχή δεν δέχτηκε να την ακολουθή-

ση στο σπίτι της κυρίας, που ήθελε
να της κάνει την παραγγελία. Μα η
άπεσταλμένη μου, που ήταν ξεκούρα-
στη κι' αυτές τις δουλειές, της είπε
τότε πως η κυρία που την ζητούσε
θα έβρισκε την άλλη μέρα για την
έζοχή και πως, αν δεν πήγαινε στο
σπίτι της τώρα, θα γιναι μια πρώτης
τάξεως δουλειά.

Η νεαρή άρτετα πείστηκε στο τέλος,
φόρεσε το καπέλλο της και τα γάντια
της κι' άκολούθησε την άπεσταλμένη
μου στο σπίτι μιας άλλης γυναίκας,
την οποία είχα κάνει ένημερη της
υπόθεσώς. Η γυναίκα αυτή, η οποία
δεν ήταν καθόλου ύποπληγμένη στα
ζητηματά της ή- λυξε, δέχτηκε τη
νέα, της παρουσίασε μερικά μέτρα
ύρσιματος για να της δείξῃ μερικά
από τα καλά της έργα, λέγοντάς της
για δικαιολογία πως τα λόγια μου
αὐτὰ μου τὰ είχεν υπαγορεύσει το
φλογερό μου πάθος.

Της είπα πως είχε δική και πως, σύμ-
φωνα με την παροιμία, έπρεπε να
γνωρίσω το μυστικό της.

Έπειτα από τα λόγια μου αυτά, η
νεαρή άρτετα δέχτηκε να την έπισκε-
ψθῇ στο σπίτι της, αλλά μπροστά στη
μητέρα της, για να με γνωρίσει κι' αὐ-
τή κι' έτσι να υποδείξῃ να πᾶν στο
σπίτι της με την πρόφασι των ποικα-
μιών που της είποιώσε η μητέρα της
δεν θα μου επτρέψει την είσοδο.

Την άλλη μέρα κιόλας βρισκόμουν
στο σπίτι τους. Η μητέρα της φάνη-
κε εὖ άρχως ευχαριστημένη μαζί μου
και με παρακάλεσε—άλλο που δεν
ήθελε κι' εγώ—να πηγαίνω ταχυτικά
να τις βλέπω. Έγώ συνέχισα τις έπι-
σκέψεις μου, όταν, μια μέρα, συνάν-
τησα ένα φορτηγό του καρδινάλιου,
ο οποίος άρχισε να με συγγίγει για
τη φιλενάδα μου.

Άμέσως έγω τον ρώτησα τί ένο-
ύστε με τα λόγια αυτά, γιατί νόμιζα
πως με κορόιδευε. 'Ο Θεός να με
φυλάξη! Άπεναντίας σε ζήτησε βλέ-
ποντάς σε να πηγαίνεις κάθε μέρα
στο σπίτι της ώρας αυτής νέας... Έγώ
κάθουμαι στο ίδιο σπίτι, στη πάνω
πάτωσα... Πολύ τυχερός!... Θέλησα
κι' εγώ άλλοτε να σχετιστώ με την
κοπέλλα αυτή, μα με δέχτηκε τόσο
άσχημα ώστε δεν επανέλαβα την από-
πειρά μου...

Τότε έγω τον ρώτησα για τη δια-
γωγή της κόρης αυτής κι' ο συνάδελ-
φός μου με διαβεβαίωσε πως ήταν η
δικαιοσύνη, μολοντί—έπρόσθεσε γε-
λώνοντας—έπρεπε να είμαι πληροφο-
ρημένος έγω γι' αυτό το ζήτημα κα-
λύτερα από κάθε άλλον... Η νέα αὐ-
τή διαβεβαίωσε για την τόλμη της
κόρης που αγαπούσε άναψε περισσό-
τερο το πάθος μου και μ' έκανε πιο
επιθετικό.

Έκείνο το βράδυ λοιπόν, όπως και
τα προηγούμενα, καθόμιασε στις συν-
θιμένες με θέσεις στην τραπέζια και
περιμένοντας την είσοδο άγνωστων
προσώπων. Δεν ήρθαν παρά μονάχα
δύο, ένας άντρας και μια γυναίκα, πα-
τέρας και κόρη. 'Απ' την αρχή που
τους είδα μου φάνηκαν σαν θύματα
της Μοίρας, γιατί κάποια τραγική
έκφραση σφράγιζε τα πρόσωπά τους.

Ο πατέρας ήταν ψηλός, αδύνατος,
λίγο χαμπαύσιος, με άσπρα μαλλιά,
πολύ άσπρα, ανάλογα προς την άνηθρή
ακόμα φυσιογνωμία του. Η κόρη πάλι
θα ήταν εικοσιεσσάρων ως εικοσι-
πέντε χρονών, μικρού αναστήματος,
πολύ αδύνατη κι' αυτή, πολύ όμορφη,
με ύψος υπερβολικά κορμωμένο.

Παρ' όλ' αυτά, η νέα ήταν άρκετά
όμορφη. Είχε τη διάφανη δμη των
φαντασμάτων και έτρωγε με μεγάλη
βραδυτητα, σαν να της ήταν σχεδόν
αδύνατο να στείλῃ τα χέρια της.

Έτυχε να καθήσουν απέναντί μου,
στο άλλο μέρος του τραπέζιού, κι' έ-
τσι είδα άμέσως πως ο πατέρας είχε
ένα πολύ παράξενο νευρικό τίμ. Κάθε
φορά που ήθελε να πάρῃ κάτι, το χέρι
του διέγραφε στον αέρα ένα ταχύτα-
το ζιγκ—ζαγκ ως δτου να φτάσει στο
άντικειμενο που ζητούσε. Έπειτα από
λίγες στιγμές, η στερεότητα αυτή κί-
νησι με κούρασε τόσο πολύ, ώστε γί-
ναισα το κεφάλι μου άλλο γυμνά να μί-
νη το βλέπω. Είχα παρατηρήσει ακόμα
πως η νέα φορούσε στο άριστερό της
χέρι γάντι κι' όταν άκούει έτρωγε.

Ύστερ' απ' το δείπνο, πήγα να κά-
νω ένα γύρο στο περιβόλι του ξενοδο-
χείου, το οποίο βρισκόμουν κοντά στο
σιδηροδρομικό σταθμό, στους πρόποδες
ένος ψηλού βουνού, απ' τον οποίο
άνάβλυζαν πάμπολλες θερμές πηγές
αροερχόμενες από παλαιά ήφαιστεια.

Το βράδυ εκείνο έκανε πολλή ζέση.
Έκοβα βόλτες στη μεγάλη δεντροστοι-
χία του κήπου κι' άκουγα τους ροδόν-
τες ήχους της μουσικής που έπαίξε
στη γειτονική λέσχη. Σε λίγο είδα
νύχκεται προς το μέρος μου με αργό
βήμα το γνωστό ζεύγος, ο πατέρας
κι' η κόρη. Τους χαιρετήσα με την
οικειότητα που έχουν μεταξύ τους
οι κάτοικοι των λουτροπόλεων, και
τότε ο πατέρας, σταματώντας άμέ-
σως, με ρώτησε:

—Μπορείτε, κύριε, να μάς υποδεί-
ξετε κανέναν περίπατο σύντομο και
ήραίο;

Άμέσως δέχτηκα πρόθυμα να τους

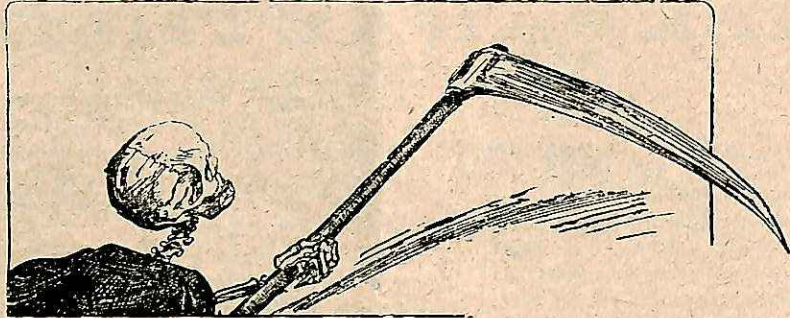
πεί, όπως και να είναι, ότι η κόρη μου
είχε μια γυναίκα στο σπίτι μου, έ-
πειτα δέ είχε μια αδελφή, η οποία ή-
ταν ώριμη, απρόσβιας να τη χρησι-
μοποιήσι για να πετύχῃ καλότερη εκ-
δίκησή του. Την εξαπέλυσε λοιπόν
πίσω μου, έτσι που δεν έκαναν ούτε
βήμα χωρίς να τη συναντήσω μπρο-
στά μου. Όταν το άντελή φθην αυτό,
ο έγωισμός μου μ' έκανε να νομίσω
πως μ' εύρισκε τον γούστο της και
γι' αυτό με παρακολουθούσε. Αυτό μ'
έκανε να πάω θάλασσας, να πάω πρωί,
που την είδα πάλι μπροστά μου, στά-
θηκε απότομα και της είπα:

—Είσαι πολύ όμορφη, κοπέλλο μου, και
μου φαίνεται πως θα ήταν εύτυχης
οποιος θα μπορούσε να σ' κάνει να τον
αγαπήσει...

Στα λόγια μου αυτά, εκείνη μου
απάντησε με μια χαριτωμένη υπόκλι-
ση, όπως συνήθιζαν να κάνουν η
γυναίκες, όταν άκουν ένα κομπλιμέν-
το που τους άρεσει.

Τότε πήρα ακόμα περισσότερο θάρρος
και

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΥΚΟΛΑΚΩΝ

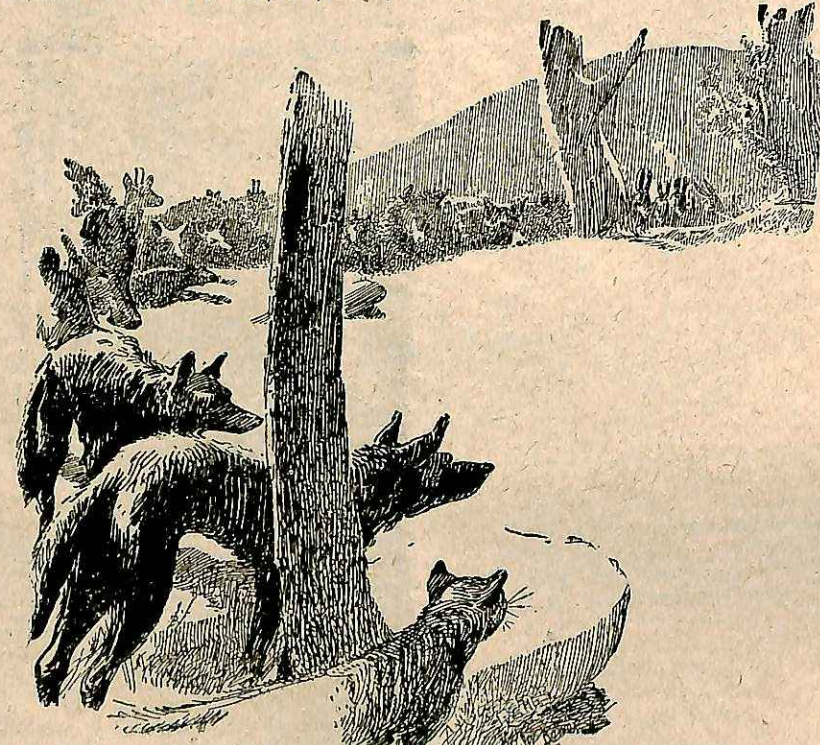
ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΗ

ούσαμε να τρέξουμε όσο το δυνατόν περισσότερο, καθυστερούσαμε πολύ και πολλές φορές αναγκαζόμαστε να σταματάμε μπροστά στους δομητικούς χειμάρρους που είχαν σχηματίσει τα νερά της βροχής.

Όταν τέλος, έπειτα από μια εξαντλητική πορεία, φτάσαμε καταμυσσεμένοι στο μικρό νεκροταφείο, είδαμε ότι, όχι μόνο δεν μπορούσαμε να προχωρήσουμε πειρά, αλλά ότι έπρεπε να ζητήσουμε κι ένα καταφύγιο κατά της καταιγίδας. Η βροχή έπεφτε τώρα κατακλυσμιαία και ήλος ο τόπος είχε μεταβληθεί σ' έναν απέραντο δάλο. Τη νεκροταφείο βρι-

είχε καταφύγει.

Συγκεντρωθήκαμε μέσα στο σκοτάδι που μας τύλιγε, ο ένας κοντά στον άλλο, τουρτουρίζοντας κάθε φορά που η ψυχρή πνοή του βορριά έμπαινε μέσα απ' τα χαλάσματα, έκανε τα μουσκεμένα ρούχα μας να κολλούν στο γυμνωμένο κορμί μας. Τα δόντια μας χτυπούσαν απ' το κρύο και μόνο ο αδελφός 'Ιάκωβος διατηρούσε ακόμα άκαμφο το ήθικό του. Νόμιζε κανείς θλιπνότερος τον κι' α-κούγοντάς τον, καθώς προσπαθούσε να μας εμψυχώσει, ότι η καιρική συνθήκη δεν τον επηρέαζαν καθόλου...

Λύκοι κι' άλλα άγρία είχαν τριγυρίσει το παρεκκλήσιο!

σκόταν στην ίδια κατάσταση που το είχαμε αφήσει που μερικούς ώρες. Ο τάφος του γέρο Γκόρσα έλασσε ανοιχτός ακόμα και ξεχειλισμένος τώρα απ' το νερό.

Καταφύγαμε στο μισοερειπωμένο παρεκκλήσιο, μέσα στο ιερό του, του οποίου η στέγη δεν είχε πέσει ακόμα. Θα μέναμε εκεί ως θύο να περνούσε η χειμώνα και κατόπιν θα εξακολουθούσαμε τις βρενιές μας, α-σχητώντας το βουκόλα και τη μικρούλα Βάννα, στο σπίτι του πρώτου, στο οποίο ήταν ενδεχόμενο να

Έξαφνα ένα άπαιστο ούρλιαχτό, ένα ούρλιαχτό που μας έκανε να παύσουμε ακόμα περισσότερο και που αντήχησε μέσα απ' όλον αυτό το θόρυβο των μανωμένων στοιχείων της φύσεως, έξοικισε τον άέρα πένθιμο και άγριο.

Σε δυο-τρία λεπτά το ούρλιαχτό αυτό επανελήφθη από κοντήτερη απόσταση τώρα...

Ανήσυχος, έπιασα κι' έσφιξα το χέρι του αδελφού 'Ιάκωβου, όταν έ-ξαφνα το ούρλιαχτό αντήχησε και τρίτη φορά, ακόμα κοντήτερο...

Λύκοι κι' άλλα άγρία είχαν τριγυρίσει το παρεκκλήσιο και θρηνο-σαν...

—Τί είναι; ρώτησα το μοναχό, με φωνή όχι και τόσο σταθερή.

—Σιωπή! μου απάντησε εκείνος. Κρυστάλλω καλά μέσα στο σκοτάδι... Έμεις μαζευτήκαμε όσο μπορούσαμε περισσότερο ο ένας κοντά στον άλλο, σε μια σκοτεινή γωνία του ιε-ρού, ενώ εκείνος διευθύνθηκε άθροβα προς το χωριό που χωρίζε το ιερό από το άλλο παρεκκλήσιο.

Τότε η περιέργειά μου νίκησε το φόβο μου και προχώρησα κι' εγώ κοντά του. Στην άρχη μέσ' στο πυκνό σκοτάδι που γέμιζε το παρεκκλήσιο δεν μπόρεσα να διακρίνω τίποτε...

Μά' εξαφνα είδα να μπαίνει απ' τη μισογκρεμισμένη πόρτα του ένας μαύρος όγκος, ο οποίος κρατούσε μέσα στα χέρια του ένα λευκό πράγμα... Προχώρησα άργά μερικά βήματα κι' έπειτα στάθηκε διατακτικός...

Τη στιγμή εκείνη μια έκτοφλωτική άσπρη πλημμύρισε από φως το έρεισμιό μου παρεκκλήσιο κι' έτσι μπόρεσα να δω με αφάνταστη φρίκη το γέρο Γκόρσα, ο οποίος κρατούσε στην αγκαλιά του τη Βάννα. Κατόπιν το σκοτάδι απλώθηκε και πάλι...

Όσοι μπόρεσα και είδα τον ά-παιστο βουκόλα κι' αποδέχτηκα τα-γής το φορτίο του. Έπειτα τον ά-κουσα να λέει, σκύδοντας από πάνω της:

—'Ησύχατε εδώ, μικρούλα μου, ως ότου να περάσει η μέρα. Έπειτα θα σε πάρω μέσα στον τάφο μου κι' εκεί δεν θάχεις να φοβηθείς πειρά τίποτε... Έκεί θα γίνης και σύ δική μας... Άκου, μικρούλα μου;

Μά' η Βάννα δεν απαντούσε τίποτε και για μια στιγμή νόμισα, πως είχε πεθάνει. Μά' ένας ελαφρύς ανάστε-λαγμός της διέφυσσε άμέσως το φό-βο μου αυτό...

Βρισκόμαστε τόσο κοντά στο βου-κόλα, ώστε δεν μπορούσαμε να συ-νενηθούμε μεταξύ μας για το τί έ-πρεπε να κάνουμε. Την παραμικρή πρεπε κι' αν ανταλλάσσαμε, ο Γκόρσας θα μας άκουγε...

Έξαφνα κάποιο απ' τάλογά μας, τα οποία είχαμε δώσει στα δέντρα, έβω απ' το νεκροταφείο, χρεμάτισε δυνατά.

Ο Γκόρσας άκουσε χωρίς άλλο το χρεμάτισμά του, γιατί τον είδαμε ν' αναπηδή έξαφνα, να κυττάει γύρω του ανήσυχος κι' έπειτα να διευθύνε-ται προς την πόρτα του παρεκκλη-σίου...

Δεύτερο χρεμάτισμα του αλόγου τον έκανε να βγή έβω...

Μά' την ίδια στιγμή ο αδελφός 'Ιά-κωβος πετάχτηκε απ' τη θέση του και μ' ένα πήδημα βρέθηκε πλάι στην αγκαλιά του. Αμέσως όλοι μας συγκεντρωθήκαμε γύρω του, περιμέ-νοντας με αγωνία την εξέλιξη των γεγονότων...

Τότε, ο μοναχός γυρίζοντας προς εμάς, έμεινε και τον Μίλος τον άγωνιάτη μας, μάς είπε:

—Βγάλτε τα φυλαχτά σας και πη-γαίνετε να σταθίτε μπροστά στην πόρ-τα, για να έμποδίστε το βουκόλα να έλθει εδώ μέσα...

Έμεις συμμορφωθήκαμε με την έ-

ΤΙ ΛΕΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΔΙΑ

—Τόσο το βάδισμα όσο και η δο-δοστασία όταν παρατείνονται είνε επι-βλαβή για τα πόδια, γιατί το πρώτο τα ξεστρώνει και το δεύτερο τα φου-σκώνει.

—Το πλύσιμο των ποδιών με ζεστό νερό και με σάπια, όταν γίνει εγκαί-ρως, μπορεί να κατεβάσει τον πυρετό, να θεραπεύσει τον πονοκέφαλο και να προκαλέσει τον ύπνο.

—Τα στενά παπούτσια προκαλούν σκληρόν των ποδιών και δημιουργούν τους κάλους.

—Αν έσοτά λουτρά κάθε έδομάδα με μαγειρικό άλας μέσα, εκτός του ότι βοηθούν στην υγεία, προλαβαίνουν το έδαμμα και τη δυσοσμία των πο-διών.

—Μετά το λουτρό πρέπει να τρίβε-τε και να σφουγγίζετε τα πόδια σας καλά και να φοράτε καθαρές κάλτσες.

—Οι βόρειοι λαοί συνήθίζουν να κάνουν στα πόδια τους ψυχρά και πα-γωμένα λουτρά, μετά τα οποία λέγουν ότι αισθάνονται άρεστη θερμότητα.

—Οι σκονοβάτες και οι πεζοπόροι, για να δυναμώσουν τα πόδια τους και να τους δώσουν περισσότερη άντοχή, τα πλένουν και τα τρίβουν συνήθως με οινόπνευμα.

—Επίσης όφελιμώτατο είναι το συ-χνό πλύσιμο των ποδιών με χλιαρό νε-ρό και το τρίψιμό τους κατόπιν μ' ένα οινόπνευματώδες ποτό.

ΜΙΚΡΑ-Μ ΚΡΑ

—Πρό ήμερών κυκλοφόρησε στο Παρίσι μεταφρασμένος γαλλικά από τον κ. Μιντού «Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου» του ποιητού κ. Κωστή Πα-λαμά.

—Η έκδοσις έγινε από τον μεγα-λό οίκο Stock, πολυτελής και άριστη-μένη και συμπεριελήφθη σε μια σειρά βιβλίων, η όποια αποτελείται από άρι-στοτεχνήματα της λαγκοσμίου Λογοτε-χνίας.

πότεϊζι του, με τη στιγμή άκοιθώ: που σπάνιας μπουρ στην πόρτα, άκού-σαμε τάλογά μας να χρεμάτιζον μ' άπελπισία, σαν να τα σκότωναν.

—Πνίγει τάλογά μας! φώναζε γυ-ρίζοντας προς τον αδελφό 'Ιάκωβο.

Πραγματικώς αυτό φανέρωναν η αίμαγός των δυστυχισμένων ζώων. Άλλά δεν μπορούσαμε να κάνουμε τί-ποτε μέσα στη θεομηνία αυτή. Έί- άλλου και να μπορούσαμε να βοηθή-σουμε τάλογά μας, δεν μπορούσαμε να εγκαταλείψουμε μόνη της τη Βάν-να, τη στιγμή που τόσο ανέλπιστα την είχαμε έλανάμε μέσα απ' τα νύχια του τέρατος. Γι' αυτό δεν κουνήθηκαν καθόλου απ' τη θέση μας κι' ενώ ο αδελφός 'Ιάκωβος προσπαθούσε να δώσει τις πρώτες βοήθειες στην κόρη του Μπλάδιτα, εγώ με το Μίλος περιμέναμε στην πόρτα την επιστροφή του βουκόλα, έχοντας έμπιστοσύνη στα φυλα-χτά μας, των οποίων τη δύναμη εί-χαμε δοκιμάσει ήδη.

(Άκολουθεί)

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Η καλοφαγία των προγόνων μας. Ο αδελφός των Όμηρων ήρώων. Οι Άθηναίοι κι' η λιχου-διές. Η μανιώδης ιχθυοφαγία τους. Τι έγραφαν οι σκυρικοί. Τα άνθρακοφόρα φάρια. Οι λι-τοδίατοι φιλόσοφοι. Το προσάγι του Σακρά-τους. Ο πόλεμος των Σπαρτιατών κατά της κα-λοφαγίας. Τα συμπόσια και η φλυαρία των άρ-χαιών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι άρχαιοι Έλληνες ήταν περί-θοροι του ανθρώπου και κατά γην και κατά θάλασσαν. Ζωντανά χεράι-νον απ' τους πνι-μένους. Νεκρά κα-ταργούν τους ά-γοραστές των!

Γι' αυτό και ά-ποκαλοΰσαν συνή-θως τότε τα φάρια «άνθρωποφαγα». Γι' αυτό και κανείς χέλι-έκείνη την εποχή, έπρεπε να είνε... έ-κατομυριοδύος! Γι' αυτό τον λόγον αυτόν ά-ναγκάστηκαν να εί-σθαγούν ολόκληρη νομοθεσία με το σκοπό να περιορί-σουν την αίσχρο-κέρδεια στα φάρια και να της βάλουν κάποιο φράγμα.

Οι μεταγενέστε-ροι όμως και βίους οι Άθηναίοι άνα-ποΰσαν πολύ τις λι-χουδιές και έδιναν με γάλη σημασία στην ποικιλία και την πολυτέλεια των φαγητών. Δεν έτρωγαν πολύ, αλλά ήθελαν τα όρεκτικά και τα επιδόρπια τους από πάντων να είνε πρώτης τά-ξεως.

Οι Άθηναίοι διακρίνοντο κυρίως για την ιχθυοφαγία τους. Δεν το εί-χαν σε τίποτε να διασπαθίσουν ολό-κληρες περιουσίες, προκειμένου ν' ά-ποχτήσουν σπάνια και περιζήτητα φάρια.

Κατόπιν αυτού εύκολα καταλαβαί-ναι κανείς το σπουδαίο ρόλο που έ-παίξαν τότε στην κοινωνία οι ιχθυο-πώλαι. Καθώς μα-τυρεί ο κωμικός ποι-ητής Άντιφάνης, στα χρόνια του έσοι που-λούσαν φάρια είχαν τεράστιες περιουσίες και είχαν γίνει άνο-πόφοροι στους συμπο-λίτες των για το ά-λαχρόνικό τους έθος.

Τόσο ήσαν μά-λιστα ήσαν η τιμή που πληρώναν οι Ά-θηναίοι τα φάρια, έ-πετε αυτό άνάγκασ-την κωμικό ποιητή Άλεξί, να γράφη: «Τα φάρια είνε έχ-

πολλοί φιλόσοφοι. Μεταξύ αυτών συγ-κατελέγετο και ο Σωκράτης, ο όπο-ος δεν έτρωγε ποιά ψωμί. Όταν τον έβλεπαν να βαδίζει κατά την ό-ρα του δείπνου έβω από το σπίτι του και τον ρωτούσαν τί κάνει, άποκρι-νόταν ότι προστοιμάζε το καλύτερο προσάγι του που ήταν ή... πείνα.

Έπίσης περίφημοι για την ολιγαρ-κεια της τροφής των άπέμειναν κα-οί Σπαρτιάται. Αυτοί δεν ήξεραν πα-ρά το ιστορικό σπαρτιατικό αυστέρη-μα και τον μέλανα ζωμό τους.

Όταν κανένας άγίερος επηρεού-σε να επιφέρει καμ-μιά τροποποίηση στη μαγειρική τους, κα-ώς έκρησσετο έχ-θος της παρτίδας κι' έξορίζονταν. Αύ-τό συνέβη και στον Άθηναίο μάγειρο Μίλοχο, όταν έ-πληγε κάποιο στη Σπάρτη. Άναγκά-στηκε να φύγη αύ-θυμους συναποκο-μίζοντας τις κατσα-ρόλες του!

Αντίθετο προς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΟΗΣΙΕΣ... ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

Διάφοροι μεγάλοι άνδρες, είτε από άρρητιάδα, είτε και από άφέλεια, έτυχε να πούν στη ζωή τους μερικές μεγάλες... άνοησιες. Ίδου μερικές απ' αυτές:

Ο Γάλλος ακαδημαϊκός Μπαούρ Λορμάν μετέφραζε κάποτε από τα ιταλικά την «Άπελευθερωθείσα Ίε-ρουσαλήμ» του Τάσσου για λογαρια-σμό κάποιου έκδοτικού οίκου. Όταν τελείωσε τη μετάφρασή του έδλωσε στους συναδέλφους του της Άκαδη-μίας:

—Έ, τώρα παιδιά που τελείωσα τη μετάφρασή μου και δεν έχω δουλειά, θά καθίσω να μάθω καμιά ξένη γλώσσα...

—Ποιά; τον έρώτησε κάποιος. —Μά λέω ν' άρχίσω από τα ιτα-λικά! απάντησε με άφέλεια ο άκαδη-μαϊκός.

Ο Σταντάλ, όταν ήταν νέος είχε ακολουθήσει τον Ναπολέοντα, ως γνωστόν, στην έκστρατεία της Ίτα-λίας και είχε μείνει κάμποσο στη Ρώμη. Έκει έσημείωσε πολλές έρω-τικές επιτυχίες.

Όστερ' από άρκετά χρόνια, ο διά-σημος συγγραφέας, γέρος πειά, έπε-σκέφθη πάλι τη Ρώμη. Όταν γύρι-σε στο Παρίσι, διάφορες κυρίες γνω-στές του τον έρώτησαν για τις εντυ-πώσεις του.

—Άλλοίμονο, κυρίες μου! άπάν-τησεν ο Σταντάλ. Τά ήθη άλλαξαν πολύ στη Ρώμη. Η σημερινή Ρω-μαίος είνε σμυρόντοφος και άκατάδε-χτες... Πόσο πιο καταδεχτικές ήσαν η μητέρες τους και η γιαγιάδες τους!...

Έίναμε όμως να πη ότι είχε άλ-λάξει με τα γράμματα αυτός ο βίος.

αυτός στο ζήτημα της τροφής ήσαν οι κάτοικοι της Σικελίας, παροικιω-δη δε άπέμειναν τα «Σικελικά δει-πνα». Από και δήθηκαν και οι πρώ-τοι άρχιμάγειροι, οι όποιοι διέδωσαν την τέχνη τους και στις άλλες χώ-ρες.

Περίφημα επίσης υπήρξαν και τα τυμπόσια των άρχαιών, τα όποια οι πρόγονοί μας είχαν αναγάγει σε πρω-τοφανή περιωπή. Κατά τα συμπόσια αυτά, μιλούσαν τόσο πολύ, ώστε, κα-λώς λέγει ο Πλούταρχος, θά προτι-λούσαν να τους λείψη το κρασί παρά η κουβέντα. Και τα κουρεία, λόγω

της άνάγκης φλυαρίας των πελατών των, λεγόντουσαν «όσινα συμπόσια».

Μά και οι Πέρσαι δεν πήγαιναν πίσω στο ζήτημα της τροφής! άλλ-αυτοί ήσαν άλλον πολυφαγώδες πα-ρά καλοφαγώδες. Όταν ο βασιλεύς της Σπάρτης Πausanias μετά τη μά-χη των Πλαταιών βρήκε μισοτελει-ωμένα τα τραπέζια των Περσών, λέ-γεται ότι είπα:

—Μά τους Θεούς, φαίνεται ότι αυτοί οι Πέρσαι είνε πολύ λαίμαρ-γοι. Γιατί ενώ έχουν τόσα και τόσα πλούσια φαγητά, ήθραν έδω για να μάς πάρουν το μαύρο μας ψωμί...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΓΡΙΠΠΙΝΑΣ

Μία τρομερή γυναίκα. 'Η δηλητηρία της αυτοκράτορος Κλαυδίου. Πώς ανέθηκε στο θρόνο ο Νέρων. Ένας άκηρυκτος πόλεμος μεταξύ μητέρων και γιου. 'Η όραία ευνουμένη 'Ακτι. 'Η δολοφονία του Βρεττανικού. Το καταχθόνιο σχέδιο της μητροκτονίας. 'Ο που η πρώτη απόπειρα αποτυγχάνει. Οι δολοφόνοι περικυκλώνουν την 'Αγριππίνα. 'Η τελευταία της στιγμής, κ.τ.λ.

Η 'Αγριππίνα παρουσάζει ένα μοναδικό ίσως φαινόμενο στην παγκόσμιο ιστορία. 'Υπήρξε κόρη, αδελφή, γυναίκα και μητέρα αυτού του κράτους. Ήταν κόρη του αυτοκράτορος Γερμανικού, αδελφή του διαδόχου του Καλλιγούλα, σύζυγος του Κλαυδίου και μητέρα του Νέρωνος. Τρομερή φιλαρχη και απληστη, καταχθόνια, γοητευτική και αυταρχική, είχε επιβληθεί στο γέρο σύζυγό της τον Κλαύδιο και, επί της βασιλείας του, αυτή μόνη διοικούσε όλκληρη την απέραντη ρωμαϊκή αυτοκρατορία. 'Η σύγκλητος μάλιστα άπένεμε για πρώτη φορά σ' αυτήν τον τίτλο της Αδούστας.

'Η ζωή της ήταν γεμάτη από απειράκις δόξα και φριχτά εγκλήματα, δολοφονίες και κάθε είδους σκληρότητες. 'Η Μοίρα όμως της έπεφύλασσε τη σκληρότερη τιμωρία, να υποστεί δηλαδή η ίδια δλ' αυτά που είχε κάνει στους άλλους, απ' το γιό της.

Όταν ο σύζυγός της άρχισε να δείχνει ότι δεν άνεχόταν τη διαγωγή της και την έπιβολή της, η 'Αγριππίνα συνέλαβε το σχέδιο να τον εξαλείψει από το προσώπου της γης, για ν' ανέβαση στο θρόνο το γιό της τον Νέρωνα, ο οποίος ήταν ακόμα ανήλικος. 'Ετσι θα τον κληρονομήσει εκείνη και θα εξακολουθήσει να κυβερνά την αυτοκρατορία. Και πραγματικά, μία νύχτα έδωσε και δηλητηρίασάν τον Κλαύδιο μ' ένα δηλητήριο που-τό είχε εφεύρει η ίδια. 'Ετσι αναγκηρύχθηκε αυτοκράτορ ο Νέρων.

Από τη στιγμή εκείνη άρχισε η παντοδυναμία της 'Αγριππίνας. 'Ο Νέρων, ο οποίος ήταν άπειρος στη ζωή και δεν είχε πάρει ακόμα τον άερα της έξουσίας, έδειχνε μεγάλη άγνη, σεβασμό και ύποταξη στη μητέρα του. Σιγά-σιγά όμως, όσο μεγάλωνε και στερόταν τη θέλη του στο θρόνο, η κηδεμονία και η έπιβολή της του έγιναν άλυπτες. Και έτσι άρχισε ένας άγριος και σιωπηλός πόλεμος μεταξύ της μητέρας και του γιου. 'Ο Νέρων είχε τότε έπισημη είνουμένη του την όραία αδελφή 'Ακτι, η οποία ήταν η πιο θανάσιμη έχθρα της 'Αγριππίνας.

'Η 'Ακτι λοιπόν τον όδησε να μην ύπακούη στις προσαγές της μητέρας του. Στο τέλος μάλιστα ο Νέρων έδωσε απ' την Αθήν τον περίφημο ευνουμένο της 'Αγριππίνας λυσιστή Παλλάντιο, ο οποίος ήταν ο κυριότερος συνεργάτης της σ' όλα της τα εγκλήματα.

Τότε η αυτοκρατορία κατάλαβε ότι έβρισκε όριστικά η παντοδυναμία της. Προσπάθησε με το καλό και με τις περιποιήσεις ν' ανακτήσει την παλιά της έπιβολή στο γιό της. 'Αλλά έπειδή σέ λίγο έλθε ότι η τακτική της αυτή δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα,

'Αγριππίνα και Παλλάντιος.

κι' αποφάσισε ν' απαλλαγεί μιά για πάντα απ' τη μητέρα του με τον ίδιο τρόπο που είχε απαλλαγεί και απ' το Βρεττανικό.

Τότε μαζί με τον άπειρο ένοχο-νόμενο του 'Ανίσετο, κατέστρωσε ένα καταχθόνιο σχέδιο. Προσκάλεσε τη μητέρα του να παρενσθί σε μιά μεγάλη γιορτή που δινόταν το 53 μετά Χριστόν στη Μπάγια προς τιμήν της 'Αθηνάς. 'Η 'Αγριππίνα πήγε κι' ο αυτοκράτορ της φρόνησε με τόσο σεβασμό και της έκανε τόσες περιποιήσεις, ώστε εκείνη συγκινήθηκε. Τό βράδυ, μετά τη γιορτή, την συνόδευσε ως την αυτοκρατορική έπαυλη του λιμένου της Μπάγια, όπου θα δινόταν ένα μεγάλο-πρεπές συμπόσιο. 'Απέναντι στην έπαυλη βρισκόταν διατεταγμένα πολλά καράβια του αυτοκράτορος. Τό ένα απ' αυτά ήταν μεγαλύτερο, όμοιοτερο και πολυσιότερα στολισμένο από τα άλλα. 'Ο Νέρων πρότεινε στη μητέρα του ν' ανεβή στο καράβι αυτό για να πάνε

ως την έπαυλη. 'Αλλά ένας κατάσκοπος της απέκλυσε τη στιγμή εκείνη το καταχθόνιο σχέδιό του και η 'Αγριππίνα άρνήθηκε και πρότίμησε να πάη στην έπαυλη με το πολυτελές φορείο της.

Όστόσο, και κατά τη διάρκεια του συμποσίου, ο Νέρων την περιποίηθηκε με τόση στοργή, ώστε η 'Αγριππίνα ξεχάσε τις ύποψίες της. 'Όταν δέ μετά το συμπόσιο της έπρότεινε ν' ανεβή στο όμοιο καράβι, δεν έφερε πια καμιά αντίρρηση.

Αυτό ήταν η καταστροφή της. Γιατί το καράβι εκείνο είχε ναυπηγηθεί απ' τον 'Ανίσετο με τέτοιο τρόπο, ώστε ένας άνθρωπος μπορούσε τραβώντας ένα σχοινί να το βουλιάξει.

'Η νύχτα ήταν όραία, η θάλασσα γαλήνια και τ' άστέρια έλαμπαν στον ουρανό. 'Η 'Αγριππίνα ήταν καθισμένη στο σαλόνι του καραβιού μαζί με τους δύο συντρόφους της, τον Γάλλο και την 'Αστερόνα, κουβεντιάζοντας μαζί τους μ' ευχαρίστησι, έπειδή είχε ανακτήσει την άγάπη του γιου της.

'Η 'Αγριππίνα ήταν καθισμένη μέσα στην ιδιαίτερη κάμαρά της, περιμένοντας το γυρισμό του έμπιστου, που είχε στείλει στο Νέρωνα, όταν άκουσε στον αντίπαλο κλαγγές όπλων. 'Επειτα έλθε να εμφανίζεται στην πόρτα της ο 'Ανίσετος, με μερικούς στρατιώτες γύρω του. 'Ορρώθηκε περήφανη και του έλεγε :

— 'Αν έρχεσαι για ν' μ' έπισκεφθής, μάθε ότι είμαι καλά. 'Αν όμως έρχεσαι για ν' εκτελέσεις κανένα εγκλημα, μάθε ότι ξέρω καλά το γιό μου. Δεν μπορεί να διατάξει μητροκτονία.

'Ο 'Ανίσετος έκανε πως δεν κατάλαβε και διάταξε τους άνδρες του να περικυκλώσουν τη μητέρα του αυτοκράτορος.

Τότε η 'Αγριππίνα γύνωσε το στήθος της και φώναξε :

— Χτύπα έδω, 'Ανίσετο! Χτύπα το στήθος αυτό, απ' το όποιο ο Νέρων ρούφηξε τη ζωή.

'Ασυνκίνητος όμως ο 'Ανίσετο και οι στρατιώτες του, άρχισαν να χάνουν άλύπητα κι' η 'Αγριππίνα σιωπώστικη καταγής νεκρή με το κορμί της κατατροπυμένο από άμετροτους λογχισμούς.

— 'Η μοίρα αυτή γυναίκα, γράφει ο Πλάτων, αν έδώρησε στον κόσμο ένα καινούριο δηλητήριο, εκείνο με το όποιο δηλητηρίασε τον Κλαύδιο, στον έαυτό της δώρησε το Νέρωνα.

'Η 'Αγριππίνα, έντωμεταξύ κατάλαβε ότι είχε πέσει σε παγίδα. Δέ μήπως λοιπόν καθόλου, αλλά κρυφά βγήκε στο κατάστρωμα κι' από κεί έρχτηκε στη θάλασσα κι' άπομακρύνθηκε κολυμπώντας, 'Ετσι δέ κατόρθωσε να σωθή...

Όταν έφτασε στην έπαυλή της, κάθισε και συλλογίστηκε τι έπρεπε να κάνει. Σκέφτηκε ότι ο μόνος τρόπος για να σωθή ήταν να προσποιηθεί ότι δεν κατάλαβε τίποτα, κι' ότι πίστευε στην ελλοίμεια των αισθημάτων του γιου της. Φώναξε λοιπόν τον έμπιστό της 'Αστερίνο και του έλεγε :

— Τόξέ το γρηγορώτερο στο Νέρωνα και πές του ότι, χάρις στη βοήθεια των θεών, γλύτωσα από έναν τρομερό κίνδυνο! Βούληξε το καράβι που με μετέφερε. Πές του όμως να μην άνησυχήσει καθόλου, γιατί δεν έπαθα τίποτα και γάρη να με ίδι.

Όταν έμιασε ο Νέρων ότι είχε άποτύχει το σχέδιό του, έχλώμασε από φόβο. Φώναξε άμέσως το Σενέκα και το Βούρρο, τους δύο έμπιστους του ύπουργούς και τους έλεγε ότι η 'Αγριππίνα έφερε την ίδια εκείνη νύχτα να εξαλειφθί από το πρόσωπο της γης.

— Δεν ύπάρχει παρά μόνο ένας τρόπος, έλεγε ο Σενέκας, να σκοτωθί η 'Αγριππίνα.

Κι' άμέσως ανέθεσαν στον 'Ανίσετο την εκτέλεση της τραγικής άποφάσεως.

Εκείνος παρέλαβε ένα μεγάλο άποσπασμα σώματοςφύλακων του αυτοκράτορος, πήγε στο 'Αντίο, έδωσε τους μισούς να πολιορκήσουν την έπαυλή της 'Αγριππίνας και, ακολουθούμενος απ' τους άλλους μισούς, παρέβλασε την πόρτα και ώρμησε μέσα. 'Ολους όσους βρήκε μπροστά του, έθαξε τους στρατιώτες να τους δέχουν.

'Η 'Αγριππίνα ήταν καθισμένη μέσα στην ιδιαίτερη κάμαρά της, περιμένοντας το γυρισμό του έμπιστου, που είχε στείλει στο Νέρωνα, όταν άκουσε στον αντίπαλο κλαγγές όπλων. 'Επειτα έλθε να εμφανίζεται στην πόρτα της ο 'Ανίσετος, με μερικούς στρατιώτες γύρω του. 'Ορρώθηκε περήφανη και του έλεγε :

— 'Αν έρχεσαι για ν' μ' έπισκεφθής, μάθε ότι είμαι καλά. 'Αν όμως έρχεσαι για ν' εκτελέσεις κανένα εγκλημα, μάθε ότι ξέρω καλά το γιό μου. Δεν μπορεί να διατάξει μητροκτονία.

'Ο 'Ανίσετος έκανε πως δεν κατάλαβε και διάταξε τους άνδρες του να περικυκλώσουν τη μητέρα του αυτοκράτορος.

Τότε η 'Αγριππίνα γύνωσε το στήθος της και φώναξε :

— Χτύπα έδω, 'Ανίσετο! Χτύπα το στήθος αυτό, απ' το όποιο ο Νέρων ρούφηξε τη ζωή.

'Ασυνκίνητος όμως ο 'Ανίσετο και οι στρατιώτες του, άρχισαν να χάνουν άλύπητα κι' η 'Αγριππίνα σιωπώστικη καταγής νεκρή με το κορμί της κατατροπυμένο από άμετροτους λογχισμούς.

— 'Η μοίρα αυτή γυναίκα, γράφει ο Πλάτων, αν έδώρησε στον κόσμο ένα καινούριο δηλητήριο, εκείνο με το όποιο δηλητηρίασε τον Κλαύδιο, στον έαυτό της δώρησε το Νέρωνα.

'Η 'Αγριππίνα, έντωμεταξύ κατάλαβε ότι είχε πέσει σε παγίδα. Δέ μήπως λοιπόν καθόλου, αλλά κρυφά βγήκε στο κατάστρωμα κι' από κεί έρχτηκε στη θάλασσα κι' άπομακρύνθηκε κολυμπώντας, 'Ετσι δέ κατόρθωσε να σωθή...

Όταν έφτασε στην έπαυλή της, κάθισε και συλλογίστηκε τι έπρεπε να κάνει. Σκέφτηκε ότι ο μόνος τρόπος για να σωθή ήταν να προσποιηθεί ότι δεν κατάλαβε τίποτα, κι' ότι πίστευε στην ελλοίμεια των αισθημάτων του γιου της. Φώναξε λοιπόν τον έμπιστό της 'Αστερίνο και του έλεγε :

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικόλ. Β. Λαμιανοῦ, Δεσφός 'Αλεξάνδρας 209. 'Αγαλαβάνοναι παντός είδους δικινάκ δοθέντες παρ' άπαι τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης : Φορολογικαί, Διοικητικαί και εν γένει Οικονομικαί ύποθέσεις. 'Ωραι γραφείον 8—9 π.μ. και 4—5 π.μ.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΚΑΒΑΛΛΑ.—Την 20ην τρέχοντος μηνός συντηθήσαν ένταῦθα εἰς φιλικήν ποδοσφαιρικὴν συνάντησιν αἱ ομάδες «'Ατλας» Σάνθης καὶ ἡ καλλι-στη οὐδὲς τῆς πόλεως μας «'ΑΕΚ».

Αἱ δύο ομάδες ἀνεδείχθησαν ἰσόπα-λοι, ἐπιτυχούσαι ἐκάστη ἀνὰ ἓν τέμμα. Διαιτητὴς τοῦ ἀγώνος ὁ κ. Γ. Πε-σίδης, ἀμερόλητος.

Σ. ΚΑΚΟΥΛΙΑΝΣ

ΜΑΚΡΥΧΩΡΙΟΝ.—Τὴν παρελθού-σαν Κυριακὴν εἰς τὸ γήπεδον Μακρυ-χωρίου συντηθήσαν αἱ δύο ἰσχυρὰι ομάδες «'Αιλιαφ» Μακρυχωρίου καὶ «'Αρης» Διαικτοῦ διὰ τὸ πρωτάθλη-μα. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη με-τέμματα 7—2. 'Εκ τῆς νικήτριας οὐ-δὸς διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Δ. Λαμπρί-δης, Σ. Ζωγραφίδης, Πογὸς καὶ Γ. Κρησελίδης.

ΤΡΕΛΛΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ('Αττικῆς).—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 20 Σεπτεμβρίου γενομένην ἀρχαιρεσιῶν διὰ τὴν ἐκ-λογὴν διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ πο-δοσφαιρικοῦ συλλόγου «'Ολυμπιακός» ἐ-ξελέγησαν οἱ κ. κ. Σ. Οικονομίδης, Πρόεδρος, Χ. Σταυριανός 'Αντιπρό-εδρος, Χ. Ροῦλός Ταμίας καὶ Σύμβου-λοι οἱ κ. κ. Βαζήμας Ν. καὶ Μαργαρί-της Τ. 'Αρχηγὸς τῆς ομάδος ἐξελέγη ὁ σύμβουλος κ. Ν. Βαζήμας, ἓνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἐπιτεκνούς παικτας τῆς πό-λεως μας.

—'Επίσης τὴν παρελθούσαν Κυρια-κὴν συντηθήσαν ἡ β' οὐδὲς τῆς «'Ε-νώσεως 'Ηρακλείου» μετὰ τῆς ομάδος «'Αήτις» Ποδονίφτη, εἰς τὸ γή-πεδον τῆς πρώτης.

Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ «'Ενωσις» 'Η-ρακλείου διὰ τεματίων 4—2.

Γ. Π. ΡΩΜΑΝΟΣ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.—Τὴν Κυριακὴν 13ην Σεπτεμβρίου συντηθήσαν εἰς τὸ γή-πεδον τοῦ «'Παναθηναϊκοῦ» ἡ διώνυ-μος οὐδὲς μετὰ τῆς «'Α.Ε. Μεσολογγί-ου». 'Ο ἀγὼν ἔληξεν ὑπὲρ τοῦ «'Πανα-θηναϊκοῦ» διὰ τοῦ καταπληκτικοῦ ἀπο-τελέσματος 5—0. 'Ο «'Παναθηναϊκός» κατήλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὸ τὴν ἑξῆ-σινθεσιν : Καραθανάσης, Παπαϊωάν-νου, Πάδας, Διομίδης, Παπασι-δης, Π. Καραπάνος, 'Αθανασίου, Ζουρίδης, 'Αλεξανδρῆς, Κασσάρας καὶ Φώτης Μαρτίσης.

ΠΕΡ. ΦΕΣΜΕΚΙΑΝΙΔΗΣ καὶ ΑΜΑΖΩΝ

ΠΑΤΡΑΙ.—Τὴν παρελθούσαν Κυ-ριακὴν 25ην Σεπτεμβρίου κατήλθεν εἰς τὴν πόλιν μας ἡ ἰσχυρὰ οὐδὲς τοῦ Πει-ριαιῶς «'Αμυνας», πρωταθλήτρια Α' κα-τηγορίας, καὶ συντηθῆ μετὰ τῆς ἰ-σχυρῆς ομάδος τῆς πόλεως μας «'Ο-λυμπιακός».

Κατόπιν ὁραίου ἄλλα καὶ σκληροῦ ἀγώνος, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ «'Αμυ-να» διὰ τεματίων 3—2. 'Απὸ τὸν «'Ο-

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

λυμπιακός» διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Λαγός, 'Αθανάσιος, Καραμπέτ καὶ Γρηγορό-πουλος Ι.

Ι. ΓΑ-Ι-ΤΑΝΗΣ

ΑΙΓΙΝΑ.—Τὴν Κυριακὴν 27ην Σε-πτεμβρίου συντηθήσαν εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ οὐδὲς Α'. «'Σαρωνικός», πρωταθλήτρια Αἰγίνης, μετὰ τῆς ἰσχυρῆς ομάδος «'Παναγινη-τικός». Λόγῳ ἀπουσίας πολλῶν παι-κτῶν ὁ «'Παναγινητικός» ἤττηθῆ διὰ τεματίων 5—3.

'Ο «'Παναγινητικός» κατήλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὸ τὴν ἀκόλουθον σύνθε-σιν : Πανταζής, Καπετάνιος, Σαρφής, Χαριτόπουλος, Σακκιάς, Σαροῦλης, Γιαννούλης, Πανταζής, Κοσμάς, Βο-σιτσάνος καὶ Ροδάκης.

Διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Σακκιάς, Γε-

□ □ □ ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ □ □ □

Ποδοσφαιρισταί τῆς «'Ενώσεως Ποντίων» Καλλιθέας. (Φωτογραφία Χ. Ψαμῆδης)

αννούλης, Ροδάκης, Χαριτόπουλος καὶ Καπετάνιος.

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

ΑΜΑΛΙΑΣ.—Τὴν παρελθούσαν Κυ-ριακὴν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «'Εθνικοῦ Α. Ο.» συντηθήσαν οἱ «'Εθνικός» 'Α-μαλιάδος μετὰ τῆς «'Ενώσεως Κον'πό-λεως» Πύργου. Κατόπιν τεχνικοῦ παι-χνιδίου, ὁ «'Εθνικός» ἐπεβλήθη ἐνὸς-λως τῆς ἀντιπάλου ομάδος καὶ τὴν ἐ-νίκησε διὰ τεματίων 5—0.

Τὴν νικήτριαν ομάδα ἀπέτελουν οἱ κ. κ. Παπᾶς, Καθόνης Π, Μπρεζέγος, Γόγυρας, Κατασώφης Π, Σουριόπου-λος, Δαλιάνης, Καπατσώφης Ι, Καθόν-ης Ι, Καραλῆς, Μαρτίσης.

'Ιδιαίτερος διεκρίθη ὁ τεματοφύ-λας τοῦ «'Εθνικοῦ», ὅστις διὰ τῆς ἐ-πιδεξιότητός του ἀπέκρουσε πολλὰ ἐ-πικίνδυνα σουτ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΤΣΙΛΙΕΡΗΣ

ΑΜΑΛΙΑΣ.—Τὴν Κυριακὴν 27ην τρέχοντος μηνός εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «'Εθνικοῦ» συντηθήσαν ὁ «'Λευκός»

Ὁ ρ ο μ α ν σ ῆ ρ ε ρ. Αἰγίνα. 'Η φωτογραφία θά δημοσιευθῇ. Εὐχαριστοῦ-μεν δυστυχῶς ὅμως δὲν θά μὴν μπορούμε νὰ σᾶς τὴν ἐπιστρέψουμε. Εἶνε δύσκολο αὐτό. Χρειάζεται ἰδιαίτερα ὑπηρεσία. Τὸ πημά σας δὲ ἐπιτυχές. Σπαρακτικὸν θέ-ματα καὶ ἀξιοδύκρον—ἀξίον δηλαδὴ νὰ προκαλέσῃ δάκρυα—μὰ δὲν εἶνε καλὸ. Καὶ ἰδοὺ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτὸ τὸ θέτο :

ΧΩΡΙΣΜΕΘΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ
'Ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ σκληρὴ, τοῦ χω-
(ρισμοῦ) ἡ ὥρα
τοῦ πεπρωμένου ἡ στιγμή καὶ τοῦ
(φρικτοῦ) χειμῶνα.

Νὰ μᾶς χωρίσῃ θέλησι, ἡ τύχη ἡ
(φρικτὴ) μᾶς
μὰ ἀφοῦ ἦταν θέλημα Θεοῦ, θὰ εἴν
(ὑποφερτὴ) μᾶς.

Πόσο μεγάλος ὁ καῖμος ; τοῦ χωρι-
(σμοῦ) ἡ ὥρα ;
ὑπάρχει ἄλλο φρικτότερον εἰς τὰς
(ψυχὰς) μᾶς τώρα ;

'Ω Παντοδύναμε 'Επιστάσε !...

Ποὺ τὸν κόσμον τὸν τρομάζεις
Με μιάσων φωνῇ.
Καὶ ὅλα τὰ διατάξεις
νὰ γίνουν αὐτοσχημῆ.

'Αλλὰ οἱ ἄνθρωποι καμπόσοι
Εἶνε ἀχάριστοι πολλοὶ
Καὶ πολλοὶ δὲν σέ θύνωσι
Σένα ποὺ με μιά σου φωνῇ

'Ολα τὰ τρομάξεις
'Ολα τὰ διατάξεις
Νὰ γίνουν αὐτοσχημῆ
Με μιά σου φωνῇ...
'Ω 'Υψιστε Θεέ !...

Κ. Π ρ ο δ ρ ο μ ῆ δ ν. 'Ηρακλείον. Για νὰ σᾶς γράψω καὶ τὸ «'Μπουκέτο» καὶ ἡ «'Οικονομία» πὸς οἱ στίχοι σας δὲν εἶνε καλοὶ, θὰ πῇ πὸς δὲν εἶνε πραγματικῶς. Μὴν παραπονιέσθε λοιπόν. Ν' ἀκούτε τίς συμβουλές μας. Μᾶς γράφετε ἀκόμη ὅτι κατόπιν τῆς ἀπορρίψεως τῶν ποιημάτων σας «δὲν ἔχετε τὸ θάρρος νὰ ξανα-γράψετε καὶ δεύτερον γιὰ νὰ τὸ δια-βάσῃ 'Εκείνη γιὰ τὴν ὁποία τὸ γρά-ψατε καὶ ἰσως καμθῆ» !... Τί φταί-με ὅμως ἐμεῖς γι' αὐτό ; 'Εχομε ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν νὰ συνδράμουμε ἓνα νέο ποῦ γράφει στίχους, μὰ ὅταν οἱ στίχοι τοῦ εἶνε κάκιστοι, τί θέλετε νὰ κάμουμε ; Εὐχαρί-στοῦμε γιὰ τὴν ποδοσφ. ἀνταπόκρισιν. Στέλ-νετε ταχτικά ἀνταποκρίσεις καὶ φωτογρα-φίες.

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ

ΑΝΕΠΙΣΗΜΟΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν συντη-θήσαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ δύο ἰ-σχυρὰι ομάδες «'Υπεροχὴ» Βύρωνος καὶ «'Καλλιθαϊκός» Καλλιθέας, ὑπὸ τὴν διαιτησίαν τοῦ κ. Ξέμου. Ζαπάρδα τοῦ «'Παναθηναϊκοῦ», εἰς τὸ γήπεδον τοῦ δευτέρου. Πρώτῃ κατήλθεν εἰς τὸ γή-πεδον ἡ «'Υπεροχὴ», καὶ τὸ ἐναρκτή-ριον λάκτισμα εἶχε ὁ «'Καλλιθαϊκός», ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγον ἐσημείωσε τὸν πρώτον καὶ μοναδικὸν τέμμα. Μετ' ὀ-λίγα λεπτά ἡ «'Υπεροχὴ» ἐσημείωσε καὶ αὐτὴ τὸν πρώτον τέμμα, τὸ ὁποῖον ἐπικολούθησαν ἄλλα δύο ἐπιτευχθέν-τα διὰ τοῦ κεντρικοῦ κινήσου. Οὕτω ἔληξεν ὁ ἀγὼν με νικήτρια τὴν «'Υ-περοχὴν» διὰ τεματίων 3—1. 'Ο διαι-τητὴς κ. Ζαπάρδας ὑπέρξε πολλὸ κα-λός.

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν συ-νητήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «'Καλλιθαϊκοῦ» αἱ ποδο-σφαιρικαὶ ομάδες Α. Β. «'Ενωσις Νέ-ων» 'Ανεξαρτησίας καὶ «'Ενωσις Φι-λάθλων» 'Αθηνῶν. Κατόπιν σκληροῦ ἀγώνος ἀνεδείχθη νικήτρια ἡ δευτέρα διὰ τεματίων 3—0.

Ε. Χ. Ζ.

Κ. ΦΙΛΙΠΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ
ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

(Αρθρο της θαλάσσης Ντέ Κλεσσ)

Με τα απλά, μάλλινα φθινοπωρινά φορεματάκια, τα οποία θα είναι πάρα πολύ αν-δύα, έφ'ετος, θα φορέσουμε μια πολύ πλατειά ζώνη από μαύρο λουστρίνι.

Η ζώνη αυτή θα είναι ντραπέ, ή με πίες και θα περιβάλλη, καθώς θα είναι πολύ φαρδιά, την τάγια, σαν το ακορσέλεν που ήταν τόσο της μόδας, άλλοτε.

Η πλατειά και ελαφροστή αυτή ζώνη, θ' αναδεικνύη πολύ ένα καλοκατωμένο σώμα.

Η χάρη της ζώνης αυτής θα συμπληρώνεται με γάντια άσπρα, κατωμένα από δέρμα μαλακό σκούρο καφέ, με ύψηλή μανσέττα.

Η μανσέττα, θα είναι ελαφρώς ντραπέ έμπρός με πίες, ενώ το επάνω μέρος δεν θα είναι ντραπέ και θα γαννίρεται με τέσσερα χοντρά κουμπιά, σκεπασμένα με λουστρίνι μαύρο.

Έφ'ετος θα είναι πολύ της μόδας και τα επανωφόρια από σκωτζέζικο λαινά, ή τα κατωμένα από λαινά, απλό, και γαννιρισμένα με λαινά σκωτζέζικο, του οποίου οι διάφοροι χρωματισμοί θα αναμειγνύονται με το χρώμα του επανωφοριού.

Τα επανωφόρια τα κατωμένα ή λολύχρα από ύφασμα σκωτζέζικο, είναι κατάλληλα για πολύ νέα κορίτσια, με πρόσωπο πολύ όμορφο και λεπτή σιλουέττα.

Το σκωτζέζικο ύφασμα θα γαννίρη ένα επανωφόρι από ύφασμα απλό, με πλατειά ρεβέρ, τα οποία διασταυρώνονται στην τάγια και με παρμέντα ύψηλά, που θα φτάνουν μέχρι του άγκυρος ή και πιο ύψηλά. Συχνά το επανωφόρι αυτό θα γαννίρεται κι' έμπρός, στο άνοιγμα, κατά μήκος, από τη μέση ως κάτω, με ρεβέρ από ύφασμα σκωτζέζικο, πολύ στενό επάνω, το οποίο θα φαρδύνη προς τα κάτω. Καθώς λοιπόν βλέπετε, η σκωτζέζικη γαννιτούρα στα επανωφόρια, είναι πολύ πλούσια.

Τα κορσάκια των φθινοπωρινών μας φορεμάτων, θα γαννιρύνται με γαννιζάκια και με πλαστρόν, από κορ-ντε-σίν, ή από ζωζέττα. Θα περιβάλλονται δε όλολύχρα ή με δαντέλλα γκιπούρ, στενή ή με κορντοννέ. Θα γαννιρύνονται επίσης και με άζουρ, ή με κέντμα.

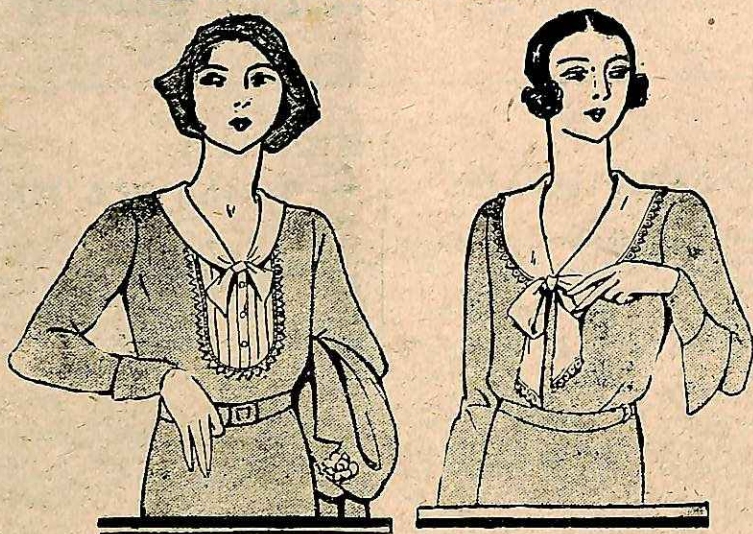
Η γαννιτούρα αυτής, άσπρες ή ανοιχτόχρωμες, πηγαίνουν προ πάντων πολύ σε μαύρα βελούδινα φορέματα.

Η έφετηνή μόδα αγαπά πολύ την άμυνία, και άπαιτεί να είναι άσπρη ή σάντα μας και τα γάντια μας άκόμα και το βράδυ.

Θα είναι προ πάντων, αν-δύα, τα μαύρα γάντια από δέρμα (δου-έντ), χρώματος μπέζ, με μπαρέτες από μεταξωτό κορντοννέ και με πλατειά φαστν γύρω στη μανσέττα.

Η σάντα θα γίνεται από δέρμα άσπρη και θα έχη σχήμα άκκου,

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Μπλούζα από κρέπ, γαννιρισμένη με πλαστρόν και γανιά από κρέπ ζωζέτ. Το πλαστρόν δλόγυρα γαννιρύνεται με δαντέλλα Βενιζ. 2) Κορσάκι, γαννιρισμένο με γανιά από κρέπ-ντε-σίν με δαντέλλνια μπρονζούρα.

άποτελούμενον από τρία βολάν κομμένα δλόγυρα σε πλατειά φαστν. Το φερμουάρ της σάντας αυτής θα είναι κορσάλλιο.

Το βράδυ, θα ιδούμε και χειρ-τωμένες μικρές τσάντες από μαργαριτάρια, ή χάνδρες γυαλιστερές. Έπίσης άρκετές βραδυές τσάντες θα γίνονται σε σχήμα φακέλλου και θα είναι κεντημένες με γάντες άσπρες και χρωματιστές.

Πολλά βραδυά φορέματα θα γαννιρύνονται με γιολάντες λουλουδιών, κατωμένες από βελούδο. Η γιολάντες αυτές θα τοποθετούνται γύρω στο ντεκολτέ και θα πέφτουν επάνω στον ώμο.

Τα φύλλα και ο κλώνοι των θα γίνονται από βελούδο πράσινο, διαφόρων αποχρώσεων.

Πολλές γιολάντες ή άκολουδών το σχέδιο του ντεκολτέ ής πλάτης, γαννιρύνονται το φέρμα υ νο πίσω.

Έφ'ετος θα ιδούμε ως ανουω-τάν δυο παλές μόδες. Τη μαντόνα και τις υποίντες. Τη μαντόνα μαν-σόν θα είναι μετρίου μεγέθους και ποδ πάντων μαύρα, γαννιρισμένα με λίγη γούνα, γούμα σκουριά. Η ανώμεις αυτών των δυο γυναικών θα είναι πολύ αν-δύα στις φθινοπωρινές μας τουαλέτες.

Θα είναι της μόδας έφ'ετος και η μικρούς βελούδινες έσάρτες.

Θέλετε να είστε έντελεις σιχ και συμμορφωμένη συγχρώμας με τις τελευταίες άπαιτήσεις της μόδας;

Φορέστε με το μαύρο σας αν-σάμπλ από ντρα ή από βελούδο, μια έσάρτα από βελούδο επίσης μαύρο με μπρονζούρα γούνινη καρτέ.

Φορέστε τη δε έτσι. Έστε άφω-περιβάλλετε υ' αυτή το λαμό σας, ή δυο της άκρες ριγμένες πίσω στους ώμους, να πέφτουν πολύ χαμηλά, ως τους γοφούς. Βρεϊτα κορσάτες στα χέρια σας ένα μαγνόν μικρό, από βελούδο μαύρο, γαννιρισμένο στη μέση με δυο υπάντες από γούνα κι' έτσι

θα έχετε μια σιλουέττα πολύ κομψή και υπερμοντέρνα.

Όσο άφορά για τις κερπίντες, αυτές είναι τα δεσινάτα των καπέ-λων κάτω από το πηγούνι που συ-νηθίζονταν πριν από πολλά χρό-νια.

Όπως φαίνεται δε, θα τις ιδού-με κι' έφ'ετος σε μερικά μικρά κα-πέλλάκια, που δεν είναι δυνατόν να σταθούν χωρίς στηρίγματα στο κε-φάλι.

Άλλοτε ή μπρίντες ήσαν έξαι-τμήματα των καπέλλων που φορούσαν μόνο ή ήλικιωμένες κυρίες. Άλλά έ-φ'ετος θα τις ιδούμε προ πάντων στα καπέλλα των νέων.

Θα ιδούμε και ώρατα βραδυά καπέλλάκια φόρμας (Βαττώ) τα ό-ποια θα γίνονται από μαύρο βελού-δο και θα φοριούνται λίγη στρωβά προς το ένα αυτί και θα συγχρατούν-ται με μια υποίντα από τριαντάφυλ-λα μικρά, δύο αποχρώσεων.

Άδύο τα τριανταφυλλένια περι-δέματα στο ύψος του αυτιού βελού-δινα καπέλλου είναι πολύ άμυνικά και δεν μοιάζει καθόλου με τις τυ-πικές υποίντες του παλιού καιρού, που ήσαν γυναικένιες συνήθως από μαύρο κορδέλλα.

Ναι, ζωνάρονται ή παλές μό-δες, αλλά τόσο προπονημένες, τόσο ζωντανωμένες, ώστε δικαιολογούνται να γίνουν την έντόπωση του νέου και του ανώτατου.

Και αν ένα και πάλι αν-δύα ή αινωέττες και τα σπορ, μας παί-νουνται τόσο διαφορετικά από αυτά που σκεύονταν ή νιτέρες μας.

Τα νέα σπορ είναι διαφόρων γυναικωδών ή του αυτού χρώματος με τα καπέλλα ή πολύ ζωντοχ χρώ-ματος, ώστε να όποτελ ή αντίθεση με το σκούρο σόντο. Και τοποθετούνται με πλάτ γάνι στα καπέλλα, όχι τυ-πικά και μονότονα έπως άλλοτε.

Θα ιδούμε και καπέλλα γαννιρι-σμένα γύρω στα μύο με σπορ υι-

κρά. Τα περισσότερα βελούδινα κα-πέλλα θα έχουν καλότες, έργασμέ-νες με νερό. Πολλά θα γαννιρύν-ται και με κομμάδες από κορδέλλα, άσπρη με το γούμα του καπέλλου.

Μερικά μικρά καπέλλάκια θα συμπληρώνονται έμπρός υ' ένα μι-κρό βέλο, πούλινο, το οποίο θα φτά-νη σαν μια ελαφρά προσωπίδα, μόνο ως τα μάτια και θα όνη στο βλέμ-μα το θέλητρο του μυστηρίου.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ

Ο μέγας Γερμανός ποιητής, Έρ-ρίκος Χάινε, παρά την όδυνή έρ-ρώσεται ποδ τον κρατούσε για χρόνια καρφωμένος στο κρεβάτι του, διατη-ρούσε μέχρι τέλους ήγιστάτη την κρίση του.

Μία μέρα κάποιος από τους λιγο-στους φίλους του που τον έπαικέ-ποντο, τον ρώτησε για την κατά-στασι της υγείας του.

Τη νύχρα μου, άποκρίθηκε ο Χάινε, είναι σε τέτοια έλεεινή κατά-στασι, ώστε είμαι βέβαιος ότι θα παίρνω το μεγάλο βραβείο του πόνου στην Έκθεση.

Πρέπει να σημειωθ, προς έπεξή-γησιν, ότι εκείνη τη χρονιά—το 1885—γινόταν στο Παρίσι Διεθνής Έκ-θεση.

Ο Χάινε, στο κρεβάτι της έρ-ρώσεται του, ζήτησε και διάβασε όλα τα συγγράμματα, στα έπραγμα-τεύοντο περί της άσθενείας του.

Δεν έξέω αν θα υοδ κάην καλή στην υγεία μου αυτή ή ανάγκη, έλεγε ο ποιητής σ' ένα φίλο του. Έξ-ω βμως ότι θα με καταπτήση ήκανό-δων πεθάνω υ' άπαγγέλω στον συ-νανό μια διάλει για την ζυήθει των έπιγείων ιατρών...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΑΦΙΡ

Για τον περίφημο εύθυμογράφο της Αυστρίας Σαφίρ διηγούνται τα έξής ανέκδοτα:

Μία φορά ο βασιλεύς της Βαυαί-ας, ο όποιος καταγινόταν άνεπιτυ-χώς με την ποιήσι, διέταξε τον Σα-φίρ να φύγη από τη χώρα του μέσα σε είκοσιτέσσερες ώρες. Κατόπιν τον έρώτησε, αν του έφτανε ή προθεσμία.

Ω, βέβαια, άποκρίθηκε ο ποιη-τής. Γιατί αν τα δικά μου πόδια γου-ραστούν, υποοω να διανειστώ μερι-κού... περριτούς πόδας από τα πατή-ματα της τελευταίας συλλογής σας!

Άλλοτε, κάποιος μέτριος ευγχε-φύς, κατηγόρησε τον Σαφίρ ότι έ-γράφε χάριν χρημάτων, αντίθετως προς αυτόν που έγραφε μόνο για την τέχνη.

Παραδέχομαι την άμαρτία μου, άπάντης ο ποιητής, αλλά καθένας γράφει για ότι του λείπει. Έμεις με-νού λείπουν τα χρήματα, έσως ή τέ-χνη!

ΚΥΡΙΑΙ! ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Έάν θέλετε να ένδυθτε με άφθα-στο γούστο, με Πα-ρισινόν chic cachet, με κοπτικήν, έφκρ-μογνή άσυναγώνισ-τον και οικονομί-αν, σπεύσατε διά τα φορέματά σας εις τον είκον της φη-μισμένης καλλιτέ-χνιδος

Κ'Σ ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ

Διπλωματεύχου της Άκαδη-μίας της Κοπτικής των Παρι-σιών και επί Ιςετιαν ραπτρίας της άλλοτε Αύτεκρατορικής Αύ-λης και άνωτέρας κοινωνίας Κωνσταντινουπόλεως.

Είκοσαετής πείρα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟ-ΛΙΣ—ΠΑΡΙΣΙΟΙ—ΑΘΗΝΑΙ

Ειδικότης «Costumes tailleur».

ΡΑΠΤΙΚΑ από 300 δρ. και άνω

Τακτική παραλαβή νέων εσοχίς

Άκριβής και ταχεία έντέλεσις παραγγελιών.

Μία έπίσκεψις θα σας πείση.

ΑΘΗΝΑΙ, έδδς ΝΙΚΗΣ 26.

Advertisement for Smaltodont toothpaste. It features a woman's face and a tube of toothpaste. Text includes: Κατάλευκα δόντια. Υγεία του στόματος. Πλήρης απολύμανσις. Με την θαυμασίαν έδοντεκρεμαν ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ.

Advertisement for Tsai Melroz. It features a box of the product. Text includes: ΤΣΑΙ ΜΕΛΡΟΖ. ΤΟ ΑΡΜΑΤΙΚΟΤΕΡΟΝ ΤΣΑΙ. ΣΗΜΑ ΚΑΤΕΠΕΘΗ. REYNOLDS SONS & CO LTD LONDON.

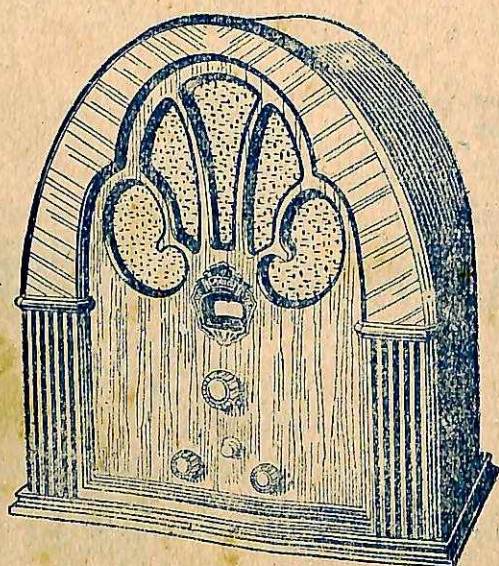
Large advertisement for L.T. RIVER PARIS. It features a large portrait of a woman. Text includes: Είνε όφραία και θα είνε πάν-τοτε όφραία, διότι μεταχει-ρίζεται προϊόντα της Άρω-ματοποιίας Α. Τ. Πιβέρο. Paris. Πομπεία-Φλοραμ-Άζουρέα-Βόλτ-Βί-βιτς-Φετίς Ρεβ ντ' όρ-Ρεϊνίτα-Πούδρες Μπριγιαντίνες - Λοσιόν - Έσάνς - Κρέ-μες-Ρουζ ντε λέβρ-Κολώνιες.

Advertisement for Timokatalogos Bibliothekis Periodikou. It lists various books and magazines for sale. Text includes: ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ". ΚΑΙΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ του Πόλ Φεβόλ Έσωτερ. Δρ. 60, Έξωτερικού Δρ. 80. ΚΑΙΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ του Μιράμ Στόουκερ Έσωτερ. Δρ. 30, Έ-ξωτερ. Δρ. 40. ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι) του Έ-δγαρ Πίβε έκαστος τόμος Έσωτ. Δρ. 15, Έξωτερ. Δρ. 20. ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ του Όνορέ Μπαλζάκ Έσωτερ. Δρ. 20, Έξωτε-ρικού Δρ. 30. ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ του Τουλίου Βέρν Έσωτερ. Δρ. 20, Έξωτ. Δρ. 30. Η ΣΟΝΙΑ της Έρρ. Γκοβίλ Έσωτ. Δρ. 15, Έξωτερ. Δρ. 20. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ του Στήβενσον Έσωτερ. Δρ. 15, Έξωτερ. Δρ. 20. Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ της Σέλλας Λάγκερλεφ Έσωτερ. Δρ. 15, Έξωτερ. Δρ. 20. Η ΜΟΝΜΑΡΤΗ του Μυρξέ Έσωτ. Δρ. 15, Έξωτερ. Δρ. 20. Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ Έσωτερ. Δρ. 15, Έξωτερ. Δρ. 20. ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ του Π. Ροδοκανάκη Έσωτ. Δρ. 5, Έξωτ. Δρ. 8. Άπαντα τ' άνωτέρω έκλεκτά βιβλία εύρίσκονται και πωλούνται εις τα Γραφεία του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», έδδς Λέκα 7.

Advertisement for Pil. It features a woman in a swimsuit. Text includes: Η καθε chic γυναίκα προσέχει να μη γυαλίση ή κάλτσα της, γιατί αυτό προδίδει πως είναι από χόρτο (μετάξι τεχνητό). Το φυσικό μεταξι, έκτός της έγ-γυήσεως άντοχής, δίδει φινέτσα και ώραία γραμμή στο πόδι.

Advertisement for Maison de Pas. It features a woman in a dress. Text includes: Maison de Pas. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ 'ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ 'ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ 3. ΩΡΑΙ ΕΠΙ-ΣΚΕΥΕΩΝ 8-10 π. μ. 3-9 μ. μ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΦΙΛΚΟ
ΑΡΜΟΝΙΚΑ
ΥΠΕΡΕΤΕΡΟΔΥΝΑ

5, 7, 9 ΚΑΙ 11
ΛΥΧΝΙΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ & ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΣΑΛΟΝ ΦΙΛΚΟ

ΟΔΟΣ ΜΕΘΥΜΝΗΣ 35 (Πλατεία Ἀμερικής)

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΜΕ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΣΟΒΑΡΟΙ ΜΕΤΑΠΩΛΗΤΑΙ